

จอห์น ไซเพอร์

อัศจรรย์ใจ ในพระเจ้า

ความจริงสืบประการที่จะพลิกโลกทั้งใบ

จอห์น ไซเพอร์

อัศจรรย์ใจ ในพระเจ้า

ความจริงสิบประการที่จะพลิกโลกทั้งใบ

เชียงใหม่ ประเทศไทย
www.GraceBannasan.com

อัศจรรย์ใจในพระเจ้า eBOOK

Astonished By God eBOOK

© 2022 โดย เกษขรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลาย
ลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั่งๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้
จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

เกษขรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 098-757-3257

info@gracebannasan.com

hisbygrace@me.com

www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย

Printed in Thailand.

จัดพิมพ์โดย เกษขรรณสาร/Grace Bannasan

โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย

พระคัมภีร์ทั้งหมดคัดลอกมาจากพระคัมภีร์ไทยฉบับมาตรฐาน THSV11

All scriptures taken from the THSV11

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Astonished By God หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรก

แรกในสหรัฐอเมริกาโดย Desiring God, 2112 Broadway ST NE, STE 150, Minneapolis, MN 55402.

© 2018 โดย Desiring God

แปลโดยได้รับอนุญาต.

ผู้แปล: วิทย์ ประสมปลื้ม (Translator: Wit Prasompluem)

ตรวจสอบโดย: ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ (Editor: Chanasak Saeja)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ไฟเตอร์, จอห์น.

อัศจรรย์ใจในพระเจ้า.-- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย, 2565.
236 หน้า.

1. พระเจ้า. I. ชื่อเรื่อง.

202.11

ISBN (eBook) 978-616-94140-2-5

10 หมู่ 1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220

10 Moo 1, Taladyai, Doi Saket, Chiang Mai 50220

โทร. 098-757-3257 info@GraceBannasan.com

www.GraceBannasan.com

สารบัญ

คำนำ	5
บทที่ 1 พระเจ้าทรงเป็น	9
บทที่ 2 พระสิริของพระเจ้า	35
บทที่ 3 แนวคิดสุขนิยมคริสเตียน	55
บทที่ 4 อำนาจอธิปไตยของพระเจ้า	79
บทที่ 5 ข่าวกบฏเสรีฐของพระเจ้าในพระคริสต์	101
บทที่ 6 การทรงเรียกเพื่อพันธกิจมิชชันสากล	123
บทที่ 7 การใช้ชีวิตคริสเตียน	141
บทที่ 8 การยืนหยัดของธรรมิกชน	165
บทที่ 9 ความเป็นชายและความเป็นหญิงตามพระคัมภีร์	187
บทที่ 10 เป็นคนมีความทุกข์แต่ยังยินดีอยู่เสมอ	209

คำนำ

ผมสงสัยว่า คุณผู้อ่านเชื่อมโยงคำว่า *ความอัศจรรย์ใจ* และ *ความเมตตา* เข้ากับคำว่า *หลักคำสอน* หรือไม่? ผมทำเช่นนั้น และ ไม่เพียงแค่เชื่อมโยงคำเหล่านั้น แต่รวมถึงคำว่า *ความชื่นชมยินดี* และ *ชีวิต* และ *ความหวัง*

หลักคำสอน (doctrine) แปลง่ายๆ ว่า “การสั่งสอน” โดยปกติ คำนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึง กลุ่มของคำสอนต่างๆ ที่ยึดถือโดยกลุ่มทาง ศาสนา แต่ทุกๆ ที่ที่คำว่า *หลักคำสอน* ปรากฏในพระคริสตธรรม คัมภีร์นั้น พระคัมภีร์แปลคำธรรมดาๆ นี้ให้หมายถึงการสั่งสอน

ดังนั้น เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมหาชนซึ่งเป็นเหมือน “ฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง” พระธรรมมาระโกบอกเราว่า พระองค์ทรงสงสาร พวกเขา และ “เริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายประการ” (มาระโก 6:34) ความเมตตาของพระเยซูกระตุ้นให้เกิดการสั่งสอน—คำสั่งสอน

การสั่งสอนคือสิ่งที่พระเยซูทรงได้กระทำมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ “พระเยซูจึงทรงดำเนินไปตามเมืองและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอน”

(มัทธิว 9:35) และโดยปกติการตอบสนองที่เกิดขึ้นคือความอัศจรรย์ใจ “เมื่อฝูงชนได้ยินก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์” (มัทธิว 22:33) ความอัศจรรย์ใจถูกกระตุ้นโดยการสั่งสอนของพระเยซู คำสั่งสอนมันเป็นเรื่องน่าทึ่งที่อัศจรรย์ยอห์นเชื่อมโยงคำสั่งสอนเข้ากับความสัมพันธ์ของเราที่มีต่อพระเจ้า เขากล่าวว่า “ผู้ที่ล่องเกินและไม่อยู่ในคำสั่งสอนของพระคริสต์ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ที่อยู่ในคำสั่งสอนของพระคริสต์มีทั้งพระบิดาและพระบุตร (2 ยอห์น 1:9) ถ้าเราทะนุถนอมคำสั่งสอนที่แท้จริงของพระเยซูอย่างหวงแหน พระเจ้าจะทรงอยู่กับเรา ช่างเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจ

เช่นนั้นย่อมไม่น่าแปลกใจเลยที่พระเยซูบอกกับเราว่า คำสั่งสอนของพระองค์นั้นเพื่อให้เรามี “ความยินดี” (ยอห์น 15:11) และ “ชีวิต” (ยอห์น 6:68) และอัศจรรย์เปาโลได้กล่าวว่า คำสั่งสอนทั้งหมดในพระคัมภีร์นั้นเพื่อเราจะได้มี “ความหวัง” (โรม 15:4)

ดังนั้น เมื่อตอนที่ผมกำลังเข้าสู่ปลายปีที่ 33 ในฐานะศิษยาภิบาลที่คริสตจักรแบปติสต์เบธเลเฮม ในเมืองมินนิแอโพลิส รัฐมินนิโซตา ดูเป็นช่วงเวลาเหมาะสมที่จะมองย้อนไปสำรวจทศวรรษเหล่านั้นและกลั่นหลักคำสอนต่างๆ (คำสั่งสอนต่างๆ ที่น่าอัศจรรย์ใจ, เปี่ยมด้วยความเมตตา, ให้ชีวิต, ปลุกเร้าความชื่นชมยินดี และจรรโลงความหวัง) ที่ผูกพันทุกอย่างไว้ด้วยกัน

นั่นคือสิ่งที่ผมทำในการเทศนาครั้งท้ายๆ ที่คริสตจักรนั้น ผมมองมันเป็นข้อความมรดกตกทอด มีความจริงสำคัญอะไรบางอย่างที่ผมอยากจะฝากไว้ให้ดังกังวานอยู่ในโสตประสาทของพี่น้องคริสตจักร? สุดท้ายผมได้มาลิบข้อความ ความจริงสิบประการที่ได้พลิกโลกของผมทั้งใบ และพลิกคริสตจักรของเราแบบกลับหัวกลับหาง และจะพลิกโลกทั้งใบต่อไปเมื่อข่าวประเสริฐแผ่ขยายออกไปโดยฤทธิ์อำนาจ

ของพระเจ้า ในหนังสือเล่มนี้ ผมอยากจะพาคุณศึกษาความจริง
สิบประการดังกล่าว ในแบบที่ผมได้ทำมาแล้วในการเทศนาครั้งท้ายๆ
ที่เบธเลเฮม แน่หนอนว่า หนังสือเล่มนี้เป็นบทสรุปสาระสำคัญที่ผมได้
พยายามจะสื่อสารออกไปในช่วง 33 ปีนั้น

แต่มันจะเป็นเรื่องผิดพลาดหากจะอ่านหนังสือนี้ในอารมณ์โหย
หาอดีต ข้อความต่างๆ เหล่านี้มุ่งเน้นอนาคต เป็นข้อความเพื่อการ
ดำเนินชีวิตในวันนี้และวันพรุ่งนี้ ผมอธิบายในบทที่หนึ่งว่า เป้าหมาย
ไม่ใช่เพื่อนำเครื่องบินลงจอดภายหลังจากเที่ยวบิน 33 ปี ที่เบธเลเฮม
แต่เพื่อริเริ่มสองฤดูกาลใหม่แห่งชีวิต นั่นคือ ฤดูกาลของพวกเขาและ
ของผม เพราะว่า (ดังที่คุณจะได้อ่านในเร็วๆ นี้) คำสั่งสอนเหล่านี้
“เลี้ยงไม่เชื่องเยี่ยงสัตว์ป่า, ควบคุมไม่ได้เยี่ยงระเบิด, และสร้างสรรค์
อนาคตเยี่ยงพลังไฟฟ้า”

ทุกๆ วันเป็นการเริ่มใหม่ของชีวิตที่เหลือของคุณ คุณไม่ได้ถูก
ผูกมัดโดยอดีตของคุณหากคุณหันเข้าหาพระเยซูและเชื่อในคำสั่ง
สอนของพระองค์ หากคุณอัศจรรย์ใจในพระเจ้า แทนที่จะถูกผูกมัด
โดยอดีต คุณจะได้รับความจริง—คำสั่งสอน—และความจริงจะทำให้
คุณเป็นไท (ยอห์น 8:32)

จอห์น ไฟเฟอร์

เมืองมินนิแอโพลิส รัฐมินนิโซตา

เดือนมีนาคม 2018

อพยพ 3:13-15

โมเสสทูลพระเจ้าว่า “เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน’ และพวกเขาจะถามข้าพระองค์ว่า ‘พระองค์ทรงพระนามว่าอะไร?’ ข้าพระองค์จะตอบพวกเขาอย่างไร?” ¹⁴พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” แล้วพระองค์ตรัสว่า “ไปบอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ‘พระองค์ผู้ทรงพระนามว่า เราเป็น ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’” ¹⁵พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า “เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน’ นี่เป็นนามของเราตลอดไป เป็นนิรันดร์ เป็นอนุสรณ์ของเราตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์”

บทที่ 1

พระเจ้าทรงเป็น

ความมุ่งหมายสูงสุดของผมในทั้งสิบบทของหนังสือเล่มนี้ก็คือ เพื่อที่จะแพร่กระจายความหลงใหลในพระเดชานุภาพของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งเพื่อความชื่นชมยินดีของทุกชนชาติผ่านพระเยซูคริสต์ กล่าวคือ ผมตั้งใจที่จะให้ความสำคัญกับพระเจ้าพระบิดา และพระเจ้าพระบุตร (ผ่านพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์) ที่คุณผู้อ่านจะถูกกระตุ้นใจให้ร่วมกับผมในการเทิดทูนบูชาพระเจ้าตรีเอกานุภาพด้วยใจยินดี

ภายใต้ความมุ่งหมายยิ่งใหญ่นี้ดังกล่าว นั้น เป้าหมายของผมก็คือ ปลุกเร้าและเสริมสร้างความรู้สำนึกที่ทรงพลังในตัวคุณในขณะที่อ่านหนังสือเล่มนี้ เมื่อตอนที่ผมประกาศข้อความเหล่านี้ต่อคริสตจักรแบپติสต์เบธเลเฮม อันเป็นปัจฉิมบทของ 33 ปีแห่งงานรับใช้ของผมที่นั่น ผมต้องการให้ผู้คนเข้าใจข้อความดังกล่าวในฐานะการเตรียมการไม่ใช่ตอนอวสาน หรืออาจกล่าวได้ว่า ผมหวังที่จะช่วยพวกเขาได้เห็นและรับรู้ว่าการเปลี่ยนผ่านของผมไปจากการเป็นศิษยาภิบาลนั้น

(ทั้งเพื่อคริสตจักรและเพื่อตัวผมเอง) มันไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับการลงจอดแต่เป็นเรื่องของการเริ่มใหม่เสียมากกว่า มันไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับสิ่งยิ่งใหญ่ต่างๆ ที่พระเจ้าทรงได้กระทำแล้ว แต่เป็นเรื่องของสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระเจ้ากำลังจะกระทำ

ดังนั้น มันดูเหมาะสมที่ผม (โดยการหนุนใจของเจ้าหน้าที่อภิบาลของเบธเลเฮม) จะหันความสนใจของคริสตจักรไปยังชุดของความจริงพื้นฐาน—ความจริงสำคัญต่างๆ, คุณลักษณะเด่นต่างๆ ในตลอด 30 ปี, มาตรฐานต่างๆ ตามพระคัมภีร์—ที่ได้มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อชีวิตของคริสตจักรในช่วงสามทศวรรษที่แล้ว

ในวันนี้ เช่นเดียวกับที่ผมได้ประกาศข้อความต่างๆ ในวันนั้นอย่างแข็งขัน ผมยังมองบทสรุปของชุดความจริงพื้นฐานที่เปลี่ยนโลกในหนังสือเล่มนี้ในฐานะการเริ่มสิ่งใหม่มากกว่าการลงจอด ความจริงเหล่านี้ให้เราพยายามเตรียมพร้อม แทนที่จะครุ่นคิดถึงกาลอวสาน นำให้เราเลือกจดจ่อกับสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าที่กำลังจะมาถึง แทนที่จะยึดติดกับสิ่งยิ่งใหญ่ต่างๆ ในอดีต

เหตุผลก็คือว่า ความจริงพื้นฐานเหล่านี้ (ซึ่งถูกอธิบายอย่างละเอียดในแต่ละบท) เลี้ยงไม่เชื้องießงัสต์ว้า, ควบคุมไม่ได้เยียงระเบิด, และสร้างสวรค์อนาคตเยียงพลังไฟฟ้า มันไม่เพียงจรรโลงปัจจุบันและอธิบายอดีต—แต่ยังมีชีวิตและทำงานอยู่ และเปี่ยมล้นด้วยพลังอย่างอัจฉรรย เพื่อที่จะนำคนของพระเจ้าไปยังที่ต่างๆ ที่เรายังไม่เคยฝันถึง ในวิถีทางต่างๆ ที่เรายังไม่เคยฝันถึง

และด้วยเหตุนี้ เราจึงหันมาสนใจชุดของความจริงพื้นฐานเหล่านี้—ความจริงสำคัญต่างๆ, คุณลักษณะเด่นต่างๆ ในตลอด 30 ปี, มาตรฐานต่างๆ ตามพระคัมภีร์—สัจจะที่ไม่ได้แค่มิทธิพลต่อคริสตจักรแห่งหนึ่ง แต่ได้พลิกโลกแบบกลับหัวกลับหางนับตั้งแต่

วันแรกๆ ของคริสตศาสนา และยังคงกระทำเช่นนั้นในปัจจุบัน และจะกระทำเช่นนั้นต่อไปจนถึงวันที่พระคริสต์เสด็จกลับมา เราหันมาสนใจความจริงต่างๆ ที่เลื่องไม่เชื่องเยี่ยงสัตว์ป่า, ควบคุมไม่ได้เยี่ยงระเบิด, และสร้างสรรพคือนาคตเยี่ยงพลังไฟฟ้า เรากลายเป็นผู้ที่อัศจรรย์ใจในพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นอย่างแน่นอน

ความจริงประการแรกก็คือ พระเจ้าทรงเป็น หรือจะกล่าวตามที่ข้อพระคัมภีร์เขียนไว้: พระเจ้าทรงเป็นผู้ซึ่งพระองค์เป็น หรือจะกล่าวในเชิงปรัชญามากขึ้น: พระเจ้าทรงเป็นอย่างแน่นอน นี่เป็นข้อเท็จจริงพื้นฐานที่สุดและเป็นข้อเท็จจริงสำคัญสูงสุด จบ. ในบรรดาข้อเท็จจริงนับพันล้านประการที่มีอยู่ ข้อเท็จจริงนี้อยู่ตรงฐานล่างสุดและยอดบนสุด มันเป็นรากฐานและจุดสิ้นสุดของข้อเท็จจริงอื่นๆ ทั้งหมด ไม่มีอะไรที่จะธรรมดาและไม่มีอะไรที่จะสุดยอดมากกว่าข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็น

ไม่มีสิ่งใดที่เป็นรากฐานมากกว่าข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็น ไม่มีสิ่งใดที่เป็นรากฐานสำหรับชีวิตของคุณ หรือชีวิตแต่งงานของคุณ หรืองานของคุณ หรือสุขภาพของคุณ หรือจิตใจของคุณ หรืออนาคตของคุณมากกว่าข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็น ไม่มีสิ่งใดที่เป็นรากฐานสำหรับโลก หรือระบบสุริยะ หรือทางช้างเผือก หรือจักรวาลมากกว่าข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็น และไม่มีสิ่งใดที่เป็นรากฐานสำหรับพระคัมภีร์ และการเปิดเผยพระองค์เองของพระเจ้า และพระสิริของชาวประเสริฐเรื่องพระเยซูมากกว่าข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็น

ความเป็นจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็นอย่างแน่นอน ถือว่าเป็นประเด็นหลักของพระธรรมอพยพ 3:13-15 ขอให้ผมได้ปูพื้นให้คุณผู้อ่านสักหน่อย ประชาชนชาวอิสราเอล—ชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือก—ได้อาศัยอยู่ในอียิปต์ในฐานะคนต่างด้าวเป็นเวลาหลายศตวรรษ และพวกเขาถูกปฏิบัติแบบทาสเป็นระยะเวลาานาน ถึงจุดหนึ่ง เมื่อเวลาแห่งการปลดปล่อยของพระเจ้าใกล้เข้ามาถึง เด็กชาวยิวคนหนึ่งถือกำเนิดขึ้น ซึ่งจะถูกตั้งชื่อว่าโมเสส เขาได้รับการช่วยชีวิตอย่างอัศจรรย์จากคำสั่งประหารโดยพระราชธิดาองค์หนึ่งของฟาโรห์และได้รับการเลี้ยงดูในราชสำนัก เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ในขณะที่เขากำลังปกป้องผู้หนึ่งในวงศ์พันธุ์ของเขา เขาฆ่าชาวอียิปต์รายหนึ่ง และหนีไปยังแผ่นดินมีเดียน ณ ที่แห่งนั้น พระเจ้าปรากฏแก่โมเสส เป็นเปลวไฟท่ามกลางพุ่มไม้

แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า “เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ” โมเสสปิดหน้าเพราะกลัว ไม่กล้ามองดูพระเจ้า⁷ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราเห็นความทุกข์ของประชากรของเราที่อยู่ในอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงร้องของพวกเขา เพราะการกดขี่ของพวกนายทาส เรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆ ของเขา⁸ เราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอดจากมือชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากแผ่นดินนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดม กว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปอร์ซี คนฮีไวต์ และคนเบอสุส⁹ บัดนี้เสียงร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้งเราได้เห็น

การบีบคั้นซึ่งคนอียิปต์ทำต่อพวกเขา¹⁰ และบัดนี้จึงไปเถิด เราจะใช้เจ้าไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ เพื่อจะได้พาประชากรของเรา คือชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์” (อพยพ 3:6-10)

เช่นนั้นเอง โมเสสได้รับเลือกโดยพระเจ้าให้นำประชากรของเขา ออกจากการเป็นทาสและเข้าสู่ดินแดนพันธสัญญา แต่เขาหลบเลี่ยงซึ่งใครๆ ก็อาจทำเช่นนั้น “โมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า ‘ข้าพระองค์เป็นใคร? ที่จะไปเข้าเฝ้าฟาโรห์และนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์’” (ข้อ 11) และพระองค์ตรัสว่า “เราจะอยู่กับเจ้าแน่ นี่เป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำประชากรออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมานมัสการพระเจ้านบนภูเขา” (ข้อ 12)

และจากนั้นโมเสสพาให้เราพบกับหนึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดที่พระเจ้าได้เคยตรัส

สามสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับพระองค์เอง

เราลองมาพิจารณาข้อพระคัมภีร์ของเราอีกครั้งหนึ่ง

โมเสสทูลพระเจ้าว่า “เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน’ และพวกเขาจะถามข้าพระองค์ว่า ‘พระองค์ทรงพระนามว่าอะไร?’ ข้าพระองค์จะตอบพวกเขาอย่างไร?”¹⁴ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” แล้วพระองค์ตรัสว่า “ไปบอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ‘พระองค์ผู้ทรงพระนามว่า เราเป็น ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’”¹⁵ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า “เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า

‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่าน คือ พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน’ นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์ [ยาห์เวห์] เป็นอนุสรณ์ของเราตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์” (อพยพ 3:13-15)

เจ้าถามชื่อของเรา, พระเจ้ากล่าว, ฉะนั้นเราจะบอกเจ้าสามสิ่งประการแรก “พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า ‘เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น’” (ข้อ 14ก) พระองค์ไม่ได้ตรัสว่านั่นคือพระนามของพระองค์ อันที่จริงพระองค์ตรัสว่า “ก่อนที่จะกังวลเกี่ยวกับชื่อของเรา หรือเราอยู่ในตำแหน่งใดท่ามกลางบรรดาเทพเจ้ามากมายของอียิปต์ หรือบาบิโลน หรือฟีลิสเตีย และก่อนที่จะคิดถึงการวิงวอนต่อเราโดยเรียกชื่อของเรา และกระทั่งก่อนที่จะสงสัยว่าเราเป็นพระเจ้าของอับราฮัมหรือไม่ จงตกตะลึงโดยสักจะนี้: เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น เราเป็นอย่างแน่นอน ก่อนที่เจ้าจะรู้จักชื่อของเรา จงรู้จักตัวตนของเราก่อน”

ประเด็นที่ว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น”—ว่า เราเป็นอย่างแน่นอน—ถือเป็นประเด็นแรก, ที่เป็นรากฐาน, และมีความสำคัญเหลือคณานับ

ประการที่สอง “แล้วพระองค์ตรัสว่า ‘ไปบอกชนชาติอิสราเอล ดังนี้ว่า “พระองค์ผู้ทรงพระนามว่าเราเป็น ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย”’” (ข้อ 14ข) ขอให้สังเกตว่าพระเจ้ายังไม่ได้ตรัสบอกพระนามของพระองค์แก่โมเสส พระองค์กำลังสร้างสะพานเชื่อมระหว่างตัวตนและพระนามของพระองค์ ด้วยการวางคำตรัสถึงตัวตนของพระองค์แทนที่พระนามของพระองค์ โดยกล่าวว่า “เราเป็น ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย” ผู้ที่ทรงเป็น—ทรงเป็นอย่างแน่นอน—ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย

ประการที่สาม “พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า ‘เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน” นี้ [ยาห์เวห์] เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์” (ข้อ 15) ในที่สุดพระองค์ก็ตรัสบอกพระนามของพระองค์แก่เรา ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษจะใช้คำว่า LORD (พระเจ้า) แทนจะเสมอ แต่ในภาษาฮีบรูจะออกเสียงคำนี้ประมาณว่า “ยาห์เวห์” ซึ่งประกอบสร้างขึ้นจากคำที่แปลว่า “เราเป็น” ดังนั้น ทุกครั้งที่เราได้ยินคำว่า ยาห์เวห์ (หรือในแบบย่อๆ ว่า ยาห์—ที่คุณได้ยินทุกครั้งเมื่อคุณร้อง “ฮาเลลูยาห์” [ซึ่งแปลว่า “สรรเสริญพระยาห์เวห์”])—ทุกครั้งที่คุณเห็นคำว่า LORD ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษพร้อมกับตัวพิมพ์ใหญ่ขนาดเล็กสามตัวท้ายอันโดดเด่น คุณควรจะตระหนักว่า: นี่เป็นพระนามที่เหมาะสม (เหมือนชื่อเจสันหรือเมลิสซา) ที่สร้างขึ้นมาจากคำที่แปลว่า “เราเป็น” และย้ำเตือนเราว่า พระเจ้าทรงเป็นอย่างแน่นอน

พระเจ้าทรงเป็นอย่างแน่นอน ช่างน่าอัศจรรย์ พระเจ้าทรงตั้งพระนามพระองค์เอง (ถูกใช้มากกว่าสี่พันครั้งในพระคัมภีร์เดิม) ที่เมื่อเราได้ยินแล้ว โน้มน้าวให้เราตระหนักว่า พระองค์ทรงเป็นพระองค์ทรงเป็นอย่างแน่นอน พระองค์ทรงสมบูรณ์

นี่เป็นประเด็นแรกที่เราจะอภิปรายกัน จากบรรดาความจริงต่างๆ ที่เลื่องไม่เชื่องเยี่ยงสัตว์ป่า, ควบคุมไม่ได้เยี่ยงระเบิด, และสร้างสรรค์อนาคตเยี่ยงพลังไฟฟ้า ชนชาติที่ตกตะลึงและอัศจรรย์ใจว่า พระเจ้าทรงเป็น จะเป็นชนชาติที่กระปรีะเป๋ว่า พระเจ้าตรีเอกานุภาพของเราทรงชอบที่จะสำแดงพระองค์พร้อมฤทธิ์อำนาจอันเปี่ยมพระคุณ ที่ซึ่งประชาชาติตกตะลึงในความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็น

สิบประเด็นที่อธิบายถึงการที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ซึ่งพระองค์เป็น

มันหมายความว่าอย่างไรที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ซึ่งพระองค์เป็น? และนี่คือสิบประเด็นที่ตอบคำถามนี้:

1. *ตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์ของพระเจ้าหมายความว่าพระองค์ทรงไม่มีจุดเริ่มต้น* ความจริงนี้ทำให้เรารู้สึกพิศวง เด็กทุกคนมักถามว่า “ใครสร้างพระเจ้า?” และพ่อแม่ที่มีสติปัญญา ก็จะตอบว่า “ไม่มีใครสร้างพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นอยู่ง่าย ๆ แค่นั้น และในอดีตพระองค์ก็ทรงอยู่ไม่มีจุดเริ่มต้น”
2. *ตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์ของพระเจ้าหมายความว่าพระองค์ทรงไม่มีจุดสิ้นสุด* หากพระองค์ไม่ได้ถูกสร้างให้มีตัวตนขึ้น พระองค์ย่อมไม่สามารถถูกทำให้ดับสูญ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอยู่ พระองค์ทรงเป็นสิ่งที่เป็นอย่างไม่มีที่ให้หนีออกไปจากสิ่งที่เป็นอย่าง [อย่างนิรันดร์ – ผู้แปล] มีเพียงพระองค์เท่านั้น ก่อนที่พระองค์จะทรงสร้างสรรพสิ่ง สิ่งเดียวที่มีอยู่ก็คือ: พระเจ้า
3. *ตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์ของพระเจ้าหมายความว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริงอันสมบูรณ์* ไม่มีความจริงในกาลก่อนพระองค์ ไม่มีความจริงนอกเหนือจากพระองค์ หากพระองค์ไม่ประสงค์มันและสร้างมันขึ้น ก่อนการทรงสร้างพระองค์ไม่ใช่อะไรในความจริงอื่นๆ มากมาย ง่าย ๆ เลยคือพระองค์ทรงดำรงอยู่ในฐานะความจริงอันสมบูรณ์ พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างนิรันดร์ไม่มีอวกาศ ไม่มีจักรวาล ไม่มีความว่างเปล่า มีเพียงพระเจ้าเท่านั้น ซึ่งดำรงอยู่โดยสมบูรณ์ เป็นทุกอย่างโดยสมบูรณ์

4. ตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์ของพระเจ้าหมายความว่า พระเจ้าทรงเป็นอิสระอย่างสิ้นเชิง พระองค์ทรงไม่พึ่งพาสิ่งใด ในการทำให้พระองค์มีตัวตน หรือสนับสนุนพระองค์ หรือ ให้คำปรึกษาแก่พระองค์ หรือสร้างให้พระองค์เป็นพระองค์ นั่นคือความหมายของตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์
5. ตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์ของพระเจ้าหมายความว่า ทุกสรรพสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าพึ่งพาพระเจ้าโดยสิ้นเชิง ทุกสรรพสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้านั้นเป็นรองและไม่เป็นไท ทั้งจักรวาลอยู่ในสถานะเป็นรองโดยสิ้นเชิง ไม่ได้เป็นหลัก มันถือกำเนิดขึ้นโดยพระเจ้าและดำรงอยู่ในแต่ละขณะได้เพราะการตัดสินใจของพระเจ้าที่ให้มันยังดำรงอยู่
6. ตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์ของพระเจ้าหมายความว่า เมื่อเปรียบเทียบกับพระเจ้า ทุกอย่างที่ยึดถือว่าเป็นอยู่นั้นก็ไร้ค่า ความจริงที่มีสถานะเป็นรองและไม่เป็นไทเทียบกับความจริงที่สมบูรณ์และเป็นอิสระแล้วก็เหมือนกับเงาที่เทียบกับวัตถุที่จับต้องได้ เหมือนเสียงสะท้อนที่เทียบกับเสียงฟ้าผ่า เหมือนฟองสบู่ที่เทียบกับมหาสมุทร ทุกอย่างที่เราเห็น ทุกอย่างที่ทำให้เราตกตะลึงในโลกนี้และกาแล็กซีเมื่อเทียบกับพระเจ้าย่อมไร้ค่า “สำหรับพระองค์ ประชาชาติทั้งหมดก็เหมือนไม่มีอะไรเลย พระองค์ทรงนับเขาเป็นยิ่งกว่าศูนย์และความว่างเปล่า” (อิสยาห์ 40:17)
7. ตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์ของพระเจ้าหมายความว่า พระเจ้าทรงมั่นคงไม่แปรเปลี่ยน พระองค์ทรงเหมือนเดิมเมื่อวานนี้ วันนี้ และตลอดไป พระองค์ไม่อาจถูกปรับปรุงแก้ไข พระองค์ไม่ได้กำลังจะกลายเป็นสิ่งใด พระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่ง

- พระองค์เป็น ในพระเจ้าไม่มีการพัฒนา ไม่มีความก้าวหน้า ความสมบูรณ์แบบอย่างที่สุดไม่สามารถถูกปรับปรุงแก้ไข
8. *ตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์ของพระเจ้าหมายความว่า พระองค์เป็นมาตรฐานอันสมบูรณ์ของความจริงและความดี และความงดงาม* ไม่มีตำรากฎหมายที่พระองค์ต้องทอดพระเนตรเพื่อจะเรียนรู้ว่าอะไรถูกต้อง ไม่มีสมุดปฐมนิเทศให้ค้นหาข้อมูลเพื่อสรุปข้อเท็จจริง ไม่มีสมาคมให้สอบถามเพื่อที่จะกำหนดนิยามว่าอะไรยอดเยี่ยมหรืองดงาม องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นมาตรฐานของสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่จริงแท้ และสิ่งที่งดงาม
9. *ตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์ของพระเจ้าหมายความว่า พระเจ้าทรงกระทำตามที่พระองค์พอพระทัย และมันถูกต้องเสมอ งดงามเสมอ และเป็นไปตามความจริงเสมอ มันไม่มีเงื่อนไข บังคับใดๆ* เหนือพระองค์จากภายนอกพระองค์ที่อาจขัดขวางไม่ให้พระองค์กระทำการตามชอบพระทัย ความจริงทั้งหมดที่อยู่ภายนอกพระองค์เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างและออกแบบ ซึ่งปกครองเราในฐานะความจริงอันสมบูรณ์ ดังนั้น พระองค์ทรงเป็นอิสระโดยสิ้นเชิงจากเงื่อนไขบังคับต่างๆ ที่ไม่ได้ถือกำเนิดจากน้ำพระทัยของพระองค์
10. *ตัวตน/การดำรงอยู่อันสมบูรณ์ของพระเจ้าหมายความว่า พระองค์เป็นความจริงที่สำคัญที่สุดและมีคุณค่ามากที่สุด รวมถึงเป็นผู้ที่สำคัญที่สุดและมีคุณค่ามากที่สุดในจักรวาล* พระองค์ทรงควรค่าแก่การให้ความสนใจ ความใส่ใจ การชื่นชม และความเพลิดเพลินมากยิ่งขึ้นกว่าความจริงอื่นๆ ทั้งหมดรวมไปถึงจักรวาลทั้งหมด

เพราะพระองค์ทรงเป็น

พระเจ้าทรงเป็นอย่างแน่นอน! ขอให้เราเชื่อและยึดมั่นในความจริงนี้ พระเจ้าทรงเป็น มันเป็นความจริงที่เลื่องไม่เชื่องเยี่ยงสัตว์ป่า, ควบคุมไม่ได้เยี่ยงระเบิด, และสร้างสรรค์อนาคตเยี่ยงพลังไฟฟ้า—ที่พระเจ้าทรงเป็น และมันเป็นความอัปยศอันใหญ่หลวงยิ่งกว่าพันล้านเท่าที่พระองค์ถูกเมินเฉย, ถูกปฏิบัติเหมือนไม่สำคัญ, ถูกตั้งคำถาม, ถูกวิพากษ์วิจารณ์, และถูกใส่ใจน้อยกว่าฝุ่นพรมในบ้านคนเสียอีก

โดยที่พระเจ้าทรงเป็นความจริงที่สำคัญที่สุด ไม่มีสิ่งใดเป็นที่เข้าใจได้โดยไม่พินิจความสัมพันธ์ของมันกับพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดเป้าหมาย และผู้นิยามสร้างทุกสิ่งที่มีชีวิตและทุกสรรพสิ่ง ดังนั้น ขอให้เราเป็นคนที่ยึดเหนี่ยวในพระเจ้า การรู้จักพระองค์ การสรรเสริญพระองค์ และการประกาศพระองค์ว่าเป็นผู้ทรงงามสง่าควรจะเป็นแรงปรารถนาขับเคลื่อนชีวิตของเรา ขอให้พระองค์เป็นผู้ครอบครองจิตสำนึกของเราอย่างแท้จริงและท่วมท้น ถ้าเรามีชีวิตเพื่อเผยแพร่วามหลงใหลในอำนาจสูงสุดของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วทุกสรรพสิ่งย่อมเริ่มต้นและสิ้นสุดด้วยพระองค์ ทุกอย่างจะต้องเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับพระองค์

ดังนั้น เมื่อพระเจ้าทรงช่วยเรา เราจะไม่แข่งด่าพระองค์ เราจะไม่ดูหมิ่นพระเจ้าผู้ทรงเป็นอย่างแน่นอนด้วยการมองข้ามความสำคัญของพระองค์ หรือทำให้พระองค์กลายเป็นสิ่งเล็กน้อย หรือเรียกพระองค์ว่าเป็นรากฐานของทุกสรรพสิ่งในขณะที่อื่นที่จริงเรากลับตื่นเด่นที่สุดกับ “สรรพสิ่ง” ทั้งหลาย ขอให้เรารู้สึกหวาดกลัวที่จะตกอยู่ภายใต้บทวิจารณ์ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ที่ชาร์ลส์ มิสเนอร์ เขียนไว้เมื่อยี่สิบปีที่แล้ว

ผมมองการออกแบบจักรวาลในฐานะคำถามทางศาสนา กล่าวคือ เราควรมีความเคารพและยำเกรงในบางลักษณะ ต่อกระบวนการทั้งหมดนี้... มันงามสง่าอย่างมากและไม่ควรถูกถือเป็นเรื่องธรรมดา อันที่จริงผมเชื่อว่า นั่นเป็นเหตุผลที่ไอน์สไตน์มองเห็นคุณค่าของศาสนาที่เป็นระเบียบน้อยมาก แม้ว่าเขาจะโจมตีผมว่าเป็นคนที่เคร่งศาสนา มากๆ เขาคงได้จัดจ่อสิ่งที่นักเทศน์พูดถึงพระเจ้า และรู้สึกว่าเขากำลังดูหมิ่นพระเจ้า เขาได้เห็นถึงพระเดชานุภาพมากมายเสียยิ่งกว่าที่พวกนักเทศน์จะจินตนาการได้ และพวกเขาเพียงแค่ไม่ได้เทศนาถึงสิ่งที่เป็นความจริง (อ้างถึงใน *First Thing*, Dec. 1991, No. 18, 63)

เมื่อผมอ่านข้อความอ้างอิงข้างต้นครั้งแรก ผมคิดในใจว่า *โอ้พระเจ้า ขอได้โปรดอย่าเลย อย่าให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นที่คริสตจักรของเรา!* ผมรู้ในตอนนั้น และรู้ในตอนนี้อย่างแน่นอนว่า คนหลายพันล้านคนในโลกนี้ หิวกระหายที่จะรู้จักพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ที่ยังทรงพระชนม์อยู่และทรงเป็นอย่างแน่นอน และพวกเราผู้มีข่าวประเสริฐรู้ว่า พระเจ้าพระองค์นี้ได้ส่งพระบุตรของพระองค์ลงมายังโลกนี้เพื่อสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปที่ดูหมิ่นพระเจ้าอย่างพวกเราทั้งหลาย เพื่อที่ว่าผู้ใดก็ตามที่เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์จะรู้จักพระเจ้าพระองค์นี้ตลอดไปด้วยความชื่นชมยินดี ดังนั้น ขอให้เรานำนี้กันอย่างเต็มที่ถึงการทรงเรียกในฐานะคริสเตียน เรามีชีวิตเพื่อเผยแผ่ความหลงใหลในพระเจ้า ผู้ทรงเป็นอย่างแน่นอน

ถึงตอนนี้ คุณคงเข้าใจว่าทำไมผมถึงเรียกสิ่งนี้ว่า ความจริงที่
 เลี่ยงไม่ได้อะไรก็แล้วแต่ ฟ้าผ่า, ควบคุมไม่ได้เยี่ยงระเบิด, และสร้างสรรค
 อนาคตเยี่ยงพลังไฟฟ้า พระเจ้าทรงประกาศว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น”
 ปัจจุบันนี้และตลอดไป พระเจ้าทรงเป็นอย่างแน่นอน

เนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงเป็น พระเจ้า พระสิริ พระกิตติคุณ

ในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียสิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์เจ้า
 นายประทับบนพระที่นั่งอันสูงส่งและรับการเทิดทูน และ
 ชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร เห็น
 พระองค์มีพวกเสราฟิมยืนอยู่ แต่พระองค์มีปีก 6 ปีก
 ใช้ 2 ปีกปิดหน้า ใช้ 2 ปีกปิดเท้า และใช้ 2 ปีกบินไป
 ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์
 พระยาห์เวห์จอมทัพ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริ
 ของพระองค์” แล้วฐานของธรณีประตูทั้งหลายก็สั่นไหว
 เนื่องด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็เต็มด้วยควัน—
 อัสยาห์ 6:1-4

ขอให้คุณพิจารณาไปพร้อมกับผม ถึงความจริงอันงามสง่าเจิดประกาย
 เกี่ยวกับพระเจ้าในข้อพระคำสี่ข้อนี้ โดยที่ทุกประการเป็นผลสืบเนื่อง
 จากข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็น

พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่

ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นพระชนม์...

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงเป็น พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ อุสซียาห์เสียชีวิตไป แต่พระองค์ทรงดำรงพระชนม์ต่อไป “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” (สดุดี 90:2) พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในตอนที่จักรวาลนี้อุบัติขึ้น ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในตอนที่โสกราตีสดื่มยาพิษของเขา ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในตอนที่ วิลเลียม แบรดฟอร์ด ปกครองอาณานิคมพลีมัธ ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เมื่อปี 1966 ตอนที่ โทมัส อัลทิสเซอร์ ประกาศว่าพระองค์สิ้นพระชนม์และนิตยสาร *Time* ลงคำประกาศนั้นไว้บนหน้าปก และพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ต่อไปอีกสิบล้านล้านยุคสมัยนับจากนี้ เมื่อข้อวิจารณ์อันอ่อนปวกเปียกทั้งหมดที่โจมตีความจริงของพระองค์จะถูกลบล้างไปเหมือนปิ่นอวดลมเบาที่จมอยู่ก้นมหาสมุทรแปซิฟิก

“ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์เจ้านาย” ไม่มีประมุขแห่งรัฐสักคนเดียวในโลกใบนี้ที่จะยังมีชีวิตอยู่ในอีกห้าสิบปีข้างหน้า การเปลี่ยนแปลงผู้นำประเทศทั่วโลกเกิดขึ้นแน่นอน 100 เปอร์เซนต์ แต่ไม่ใช่กับพระเจ้า พระองค์ไม่เคยมีจุดเริ่มต้นและดังนั้นทรงไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งใดเพื่อการดำรงอยู่ของพระองค์ พระองค์ทรงดำรงอยู่เรื่อยมาและจะทรงพระชนม์อยู่ตลอดไป

พระเจ้าทรงสิทธิอำนาจ

ข้าพเจ้าเห็นองค์เจ้านายประทับบนพระที่นั่ง

ไม่มีนิมิตใดเกี่ยวกับสวรรค์ได้เผยภาพแวบหนึ่งให้พระเจ้าทรงไถ่โลนา

หรือตัดหญ้า หรือขัดฉลองพระบาทของพระองค์เอง หรือกรอก
เอกสารรายงาน หรือขนของใส่รถกระบะ สวรรค์ไม่ได้กำลังจะ
ล่มสลายลงเพราะการละเลยเพิกเฉย พระเจ้าทรงไม่เคยรู้สึกอับจน
พระปัญญาในแดนสวรรค์ของพระองค์ พระองค์ทรงประทับ และทรง
ประทับบนพระที่นั่ง ทุกสรรพสิ่งอยู่กันอย่างสันติ และพระองค์ทรง
ควบคุมอยู่

พระที่นั่งเป็นสิทธิ์ของพระเจ้าในการปกครองโลก เราไม่ได้ถวาย
สิทธิอำนาจเหนือชีวิตเราให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าทรงสิทธิ
อำนาจอยู่แล้วไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ก็ตาม มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่สุด
ที่เราจะประพาดิตนราวกับว่าเรามีสิทธิ์ที่จะตั้งคำถามกับพระเจ้า!
บางครั้งบางคราวเราจำเป็นต้องไต่ถามคำพูดตรงไปตรงมาเหมือนกับที่
เวอร์จิเนีย สแตม โอเวนส์กล่าวไว้ในวารสาร *Reformed Journal* ว่า:

ขอให้เราเข้าใจสิ่งหนึ่งชัดเจนตรงกันนะ พระเจ้าสามารถ
ทำอะไรก็ได้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย รวมถึงการสาปแช่ง
และถ้าพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะสาปแช่ง มันก็จะ
เป็นการสาปแช่งอย่างดีโดยพฤตินัย พระราชกิจของ
พระเจ้าเป็นอย่างที่มันเป็น ไม่มีอะไรอื่นเพิ่มเติม หาก
ปราศจากมันก็คงไม่มีสิ่งมีชีวิตบังเกิดขึ้น ซึ่งรวมถึงมนุษย์
ทั้งหลายที่อยากจะตัดสินพระผู้สร้างของทุกสรรพสิ่ง
ที่ดำรงอยู่

มีไม่กี่สิ่งที่น่าการถ่อมใจ (และมีไม่กี่สิ่งที่ทำให้เรามีสำนึกแห่ง
พระเดชานุภาพอันสดใหม่) ได้มากกว่าความจริงที่ว่า พระเจ้าทรง
สิทธิอำนาจอย่างเต็มที่ พระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ ฝ่ายนิติบัญญัติ
และผู้บริหารสูงสุด หลังจากพระองค์ไม่มีการอุทธรณ์

พระเจ้าทรงฤทธานุภาพสูงสุด

ข้าพเจ้าเห็นองค์เจ้านายประทับบนพระที่นั่งอันสูงส่งและ
รับการเทิดทูน

พระที่นั่งแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่ใช่หนึ่งในบรรดาพระที่นั่ง
หลายตัว พระที่นั่งนั้นสูงส่งและรับการเทิดทูน ความจริงที่ว่าพระที่นั่ง
ของพระเจ้าสูงส่งกว่าบัลลังก์อื่นๆ สื่อนัยถึงฤทธิ์อำนาจที่เหนือกว่า
ของพระเจ้าในการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ ไม่มีผู้มีอำนาจฝ่าย
ต่อต้านที่สามารถบอกล้างพระบัญชาของพระเจ้า สิ่งใดที่พระองค์
ทรงมุ่งหมาย พระองค์ทรงกระทำมันให้สำเร็จ “แผนงานของเราจะ
ยั่งยืน และเราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา” (อิสยาห์ 46:10)

“พระองค์ทรงทำตามชอบพระทัยท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์
และท่ามกลางชาวพิภพด้วย ไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้”
(ดาเนียล 4:35) และสิทธิอำนาจสูงสุดของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
นั้นเป็นที่ปลอดภัย ซึ่งเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีและอำนาจสำหรับ
บุคคลเหล่านั้นที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์

พระเจ้าทรงงามอร่าม

ข้าพเจ้าเห็นองค์เจ้านายประทับบนพระที่นั่งอันสูงส่งและ
รับการเทิดทูน และชายฉลองพระองค์เต็มพระวิหาร

คุณคงเคยเห็นภาพของเจ้าสาวที่ชุดแต่งงานกองอยู่รอบตัวเธอ
ปกคลุมชั้นบันไดและเวที มันจะมีความหมายเช่นไร หากชายฉลอง
พระองค์เต็มทางเดินและปกคลุมบรรดาเก้าอี้และที่นั่งสำหรับนักร้อง
ประสานเสียง โดยถักทอทุกอย่างเป็นหนึ่งในเดียว? ข้อเท็จจริงที่ว่า
ฉลองพระองค์เต็มพระวิหารบนแดนสวรรค์หมายความว่า พระองค์

ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสง่าราศีอันหาที่เปรียบมิได้ ความไพบูรณ์ของสง่าราศีของพระองค์สำแดงตนเองเป็นพันธกิจทาง

มีสายพันธุ์ต่างๆ ของปลาที่อาศัยอยู่ในทะเลอันมีดึกและมีแสงสว่างในตัวเอง โดยบางตัวมีโคมไฟห้อยลงมาจากหาง บางตัวมีจมูกเรืองแสง บางตัวมีดวงไฟอยู่ใต้ตา มีปลาที่มีแสงในตัวเช่นนี้เป็นพันธุ์ ชนิดที่อาศัยอยู่ลึกในมหาสมุทรซึ่งพวกเราไม่อาจเห็นและรู้สึกประหลาดใจ พวกมันแปลกประหลาดและงดงามอย่างน่าตื่นตาตื่นใจ ทำไมพวกมันจึงอาศัยอยู่ที่นั่น? และทำไมจึงไม่มีพันธุ์ปลาเพียงแค่อันหนึ่งหรือมากกว่าที่มีประสิทธิภาพและปราดเปรียว? ก็เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้สง่าราศีของพระองค์อย่างไม่หวงแหน ความสมบูรณ์ในการสร้างสรรค์ของพระองค์เอ่อล้นจนเป็นความงดงามเกินห้ามใจ และหากนั่นคือวิถีที่โลกเป็นอยู่ พระเจ้าผู้ทรงคิดค้นและสรรค์สร้างโลกจะทรงงามอร่ามมากกว่านั้นสักเพียงใด!

พระเจ้าทรงเป็นที่เคารพยำเกรง

เหนือพระองค์มีพวกเสราฟิมยืนอยู่ แต่ละองค์มีปีก 6 ปีก ใช้ 2 ปีกปิดหน้า ใช้ 2 ปีกปิดเท้า และใช้ 2 ปีกบินไป

ไม่มีใครรู้ว่าสิ่งมีชีวิตประหลาด 6 ปีกที่มีเท้า มีตา และมีสติปัญญาเหล่านี้เป็นต้นแบบใดกันแน่ สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ไม่เคยปรากฏอีกเลยในพระคัมภีร์ อย่างน้อยก็ไม่ปรากฏในชื่อเสราฟิม เนื่องจากความยิ่งใหญ่ของฉากเหตุการณ์นี้และฤทธิ์อำนาจของเหล่าทูตสวรรค์ ขออย่าได้จินตนาการถึงภาพของเด็กทารกอ้วนๆ มีปีก และกระพือปีกบินอยู่ข้างๆ พระกรรมของพระเจ้า ตามที่เขียนไว้ในข้อ 4 เมื่อหนึ่งในสิ่งมีชีวิตเหล่านี้หลุดออกมา สำนักรับหลายของพระวิหารก็สั่นไหว

มันอาจช่วยเรามากขึ้นนิดหน่อยที่จะนึกถึงเครื่องบินขับไล่บินผาดโผนเสียงดังสนั่น (เครื่องบิน Blue Angels) ที่บินดิ่งเป็นฝูงต่อหน้าคณะผู้ติดตามประณานิบัติและแหวกกำแพงเสียงระหว่างที่บินผ่านในสวรรค์ไม่มีสิ่งมีชีวิตกระจัดย่อยหรือบ้าๆ บอๆ มีเพียงสิ่งมีชีวิตที่งามสง่าเท่านั้น

และประเด็นสำคัญก็คือว่า เสราฟิมไม่สามารถย่นหมามององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ แถมพวกเขาไม่ได้รู้สึกว่าคุณค่าพอที่จะปล่อยให้ทำถูกเปิดเผยต่อพระพักตร์ของพระองค์ แม้ว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้จะยิ่งใหญ่และประเสริฐ ไร้มลทินจากบาปหรือการล้มลงในความบาป พวกเขาก็ยังเคารพยำเกรงพระผู้สร้างด้วยความถ่อมใจอย่างยิ่ง ทูตสวรรค์ทำให้มนุษย์เกรงกลัวด้วยความเจิดจรัสและฤทธิ์อำนาจ แต่พวกทูตสวรรค์เองกลับหลบซ่อนด้วยความกลัวและเคารพยำเกรงอันบริสุทธิ์จากสง่าราศีของพระเจ้า ผู้ซึ่งเป็นที่เคารพยำเกรงเรื่อยมา

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์

[เสราฟิม] ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระยาห์เวห์จอมทัพ”

ในที่นี้ภาษาพยายามก้าวข้ามข้อจำกัดในแง่ประโยชน์ของมันเองและความพยายามในการนิยามความบริสุทธิ์ของพระเจ้าในที่สุดก็ลงเอยด้วยการกล่าวว่า “พระเจ้าทรงบริสุทธิ์” ซึ่งหมายถึง “พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า” เอาละ ขอให้ผมได้อธิบายต่อ

รากศัพท์ของคำว่า holy (บริสุทธิ์) น่าจะมาจากคำว่า ตัด หรือ แยกออก สิ่งที่เป็นบริสุทธิ์คือ สิ่งที่ถูกตัดออกและแยกออกจากการใช้งานธรรมดาสามัญ (หรืออาจกล่าวว่า ทางโลก) สิ่งของหรือบุคคลบนโลก

นับว่าบริสุทธิ์ที่ราบเท่าที่แตกต่างจากโลกและอุทิศตนต่อพระเจ้า ดังนั้น พระคัมภีร์จึงกล่าวถึงที่บริสุทธิ์ (อพยพ 3:5), การประชุมบริสุทธิ์ (อพยพ 12:16), วันสะบาโตบริสุทธิ์ (อพยพ 16:23), ชนชาติบริสุทธิ์ (อพยพ 19:6), เลือตำแหน่งบริสุทธิ์ (อพยพ 28:2), เมืองบริสุทธิ์ (เนหะมีย์ 11:1), พระสัญญาบริสุทธิ์ (สดุดี 105:42), บุรุษผู้บริสุทธิ์ (2 เปโตร 1:21) และสตรีผู้บริสุทธิ์ (1 เปโตร 3:5), พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ (2 ทิโมธี 3:15), มืออันบริสุทธิ์ (1 ทิโมธี 2:8), จูบอันบริสุทธิ์ (โรม 16:16), และความเชื่ออันบริสุทธิ์ (ยูดา 20) แทบจะทุกอย่างสามารถกลายเป็นสิ่งบริสุทธิ์ได้หากถูกแยกออกจากสิ่งธรรมดาสามัญและอุทิศตนต่อพระเจ้า

แต่ขอให้สังเกตว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อคำนิยามนี้ถูกประยุกต์ใช้กับพระเจ้า คุณสามารถแยกพระเจ้าออกจากอะไรได้บ้างเพื่อที่จะทำให้พระองค์บริสุทธิ์? ความเป็นพระเจ้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าหมายความว่า พระองค์ถูกแยกออกจากทุกสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า มันมีความแตกต่างเหลือคณานับในเชิงคุณภาพระหว่างพระผู้สร้างและสิ่งทรงสร้าง พระเจ้าทรงไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือน, มีลักษณะเฉพาะ, อยู่ในวาระของพระองค์เอง ในแง่นั้นพระองค์ทรงบริสุทธิ์โดยสมบูรณ์ แต่กระนั้นคุณก็ยังไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่าที่ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า!

หรือถ้าความบริสุทธิ์ของมนุษย์ได้มาจากการถูกแยกออกจากโลกและอุทิศตัวต่อพระเจ้า แล้วพระเจ้าทรงอุทิศพระองค์ต่อใครเพื่อที่จะได้รับความบริสุทธิ์? ไม่ได้อุทิศพระองค์ต่อใครนอกจากต่อพระองค์เอง มันเป็นการดูหมิ่นพระเจ้าที่จะกล่าวว่ามีความจริงที่สูงส่งกว่าพระเจ้า ผู้ซึ่งคนที่ประกาศเช่นนั้นต้องเชื่อฟังเพื่อที่จะเป็นคนที่บริสุทธิ์ พระเจ้าทรงเป็นความจริงสมบูรณ์ ซึ่งหากหันไปจาก

ความจริงนั้นก็รังแต่จะพบพระเจ้ามากขึ้นๆ ดังที่เราได้เห็นแล้ว เมื่อพระองค์ถูกถามถึงพระนามในพระธรรมอพยพ 3:14 พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” ตัวตนและพระลักษณะของพระองค์ไม่ถูกกำหนดโดยสิ่งใดที่อยู่นอกเหนือพระองค์อย่างเด็ดขาด พระองค์ทรงไม่ได้บริสุทธิเพราะว่าพระองค์รักษากฎเกณฑ์ต่างๆ พระองค์ทรงเป็นผู้เขียนกฎเกณฑ์เหล่านั้น! พระเจ้าทรงไม่ได้บริสุทธิเพราะพระองค์รักษาพระบัญญัติ แต่พระบัญญัติบริสุทธิเพราะมันเปิดเผยให้เห็นพระเจ้า พระเจ้าทรงสมบูรณ์ สิ่งอื่นๆ ทั้งหมดเป็นอนุพันธ์

เช่นนั้นความบริสุทธิของพระเจ้าคืออะไร? มันคือคุณค่าอันหาที่สุดมิได้ของพระองค์ ความบริสุทธิของพระองค์เป็นสาระัตถะของพระเจ้าที่มีเอกลักษณ์อย่างยิ่ง ซึ่งในเอกลักษณ์ของพระองค์นั้นความบริสุทธิมีคุณค่าเหลือคณานับ มันกำหนดทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและกระทำ และไม่มีผู้ใดมีอิทธิพลต่อมันได้ ความบริสุทธิของพระองค์เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในฐานะพระเจ้า ซึ่งไม่มีคนอื่นใดที่เป็นหรือจะเป็นเช่นพระองค์ได้ เราอาจเรียกความบริสุทธินั้นได้ว่าเป็นเดชานุภาพของพระองค์ ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ คุณค่าของพระองค์ในฐานะไข่มุกอันล้ำค่า

ในท้ายที่สุด ภาษาก็หมดคำอธิบาย ในคำว่า *บริสุทธิ* เราลองเงื้อมไปยังสุดปลายโลกในความเงียบบอย่างที่สุดด้วยความเคารพยำเกรง ความพิศวงและความครั่นคร้าม ยังมีสิ่งที่ให้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าอีกมากมาย แต่นั่นก็เกินกว่าจะบรรยาย “แต่พระยาห์เวห์สถิตในพระวิหารบริสุทธิของพระองค์ จงให้ทั่วทั้งแผ่นดินโลกสงบนิ่งต่อพระพักตร์พระองค์เถิด” (ฮีบาคูก 2:20)

พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระสิริ

บริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ พระยาห์เวห์จอมทัพ แผ่นดินโลก
ทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์

ก่อนจะเกิดความเสียดแทงและการสั่นไหวของฐานของพระวิหารและ
ควันทที่ปกคลุมทุกสิ่ง เราได้เรียนรู้ความจริงประการที่เจ็ดและท้ายสุด
เกี่ยวกับพระเจ้า นั่นคือ พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระสิริ

พระสิริของพระเจ้าคือการสำแดงออกซึ่งความบริสุทธิ์ของ
พระองค์ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นความสมบูรณ์แบบไร้เทียม
ทานของพระลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระสิริคือการ
เผยให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ดังกล่าว “พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระสิริ”
หมายถึงการที่ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นที่เปิดเผยต่อสาธารณชน
พระสิริของพระองค์คือการเปิดเผยความลับแห่งความบริสุทธิ์ของ
พระองค์ เมื่อพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ว่าเป็นองค์บริสุทธิ์ สิ่งที่เรา
ได้เห็นคือพระสิริ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือพระสิริที่ซ่อนเร้นอยู่
ของพระองค์ พระสิริของพระเจ้าคือความบริสุทธิ์ที่สำแดงออกของ
พระองค์

ความเกี่ยวโยงกันระหว่างพระเจ้าและข่าวประเสริฐ

เออละ แล้วเรื่องทั้งหมดนี้—เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรง
สิทธิอำนาจ ทรงฤทธานุภาพสูงสุด งามอร่าม เป็นที่เคารพยำเกรง
บริสุทธิ์ และเปี่ยมด้วยพระสิริ—เกี่ยวข้ออะไรกับพระกิตติคุณของ
พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าทรงเสด็จมาบังเกิดในสภาพมนุษย์
ถูกตรึงกางเขนและเป็นขึ้นจากตาย ณ ศูนย์กลางประวัติศาสตร์ของ
มนุษยชาติ? ยอห์น (ในบทที่ 12 ของพระกิตติคุณยอห์น) ทำให้

ความเกี่ยวโยงระหว่างสองสิ่งนี้เป็นที่ประจักษ์แก่เราได้ชัดเจนกว่าใคร เราลองมาดูความเกี่ยวโยงนี้โดยสังเขปในสี่ประเด็น

ประการแรก ในพระธรรมอิสยาห์ 6:1-4 ดังที่เราได้เห็นแล้ว อิสยาห์นำเสนอภาพพระเจ้าบนพระที่นั่งของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ในข้อ 9-10 กล่าวว่า ข้อความนี้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระสิริจะทำให้ใจของชนชาตินี้มีดทึบ พวกเขาไม่ต้องการพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพเยี่ยงนี้ ถึงกระนั้นเอง พระธรรมบทนี้จบด้วยการอ้างถึงต่อแห่งความสัจยี่ห้อที่หลงเหลืออยู่ และอิสยาห์กล่าวถึง “เมล็ดพันธุ์บริสุทธิ์” (ข้อ 13)

ดังนั้น ในพระธรรมอิสยาห์ บทที่ 6 เราได้เห็นพระเดชานุภาพ สิทธิอำนาจ และฤทธิ์อำนาจ แต่พระธรรมอิสยาห์ บทที่ 53 นำเสนอในทางตรงกันข้ามเลย—ไม่มีพระเดชานุภาพ ไม่มีความงดงาม ไม่มีอะไรที่น่ายินดี มีเพียงความทุกข์ยาก อย่างไรก็ตาม ข้อความทั้งสองแบบก็ถูกปฏิเสธทั้งคู่: “ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย” (อิสยาห์ 53:1 KJV) ไม่ว่าจะเป็นผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระสิริและทรงฤทธานุภาพสูงสุด หรือผู้ทรงถ่อมพระทัยและทรงทนทุกข์ ผลลัพธ์ก็เหมือนกันหมด นั่นคือ มนุษย์ปฏิเสธพระเจ้า

ถึงจุดนี้ ขอให้สังเกตว่า ข้อพระคำสองข้อนี้จากพระธรรมอิสยาห์ (53:1 และ 6:10) เป็นสองข้อที่ยอห์นอ้างถึงในการกล่าวถึงการปฏิเสธพระเยซู (โปรดตุ ยอห์น 12:38 และ 40) แล้วทำไมถึงเป็นข้อพระคำเหล่านี้? ยอห์นบอกกับเราว่า “อิสยาห์กล่าวอย่างนี้ เพราะว่าท่านเห็นพระสิริของพระองค์และกล่าวถึงพระองค์” (ยอห์น 12:41)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ พระเยซูทรงเป็นการบรรลุผลของข้อความทั้งสองจากพระธรรมอิสยาห์—พระองค์ทรงเป็นองค์อธิปัตย์ผู้ครองบัลลังก์และทาสผู้ทนทุกข์ “เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือ พระสิริที่

สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14) และพระสิรินั้นเป็นการผสมผสานกันแบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนระหว่างพระเดชานุภาพในอิสยาห์ บทที่ 6 และความทุกข์ยากในอิสยาห์ บทที่ 53 “พระองค์เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ แต่ชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์” (ยอห์น 1:11)

ทำไมล่ะ? ทำไมพระคริสต์ผู้ไม่มีใครเทียบได้จึงถูกปฏิเสธ? อีกครั้งหนึ่งที่ยอห์นตอบคำถามของเรา เหล่าประชากร “รักการชมของมนุษย์ มากกว่าการชมของพระเจ้า” (ยอห์น 12:43) เพราะว่าพวกเขารักสง่าราศีของมนุษย์มากกว่าพระสิริของพระเจ้า พวกเขาจึงปฏิเสธพระเยซู ผู้ซึ่งเป็นต้นแบบของพระสิริของพระเจ้า ทั้งในความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในฐานะพระเจ้าและความถ่อมใจของพระองค์ในฐานะทาสผู้ทนทุกข์

ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนงานของพระเจ้า “บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” (มัทธิว 20:28; มาระโก 10:45) การถูกปฏิเสธของพระองค์เป็นไปตามแผนงาน เพราะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อคนบาปเป็นแผนงานของพระองค์

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าทรงละทิ้งประชากรอิสราเอลของพระองค์ เพราะพวกเขาปฏิเสธพระองค์หรือ? เปล่าเลย นั่นก็เป็นส่วนหนึ่งของแผนงานเช่นกัน “ส่วนหนึ่งของชนชาติอิสราเอลมีใจแข็งกระด้างไปจนกระทั่งพวกต่างชาติได้เข้ามาครอบงำ และเมื่อเป็นดังนั้น อิสราเอลทั้งชาติก็จะได้รับความรอด” (โรม 11:25-26) หรือดังที่โรม 11:31 กล่าวว่า “ในทำนองเดียวกันเขาเหล่านั้น [อิสราเอล] ก็ไม่ได้เชื่อฟัง เพื่อว่าเขาจะได้รับพระเมตตาโดยพระคุณที่ได้ประทานแก่ท่าน”

ไม่มีสิ่งใดสูญเปล่า มันไม่มีทางเปี่ยงในระหว่างเส้นทางสู่ความรอดอันยิ่งใหญ่ของบรรดาคนที่พระองค์ทรงเลือกไว้ ดังนั้นเมื่อเปาโลถอยห่างออกมาและพิจารณาแผนงานทั้งหมด เขามัสการพระเจ้า

โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้น ล้ำลึกเท่าใด ข้อตัดสินใจของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ “เพราะว่าใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า? หรือใครเป็นที่ปรึกษาของพระองค์? หรือใครได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องตอบแทนเขา?” เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน (โรม 11:33-36)

นี่คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

อิสยาห์ 43:1-7

แต่บัดนี้ ยาโคบเอ๋ย พระยาห์เวห์ผู้ทรงสร้างท่าน อิสราเอลเอ๋ย พระองค์ผู้ทรงปั้นท่านตรัสดังนี้ว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา ²เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า และเมื่อข้ามแม่น้ำ มันจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าเดินผ่านไฟ เจ้าจะไม่ถูกไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาเจ้า ³เพราะเราคือยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เราให้อียิปต์เป็นค่าไถ่ของเจ้า ให้คูชและเสบาเพื่อแลกกับเจ้า ⁴เพราะว่าเจ้ามีค่าในสายตาของเรา เราได้รับเกียรติและเราเองรักเจ้า เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า ⁵อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำลูกหลานของเจ้ามาจากตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก ⁶เราจะพุดกับทิศเหนือว่า จงคืนให้ และกับทิศใต้ว่า อย่ายืดยาว จงนำบุตรชายของเรามาจากแดนไกล และบุตรสาวของเราจากปลายแผ่นดินโลก ⁷คือทุกคนที่ถูกขนานนามตามชื่อของเรา และผู้ที่เราสร้างเพื่อพระสิริของเรา คือผู้ที่เราปั้นและทำขึ้นมา”

ตอนที่ 2

พระสิริของพระเจ้า

หลังจากที่เราตั้งคำถามในบทที่ 1 ว่า “พระเจ้าทรงเป็นผู้ใดและพระองค์ทรงพระนามว่าอะไร?”—ซึ่งพระเจ้าทรงตอบว่า “เราเป็น”—เราพบความจริงที่เลื่องไม่เชื่องเยี่ยงสัตว์ป่า, ควบคุมไม่ได้เยี่ยงระเบิด, และสร้างสรรพศัณษัตริย์พลังไฟฟ้าประการถัดไปในคำตอบต่อคำถามที่ว่า “เหตุใดพระเจ้าจึงทรงสร้างโลก?”

คำตอบสั้นๆ ซึ่งก้องกังวาลในพระคัมภีร์ทั้งเล่มดังเสียงฟ้าร้องก็คือ **พระเจ้าทรงสร้างโลกเพื่อพระสิริของพระองค์เอง** อีกไม่นานเราจะอธิบายถึงความหมายของประโยคนี้ แต่ตอนนี้เรามายืนยันข้อเท็จจริงร่วมกันก่อน

ให้เราสังเกตข้อพระคัมภีร์หลักในพระธรรมอิสยาห์ 43:6-7 “จงนำบุตรชายของเรามาจากแดนไกล และบุตรสาวของเราจากปลายแผ่นดินโลก คือทุกคนที่ถูกขนานนามตามชื่อของเรา และผู้ที่เราสร้างเพื่อพระสิริของเรา คือผู้ที่เราปั้นและทำขึ้นมา” แม้ว่าในความหมายแคบที่สุด ณ ที่นี้คือ “เราให้กำเนิดชนชาติอิสราเอลเพื่อ

พระสิริของเรา” การใช้คำว่า สร้าง, บัณฑิต, และทำ ที่ให้เรามองกลับไป ที่พระราชกิจแรกเริ่มแห่งการทรงสร้าง นี่เป็นสาเหตุว่าถึงที่สุดแล้ว อิสราเอลถือกำเนิดขึ้นมาเพื่ออะไร เพราะนี่คือสาเหตุว่าทุกสรรพสิ่ง ถือกำเนิดขึ้นมาเพื่ออะไร—ก็เพื่อพระสิริของพระเจ้า

ถูกสร้างเพื่อพระสิริของพระองค์

ในเมื่อบทแรกของพระคัมภีร์กล่าวว่า “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้น ตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล 1:27) ประเด็นตรงนี้คืออะไร? ประเด็นของภาพหนึ่งคือ การสะท้อน ภาพ ภาพต่าง ๆ ถูกวาดขึ้นเพื่อสำแดงบางอย่างเกี่ยวกับต้นฉบับ เพื่อ บ่งชี้ไปยังต้นฉบับ เพื่อยกย่องต้นฉบับ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้น ตามพระฉายาของพระองค์เพื่อที่โลกจะเต็มไปด้วยผู้ซึ่งสะท้อน พระเจ้า พระฉายาของพระเจ้า รูปปั้นของพระเจ้าเป็นพันล้านรูป เพื่อที่ว่าไม่มีใครจะไม่เข้าใจความหมายของการทรงสร้าง ความหมาย ของมนุษยชาติ นั่นคือ เพื่อที่จะรู้จัก รัก และสำแดงพระเจ้า

ทูตสวรรค์ต่างร้องว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระยาห์เวห์จอมทัพ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์” (อิสยาห์ 6:3) โลกนี้เต็มไปด้วยผู้ถือพระฉายาของพระเจ้า หรือหากหักหักพังอัน รุ่งโรจน์ซึ่งไม่ได้หมายถึงเพียงมนุษย์ แต่รวมถึงธรรมชาติด้วย! ทำไม จึงทรงสร้างโลกอันน่าตื่นตาตื่นใจใบนี้ให้เราได้อาศัยอยู่? ทำไมต้อง เป็นจักรวาลที่กว้างใหญ่เช่นนี้? ผมเคยอ่านเจอครั้งหนึ่งว่า มีจำนวน ดวงดาวในจักรวาลมากกว่าจำนวนคำและเสียงที่มนุษย์ทุกยุคสมัย รวมกันได้เคยเอื้อยเอ่ย ทำไมกันนะ?

พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “ท้องฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้า” (สดุดี 19:1) บางคนอาจถามว่า “ถ้าหากโลกนี้เป็นดาวเคราะห์แห่งเดียวที่มนุษย์อาศัยอยู่ และมนุษย์เท่านั้นที่เป็นผู้อาศัยที่มีความสามารถในการใช้เหตุใช้ผลท่ามกลางดวงดาวทั้งหมด ทำไมจึงต้องมีจักรวาลอันกว้างใหญ่และว่างเปล่าขนาดนี้?” คำตอบก็คือ เพราะว่ามันไม่ใช่เรื่องของเรา มันเป็นเรื่องของพระเจ้า และพูดแบบนั้นยังน้อยไป พระเจ้าทรงสร้างเราเพื่อที่จะรู้จักพระองค์ รักพระองค์ และสำแดงพระองค์ และจากนั้นพระองค์ทรงบอกไว้ว่า พระองค์ทรงเป็นเช่นไร คำใบนั่นก็คือจักรวาลนั่นเอง จักรวาลประกาศถึงพระสิริของพระเจ้า และเหตุผลที่เรามีชีวิตก็เพื่อชื่นชมพระสิริ ตกตะลึงในพระสิริ และถวายเกียรติแด่พระองค์เนื่องด้วยพระสิริ

ต่อประเด็นนี้ เปาโลเขียนไว้ว่า “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมานั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะถึงแม้ว่าเขาได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือขอบพระคุณพระองค์” (โรม 1:20-21) เรื่องน่าเศร้าอันใหญ่หลวงของจักรวาลก็คือว่า ในขณะที่มนุษย์ถูกสร้างเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราได้บกพร่องไปจากวัตถุประสงค์นี้ และ “เขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย” (โรม 1:23)—โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนผู้นั้นในกระจก นี่คือการแทนที่ของสิ่งที่เราเรียกว่าบาป

ดังนั้น ทำไมพระเจ้าจึงทรงสร้างจักรวาล? สิ่งที่กำลังกังวลกันไปทั่วในพระคัมภีร์ จากนิรันดร์สู่นิรันดร์ เหมือนเสียงฟ้าร้อง ก็คือความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกเพื่อพระสิริของพระองค์เอง

คำพยานของอิสยาห์

อิสยาห์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกเพื่อพระสิริของพระองค์ (ข้อ 7) เขาพยายามอธิบายความจริงนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อจะช่วยให้เราเข้าใจมันและทำให้มันเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างความคิดของเรา

หุบเขาทุกแห่งจะถูกถมสูงขึ้น ภูเขาและเนินเขาจะถูกปลูกจะปรับให้ต่ำลง . . . และพระสิริของพระยาห์เวห์จะปรากฏ แล้วมนุษย์ทุกคนจะมองเห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ตรัสไว้แล้ว (อิสยาห์ 40:4-5)

เราคือยาห์เวห์ นั่นเป็นนามของเรา เราไม่ให้สง่าราศีของเราแก่ผู้อื่น หรือให้คำที่สรรเสริญเราแก่รูปแกะสลัก (อิสยาห์ 42:8)

ภูเขาเอ๋ย จงร้องเป็นเพลงออกมา ป่าไม้และต้นไม้ทุกต้นในนั้นด้วย เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงไถ่ยาโคบ และจะทรงได้รับเกียรติในอิสราเอล (อิสยาห์ 44:23)

เรากลั่นความกริ้วของเราไว้เพื่อเห็นแก่นามของเรา เราระงับไว้ให้เจ้าเพื่อเห็นแก่การสรรเสริญเรา. . . เราได้ทดสอบเจ้าในเตาของความทุกข์ยาก เราทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเห็นแก่เราเอง เพราะว่ำนามของเราจะถูกเหยียดหยามได้อย่างไร? และสง่าราศีของเรานั้น เราจะไม่ให้ผู้อื่น (อิสยาห์ 48:9-11)

และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นผู้รับใช้ของอิสราเอล ผู้ซึ่งเราจะลำแสงศักดิ์ศรีของเราเอง” (อิสยาห์ 49:3)

เพราะว่าดุสิต มีความมืดจะปกคลุมแผ่นดินโลก และความมืดที่ปกคลุมชนชาติทั้งหลาย แต่พระยาห์เวห์จะทรงขึ้นมาเหนือเจ้า และพระสิริของพระองค์จะปรากฏเหนือเจ้า (อิสยาห์ 60:2)

พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ องค์เจ้านายทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนในทุกซีก . . . และให้ . . . เสื้อคลุมแห่งการสรรเสริญแทนจิตวิญญาณที่ท้อแท้ แล้วคนจะเรียกพวกเขาว่าต้นโอ๊กแห่งความชอบธรรมที่พระยาห์เวห์ทรงปลูกไว้ เพื่อสำแดงพระสิริของพระองค์ (อิสยาห์ 61:1-3)

ความหมายของคำว่าถวายเกียรติ

พระเจ้าทรงสร้างโลก “เพื่อว่าพระองค์จะทรงได้รับเกียรติ” นี่ไม่ได้หมายความว่า “เพื่อว่าพระองค์จะถูกทำให้เปี่ยมด้วยพระสิริ” อย่างนำคำว่าถวายเกียรติมาใช้เสมือนคำว่าตกแต่ง “ตกแต่ง” หมายถึงการนำห้องเปล่าห้องหนึ่ง (ยกตัวอย่าง) มาทำให้มันสวยงาม เราไม่ได้นำพระเจ้าที่จี๊ดซัดองค์หนึ่งมาและทำให้พระองค์งดงาม นั่นไม่ใช่ความหมายของการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลก พระองค์ไม่ได้สร้างมันเพราะความจำเป็น หรือความอ่อนแอ หรือความบกพร่อง พระองค์สร้างมันจากความไพบูลย์ และความแข็งแกร่ง และความเพียงพออันสมบูรณ์ ดังที่ไจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์กล่าวไว้ว่า “ไม่มีข้อโต้แย้งเรื่องความว่างเปล่า หรือความบกพร่องของน้ำพุ เมื่อมันมีแนวโน้มที่จะไหลล้นออกมา” (Yale: Works, Vol. 8, 448) ฉะนั้น เราไม่ได้ถวายเกียรติพระเจ้าโดยการเสริมแต่งพระสิริของพระองค์ แต่โดยการมองเห็น การลี้มรส และ

การสำแดงพระสิริของพระองค์ (ซึ่งเหมือนกันกับการรู้จักการรัก และการสำแดงพระสิรินั่นเอง)

หรือลองใคร่ครวญคำว่า *magnify* ในภาษาอังกฤษ (ตามพระธรรมฟีลิปปี 1:20 “that Christ be magnified”¹ [*megalunthesetai* ในภาษากรีก] พระคัมภีร์ฉบับ ASV, KJV, NKJV) เราขยาย (magnify) พระสิริของพระเจ้าเหมือนกล้องส่องทางไกล ไม่ใช่กล้องจุลทรรศน์ กล้องจุลทรรศน์ทำให้สิ่งที่เล็กดูใหญ่กว่าที่มันเป็น กล้องส่องทางไกลทำให้สิ่งที่ใหญ่อย่างไม่อาจจินตนาการได้แต่อยู่ไกลปรากฏเหมือนกับความเป็นจริงมากขึ้น ชีวิตของเราควรเป็นเหมือนกล้องส่องทางไกลสำหรับพระสิริของพระเจ้า เราถูกสร้างเพื่อมองดูพระสิริของพระองค์ เพื่อรู้สึกตื่นเต้นดีใจในพระสิริของพระองค์ และเพื่อใช้ชีวิตในการช่วยให้ผู้อื่นได้มองเห็นและลืมนรพพระองค์ตามที่พระองค์ทรงเป็นอย่างแท้จริง

เพื่อที่จะรู้จัก รัก และสำแดงพระสิริของพระเจ้า—นี่เป็นสาเหตุที่จักรวาลถือกำเนิดขึ้น หากความจริงนี้เริ่มมีผลต่อคุณในทางที่ควรจะเป็น มันจะมีผลต่อความคิดและความรู้สึกของคุณต่อทุกสรรพสิ่ง เพราะในตอนที่คุณรู้แล้วว่าทำไมทุกสรรพสิ่งถือกำเนิดขึ้น คุณไม่ได้รู้ทุกอย่าง (มีหลายสิ่งนับไม่ถ้วนที่คุณไม่รู้) แต่คุณจะไม่รู้สึกมีแรงในการใคร่ครวญประเด็นสำคัญเกี่ยวกับทุกสรรพสิ่ง เพราะคุณรู้แล้วว่าทุกสรรพสิ่งถือกำเนิดขึ้นเพื่อพระสิริของพระเจ้า และในการได้รู้ประเด็นสำคัญนี้—ว่าทุกสรรพสิ่งถือกำเนิดขึ้นเพื่อพระสิริของพระเจ้า--เท่ากับได้รู้บางสิ่งที่สำคัญสูงสุดเกี่ยวกับทุกสรรพสิ่ง คุณได้รู้ว่าทุกสรรพสิ่งถือกำเนิดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ใด สุดท้ายไปเลย

1 ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญ” - ผู้แปล

พระสิริทรงศูนย์กลางของไม้กางเขน

ในขณะเดียวกัน คำพูดสั้นๆ ที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกเพื่อพระสิริของพระองค์เป็นคำกล่าวที่ธรรมดาสามัญเกินไป เราทิ้งมันไว้แค่นั้นไม่ได้ มันห่างไกลเกินไปจากพระบุคคลต่างๆ ขององค์ตรีเอกานุภาพและจากสายธารแห่งประวัติศาสตร์ตามที่พระเจ้าทรงนำอยู่ คำถามไม่ใช่แค่ว่า “เหตุใดพระเจ้าจึงทรงสร้างโลก?” แต่ตามด้วย ทำไมต้องเป็นโลกใบนี้?—ทำไมต้องเป็นหลายพันปีแห่งประวัติศาสตร์มนุษยชาตินี้ซึ่งประกอบด้วยจุดเริ่มต้นอันงดงาม การตกในบาปอันเลวร้าย และประวัติศาสตร์ของอิสราเอล และการเสด็จมายังโลกของพระบุตรของพระเจ้า และจากนั้นการสิ้นพระชนม์เพื่อชดใช้บาปแทนมนุษย์ การฟื้นพระชนม์อย่างผู้พิชิต การก่อตั้งคริสตจักร และประวัติศาสตร์ของพันธกิจข่าวประเสริฐทั่วโลก มาจนถึงจุดที่เราดำรงอยู่ในปัจจุบัน? ทำไมต้องเป็นโลกใบนี้? ประวัติศาสตร์นี้?

คำตอบสั้นๆ ก็คือ เพื่อที่พระสิริแห่งพระคุณของพระเจ้าจะถูกสำแดงและเปิดเผยอย่างสูงสุดในการสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปให้รอดของพระเยซู หรือจะกล่าวให้สมบูรณ์กว่านั้นก็คือ โลกใบนี้—ประวัติศาสตร์นี้ที่กำลังคลี่คลาย—ถูกสร้างและกำลังได้รับการทรงนำและอุปถัมภ์โดยพระเจ้า เพื่อที่ว่าพระคุณของพระเจ้า (ที่ถูกสำแดงอย่างสูงสุดในการสิ้นพระชนม์และฟื้นพระชนม์ของพระเยซูเพื่อคนบาป) จะได้รับเกียรติตลอดนิรันดร์ผ่านความชื่นชมยินดีที่ยกชูพระคริสต์ของผู้ที่ได้รับการทรงไถ่

นั่นหมายความว่า การที่พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง (กล่าวอย่างจำเป็นและจำเพาะเจาะจง) หมายถึงการยกชูพระคริสต์ และการขับเคลื่อนโดยพระกิตติคุณ มันมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงที่ไม่อาจทำลายได้ชั่ววันรันดร์ระหว่างพระสิริของพระเจ้า, พระสิริแห่งพระคุณ,

พระสิริของพระคริสต์, และพระสิริของไม้กางเขน แน่นนอน ทุกสรรพสิ่งในการทรงสร้างถือกำเนิดขึ้นเพื่อพระสิริแห่งพระคุณของพระเจ้าจะถูกสำแดงและเปิดเผยอย่างสูงสุดในการสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปให้รอดของพระเยซู

เรามาดูกันว่าพระสิริของพระเจ้าสัมพันธ์เชื่อมโยงกับไม้กางเขนของพระคริสต์อย่างไร เราจะเรียนรู้กันในห้าขั้นตอน

จุดสูงสุดของการที่พระเจ้าทรงสำแดงพระสิริของพระองค์ คือการสำแดงพระคุณของพระองค์อันนำไปสู่การสรรเสริญ

พระเจ้า “ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้าด้วยความรัก ให้เป็นบุตรของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ตามความชอบพระทัยและพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อเป็นที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (เอเฟซัส 1:5-6) กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระสิริแห่งพระคุณของพระเจ้า—สิ่งที่เปาโลเรียกว่า “พระคุณอันอุดมเหลือล้นของพระองค์” ด้วยพระกรุณาที่มีต่อเราในพระเยซูคริสต์” (เอเฟซัส 2:7)—คือจุดสูงสุดและจุดสิ้นสุดในการเปิดเผยพระสิริของพระเจ้า และเป้าหมายของการกำหนดไว้ล่วงหน้าก็คือว่า เรามีชีวิตอยู่ในการสรรเสริญพระสิริแห่งพระคุณนี้ตลอดไป

นี่คือจุดมุ่งหมายของพระคุณของพระเจ้า สิ่งอื่นทั้งหมด (แม้กระทั่งพระพิโรธ) ส่งเสริมจุดมุ่งหมายนี้ ดังที่เปาโลกล่าวว่า “ทรงประสงค์จะแสดงพระพิโรธ และให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ แต่พระองค์ทรงอดทนมากต่อคนเหล่านั้นที่เป็นภาชนะแห่งพระพิโรธ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาศ. . . เพื่อจะได้ทรงให้ศักดิ์ศรีอันอุดมของพระองค์ปรากฏแก่บรรดาผู้ที่เปาโลว่าเป็นภาชนะแห่งพระเมตตา” (โรม 9:22-23) พระพิโรธอยู่ลำดับก่อนสุดท้าย พระสิริแห่งพระคุณของพระเจ้าที่ปรากฏแก่ผู้ที่เปาโลว่าเป็นภาชนะแห่งพระเมตตา คือจุดสิ้นสุด

พระเจ้าทรงวางแผนเรื่องการสรรเสริญพระสิริแห่งพระคุณ ของพระองค์ไว้ก่อนการทรงสร้าง

พระเจ้า “ทรงเลือกเราตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก . . . เพื่อเป็นที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (เอเฟซัส 1:4, 6) พระคุณไม่ใช่สิ่งที่คิดขึ้นมาภายหลังจากการตกในบาปของมนุษย์ แต่เป็นแผนงานของพระเจ้า เพราะพระคุณเป็นยอดเขาของพระสิริของพระเจ้า และพระองค์ทรงสร้างโลกเพื่อพระสิริของพระองค์เอง ทรงวางแผนสร้างโลกเพื่อพระสิริแห่งพระคุณของพระองค์

แผนงานของพระเจ้ก็เพื่อว่า การสรรเสริญพระสิริแห่ง พระคุณของพระองค์จะเกิดขึ้นผ่านพระเยซู

“พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้าด้วยความรัก ให้เป็นบุตรของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ . . . เพื่อเป็นที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (เอเฟซัส 1:5-6) การกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อการสรรเสริญพระสิริแห่งพระคุณของพระเจ้านี้เกิดขึ้น “โดยทางพระเยซูคริสต์” ในการสามัคคีธรรมชั่ววันรันดร์ขององค์ตรีเอกานุภาพ พระบิดาและพระบุตรทรงวางแผนว่า พระคุณของพระเจ้าจะถูกเปิดเผยอย่างที่สุดผ่านพระราชกิจแห่งความรอดของพระบุตร

อีกครั้งหนึ่ง เปาโลกล่าวว่า พระเจ้า “ทรงเรียกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ไม่ใช่ตามการกระทำของเรา แต่ตามพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง คือพระคุณที่ประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลา” (2 ทิโมธี 1:9) เช่นนั้นเอง ก่อนที่กาลเวลาได้เริ่มต้น แผนงานของพระเจ้ก็เพื่อการเปิดเผยพระสิริแห่งพระคุณของพระเจ้า กล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงคือโดยทางพระเยซูคริสต์

**ตั้งแต่เริ่มต้นกาล แผนงานของพระเจ้ายกย่องว่า พระสิริ
แห่งพระคุณของพระเจ้าจะบรรลุดุจดสูงสุดในพระราชากิจ
แห่งความรอดของพระเยซู**

เราเห็นความจริงนี้ในชื่อที่ถูกประทับไว้บนหน้าปกของหนังสือแห่งชีวิตก่อนการสร้างโลก ก่อนที่จะมีบาปใดๆ ของมนุษย์ที่ต้องสละพระชนม์เพื่อชำระ พระเจ้าทรงวางแผนว่าพระบุตรของพระองค์จะต้องถูกปลงพระชนม์เพื่อคนบาป เรารู้อย่างนี้เพราะว่า ก่อนการทรงสร้าง พระเจ้าได้ประทานชื่อให้แก่หนังสือแห่งชีวิต พระธรรมวิวรณ์ 13:8 บอกเราว่า “คนที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกสร้างโลก” จะกลายเป็นผู้บูชาสัตว์ร้าย

ก่อนการทรงสร้าง ชื่อของหนังสือนั้นคือ “หนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์” แผนงานคือพระสิริ แผนงานคือพระคุณ แผนงานคือพระคริสต์ และแผนงานคือการสิ้นพระชนม์และการสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปอย่างเราเป็นหัวใจของพระกิตติคุณซึ่งเป็นสาเหตุที่เปาโลเรียกสิ่งนี้ว่า “[ชาวประเสริฐ] เรื่องพระสิริของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:4)

**ดังนั้น วัตถุประสงค์สูงสุดของการทรงสร้าง การทรงนำ และ
การอุปถัมภ์โลกใบนี้ คือการสรรเสริญพระสิริแห่งพระคุณของ
พระเจ้าในการตรึงกางเขนพระบุตรของพระองค์เพื่อคนบาป**
นี่เป็นสาเหตุที่พระธรรมวิวรณ์เปิดเผยว่า ตลอดชั่ววันนิรันดร์เราจะร้อง
“เพลงของพระเมษโปดก” (วิวรณ์ 15:3) เราจะร้องด้วยการยกย่อง
และสรรเสริญอย่างร้อนรนว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะรับม้วน
หนังสือ และทรงแกะตราหนังสือนั้นออก เพราะพระองค์ถูกปลง

พระชนม์และทรงไถ่คนด้วยพระโลหิตเพื่อถวายพระเจ้า คือคนจากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติและทุกประชาชาติ” (วิวรณ์ 5:9) เราจะสรรเสริญเป็นหมื่นอย่างเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดของเรา แต่เราจะไม่กล่าวสิ่งใดที่ถวายเกียรติมากไปกว่าประโยชน์: พระองค์ถูกปลงพระชนม์และทรงไถ่คนนับล้าน

สรุปแล้ว เราได้ถามว่า “เหตุใดพระเจ้าทรงสร้างโลก?” และเราตอบด้วยข้อพระคัมภีร์ดังนี้: พระเจ้าทรงสร้างโลกเพื่อพระสิริของพระองค์เอง พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างมันเพราะความจำเป็น พระองค์ไม่ได้สร้างโลกจากความบกพร่องที่จำเป็นต้องชดเชย พระองค์ไม่ได้ทรงเปลี่ยวเหงา พระองค์ทรงมีความสุขอย่างที่สุดในการสามัคคีธรรมของพระตรีเอกานุภาพ—อันได้แก่ พระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสร้างโลกเพื่อจะทำให้พระสิริของพระองค์เป็นที่ปรากฏ เพื่อที่ประชากรของพระองค์จะได้รู้จักพระองค์ และรักพระองค์ และสำแดงพระองค์

และเหตุใดพระองค์จึงทรงสร้างโลกสักใบที่ได้กลายมาเป็นโลกแบบปัจจุบันนี้? โลกที่ได้ตกในบาป โลกที่ได้ละทิ้งพระสิริของพระองค์เพื่อแลกกับสง่าราศีของภาพสะท้อน? เหตุใดพระองค์จึงทรงยินยอมทรงนำ และทรงอุปถัมภ์โลกที่เป็นแบบนี้? และเราตอบดังนี้: เพื่อที่การสรรเสริญพระสิริแห่งพระคุณของพระเจ้าจะถูกสำแดงและเปิดเผยอย่างสูงสุดในการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู

คำถามท้ายบท

เหตุผลสูงสุดสำหรับการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งก็คือ การประกาศถึงพระสิริแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งนำไปสู่การสรรเสริญอย่างมีความสุขชั่ววันรันดร์ของมหาชนผู้ได้รับความรอดจากทุกชนชาติ ทุกภาษา

ทุกคนเผ่า และทุกประเทศ ทุกสรรพสิ่งได้รับการทรงสร้าง ทรงนำ และทรงอุปถัมภ์เพื่อพระสิริของพระเจ้า ซึ่งบรรลุลูกสูงสุดในพระสิริแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งเปล่งประกายอย่างเจิดจ้าที่สุดในพระสิริของพระคริสต์ ซึ่งมีจุดโฟกัสที่ชัดเจนที่สุดในพระสิริของไม้กางเขนเช่นนี้เอง ผมจึงตั้งคำถามดังต่อไปนี้:

พระสิริของพระเจ้าเป็นขุมทรัพย์อันเจิดจรัสที่สุดในอนาคตที่ใกล้เข้ามาของคุณหรือไม่? เปาโลมีถ้อยคำที่สะท้อนหัวใจแห่งการเป็นคริสเตียนในพระธรรมโรม 5:2 ว่า “เราชื่นชมยินดีในความหวังว่าจะได้มีส่วนในพระสิริของพระเจ้า”

พระสิริแห่งพระคุณเป็นข่าวที่ไพเราะที่สุดสำหรับจิตวิญญาณที่สำนึกผิดของคุณหรือไม่?

พระสิริของพระคริสต์เป็นต้นแบบของพระคุณของพระเจ้าที่เป็นปัจจุบันและเป็นส่วนตัวในชีวิตของคุณหรือไม่?

พระสิริของไม้กางเขนเป็นความงดงามที่น่าเศร้าที่สุดและน่ายินดีที่สุดสำหรับจิตวิญญาณที่ได้รับการทรงไถ่ของคุณหรือไม่

เนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระสิริของพระเจ้า ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อพระนามของพระองค์

พระยาห์เวห์จะไม่ทรงละทิ้งประชากรของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์พอพระทัยที่จะทำให้ท่านเป็นประชากรของพระองค์—1 ซามูเอล 12:22

นัยที่ชัดเจนของพระวจนะข้อนี้คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าพอพระทัยในพระนามของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเลือกชนชาติใด ทรงเลือกพวกเขา “เพื่อพระองค์เอง” เพื่อที่ว่าเมื่อพระองค์ทรงไว้ชีวิตพวกเขา พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น “ด้วยเห็นแก่พระนามอันใหญ่ยิ่งของพระองค์” ดังนั้น เบื้องล่างและเบื้องหลังของความปิติยินดีของพระเจ้าในการเลือกชนชาติหนึ่งๆ มันมีความปิติยินดีในระดับที่ลึกกว่านั้น กล่าวคือ ความพอพระทัยที่พระเจ้าทรงมีในพระนามของพระองค์

การที่พระเจ้าพอพระทัยในพระนามของพระองค์มีความหมายว่าอย่างไร? มันหมายความว่าพระเจ้าพอพระทัยในความสมบูรณ์แบบของพระองค์เอง และในพระสิริของพระองค์เอง พระนามของพระเจ้าในพระคัมภีร์มักจะมี ความหมายสอดคล้องกับพระลักษณะอันยอดเยี่ยมและเปี่ยมด้วยพระสิริ

แต่กระนั้น บ่อยครั้งมันมีความหมายแตกต่างจากข้างต้นเล็กน้อย—นั่นคือ พระสิริของพระเจ้าเป็นที่เปิดเผยต่อสาธารณชน ดังนั้น พระนามของเจ้ามักจะมีหมายถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ ชื่อเสียงของพระองค์ เกียรติคุณของพระองค์ นี่เป็นวิธีการที่เราใช้ชื่อเมื่อเราพูดว่าใครสักคนกำลัง “สร้างชื่อเสียงให้กับตัวเอง” หรือเราอาจเรียกสินค้าบางอย่างว่า “ชื่อยี่ห้อ” (name brand) หรือยี่ห้อที่มีชื่อเสียง

นี่คือสิ่งที่ผมคิดว่าซามูลเอลหมายถึงในพระธรรม 1 ซามูลเอล 12:22 เมื่อเขากล่าวว่า พระเจ้าทรงทำให้อิสราเอลเป็นประชากร “ของพระองค์” และว่า พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งประชากรของพระองค์ “ด้วยเห็นแก่พระนามอันใหญ่ยิ่งของพระองค์”

เราลองมาดูกันคร่าวๆ ถึงพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ ที่สั้นๆ ถึงแนวคิดเรื่องกิตติศัพท์ของพระเจ้า ชื่อเสียงของพระองค์ หรือเกียรติคุณของพระองค์

ผ้าป่านคาดเอวของพระเจ้า

ในพระธรรมเยเรมีย์ พระเจ้าพรณนาถึงชนชาติอิสราเอลว่า เป็นผ้าป่านคาดเอวที่พระองค์ทรงเลือกเพื่อขั้บแน่นให้พระสิริของพระองค์เป็นที่ประจักษ์แต่กลับพบว่าใช้ไม่ได้ “เพราะผ้าคาดเอวติดอยู่ที่เอวของมนุษย์ฉันใด เราก็ได้ทำให้ประชาชนทั้งสิ้นของอิสราเอลและประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเราฉันนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นประชากร ชื่อเสียง คำสรรเสริญ และความภูมิใจของเรา แต่พวกเขาก็ไม่ฟัง” (เยเรมีย์ 13:11)

ทำไมชนชาติอิสราเอลจึงถูกเลือกและถูกทำให้เป็นอภรณ์ของพระเจ้า? ก็เพื่อที่พวกเขาจะกลายเป็น “ชื่อเสียง คำสรรเสริญ และพระสิริ” ในบริบทนี้ คำสรรเสริญและพระสิริบอกเราว่า ชื่อเสียงหมายถึง “เกียรติคุณ” หรือ “กิตติศัพท์” พระเจ้าได้ทรงเลือกอิสราเอลเพื่อที่ว่าชนชาตินี้จะสร้างชื่อเสียงเพื่อพระองค์

คำสอนของกษัตริย์ดาวิด

กษัตริย์ดาวิดทรงสั่งสอนสิ่งเดียวกันในตอนหนึ่งของบทกวีพื้นฐานของเขา ดาวิดกล่าวว่า สิ่งที่ทำให้อิสราเอลแตกต่างจากชนชาติอื่นก็คือว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกเขาในวิถีทางตามพระประสงค์ที่จะสร้างชื่อเสียงสำหรับพระองค์เอง “ใครจะเหมือนอิสราเอลประชากรของพระองค์? ชนชาติเดียวในโลกนี้ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปไถ่มาให้เป็นประชากรของพระองค์ เพื่อให้พระนามของพระองค์รับเกียรติ เพื่อทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่และน่าเกรงกลัวเพื่อพวกเขา เพื่อแผ่นดินของพระองค์ต่อหน้าประชากรของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อพระองค์ จากบรรดาประชาชาติและบรรดาพระของเขา” (2 ซามูเอล 7:23)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อพระเจ้าเสด็จไปได้ประชากรของพระองค์ ในอียิปต์ จากนั้นนำพวกเขาเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดาร และเข้าสู่ ดินแดนพันธสัญญา ไม่เพียงแต่ทรงโปรดปรานชนชาตินี้ แต่พระองค์ ทรงกระทำราชกิจ, ดังที่ซามูเอลกล่าวไว้, เพื่อ “พระนามอันยิ่งใหญ่” ของพระองค์เอง หรือดังที่กษัตริย์ดาวิดกล่าวไว้ พระองค์ทรง “สร้าง ชื่อเสียงสำหรับพระองค์เอง”—หรือกิตติศัพท์นั่นเอง

ประเด็นสำคัญของพระธรรมอพยพ

เราลองกลับไปพิจารณาพระธรรมอพยพสักครู่ นี่เป็นเหตุการณ์ที่พระเจ้าทรง สร้างชนชาติหนึ่งเพื่อพระองค์เอง ตลอดช่วงชีวิตที่เหลืออยู่ ชนชาติ อิสราเอลมองย้อนกลับไปยังพระธรรมอพยพในฐานะเหตุการณ์ สำคัญในประวัติศาสตร์ของพวกเขา เหตุฉะนั้น ในอพยพเราจะ สามารถเรียนรู้แผนงานของพระองค์ในการทรงเลือกชนชาติเพื่อ พระองค์เอง

ในพระธรรมอพยพ บทที่ 9 พระเจ้าตรัสกับฟาโรห์ด้วยพระคำ ที่ทำให้ฟาโรห์ (และพวกเรา) รับรู้สาเหตุใดพระเจ้าทรงยืดเวลาการ ช่วยให้อพยพผ่านภัยพิบัติสิบอย่าง แทนที่จะทำให้พระราชกิจนี้สั้น กระชับในภัยพิบัติครั้งเดียว พระธรรมตอนนี้สำคัญมากจนกระทั่ง เปาโลอ้างถึงในพระธรรมโรม 9:17 เพื่อสรุปพระประสงค์ของพระเจ้า ในเหตุการณ์อพยพ พระเจ้าตรัสต่อฟาโรห์ว่า “แต่เหตุที่เราให้เจ้า มีชีวิตอยู่ ก็เพื่อจะให้เจ้าเห็นฤทธานุภาพของเรา และนามของเรา จะได้เลื่องลือไปทั่วโลก” (อพยพ 9:16)

ประเด็นสำคัญของพระธรรมอพยพก็คือทำให้เกิดกิตติศัพท์ของ พระเจ้าเลื่องลือไปทั่วโลก ประเด็นหลักของภัยพิบัติสิบอย่างและการ ข้ามทะเลแดงอย่างอัศจรรย์ก็เพื่อสำแดงฤทธิ์อำนาจอันเหลือล้น

ของพระเจ้าผ่านประชากรที่ได้ทรงเลือกอย่างเสรี โดยมีเป้าหมายที่กิตติศัพท์นี้ และพระนามนี้ จะถูกประกาศออกไปทั่วโลก พระเจ้าพอพระทัยอย่างยิ่งในกิตติศัพท์ของพระองค์

คำพยานของอิสยาห์

ผู้เผยพระวจนะและกวีของอิสราเอลรุ่นหลังๆ ตีความเรื่องการอพยพเช่นนี้หรือไม่? ใช่ พวกเขาตีความเช่นนี้

อิสยาห์กล่าวว่า พระประสงค์ของพระเจ้าในเหตุการณ์อพยพก็เพื่อให้พระนามของพระองค์เป็นที่เลื่องลือตลอดไป เขาพรรณนาถึงพระเจ้าว่าเป็น:

ผู้ทรงให้พระกรรูงโรจน์ของพระองค์ ไปกับมือขวาของโมเสส ผู้ทรงแยกน้ำออกต่อหน้าพวกเขา เพื่อสร้างชื่อเสียงนิรันดร์ให้พระองค์เอง ผู้ทรงนำพวกเขาผ่านที่ลึกเหมือนม้าในถิ่นทุรกันดาร เขาทั้งหลายไม่ได้สะดุดเหมือนสัตว์เลี้ยงลงไปยังหุบเขาชั้นใดพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงทำให้เขาหยุดพักฉันนั้น เช่นนั้นแหละ พระองค์สรรพนามบุรุษที่สอง ผู้เขียนกำลังพูดกับพระเจ้าทรงนำชนชาติของพระองค์ เพื่อจะสร้างชื่อเสียงรุ่งโรจน์แต่พระองค์เอง (อิสยาห์ 63:12-14)

ดังนั้น เมื่อพระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์เพื่อที่จะช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นออกจากอียิปต์ผ่านทะเลแดง พระองค์ทรงมีวิสัยทัศน์ถึงนิรันดร์กาลและกิตติศัพท์อันสถาพรที่พระองค์จักได้พิชิตมาเป็นของพระองค์ในช่วงเวลานั้น

คำสอนของพระธรรมสดุดี

พระธรรมสดุดี บทที่ 106 สอนเรื่องเดียวกัน “บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เมื่ออยู่ในอียิปต์

ท่านมิได้สนใจการอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์ ท่านมิได้ระลึกถึงความรักมั่นคงอันอุดมของพระองค์ แต่ได้กบฏที่ทะเลที่ทะเลแดงถึงกระนั้น พระองค์ยังทรงช่วยท่านเหล่านั้นให้รอดเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพื่อจะให้ทราบถึงพระอานุภาพของพระองค์” (สดุดี 106:7-8)

ตอนนี้ คุณเห็นตรรกะพระกิตติคุณชุดเดียวกันกับสิ่งที่เราได้เห็นใน 1 ซามูเอล 12:22 หรือไม่? ในพระธรรมข้อนั้น คนบาปได้เลือกกษัตริย์องค์หนึ่งและทำให้พระเจ้าพิโรธ แต่พระเจ้ามิได้ละทิ้งพวกเขาทำไมนะหรือ? “เพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์” พระธรรมสดุดีในข้อนี้กล่าวว่า คนบาปได้กบฏต่อพระเจ้าที่ทะเลแดง และไม่ได้ระลึกถึงความรักของพระองค์ แต่กระนั้นพระองค์ยังทรงช่วยพวกเขาด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ ทำไมนะหรือ? คำตอบเดียวกัน: “เพื่อจะสร้างชื่อเสียงรุ่งโรจน์แก่พระองค์เอง”

คุณเห็นไหมว่ารักแรกของพระเจ้าคือพระนามของพระองค์ ไม่ใช่ประชากรของพระองค์? และแน่นอนว่าด้วยเหตุนี้ ยังมีความหวังสำหรับประชากรคนบาปของพระองค์ คุณเข้าใจหรือยังว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าจึงมีพระองค์เป็นศูนย์กลางรากฐานของพระกิตติคุณ?

คำอธิบายของโยชูวา

โยชูวาเป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของคนที่ไม่เข้าใจตรรกะพระกิตติคุณที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางและประยุกต์ใช้จริง เช่นเดียวกับโมเสส (เฉลยธรรมบัญญัติ 9:27-29; กันดารวิถี 14:13-16) ในการวิงวอนต่อ

พระเจ้าเพื่อคนบาป ในพระธรรมโยชูวา บทที่ 7 ประชาชนอิสราเอล ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าสู่ดินแดนพันธสัญญา และพิชิตเมืองเยรีโค แต่บัดนี้พวกเขาพ่ายแพ้ที่เมืองอัยและโยชัวตกตะลึง เขาเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยหนึ่งในคำอธิษฐานที่สิ้นหวังที่สุดในพระคัมภีร์ “ข้าแต่องค์เจ้านาย ข้าพระองค์จะทูลอะไรได้เล่า เมื่ออิสราเอลหันหลังหนีศัตรูเสียแล้ว เพราะว่าคนคานาอันกับบรรดาชาวเมืองคงจะได้ยิน แล้วยกมาตั้งล้อมพวกข้าพระองค์ และลบชื่อของพวกข้าพระองค์เสียจากโลก และพระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์?” (โยชูวา 7:8-9)

คุณร้องขอพระเมตตาบนพื้นฐานของความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพระนามของพระองค์หรือเปล่า? ท่ามกลางบรรดาผู้รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง รากฐานความหวังอันดีเยี่ยมของพวกเขาคือข้อเท็จจริงที่ว่า ไม่มีทางที่พระเจ้าจะทรงปล่อยให้พระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ถูกดูหมิ่นท่ามกลางประชาชาติต่างๆ มันเป็นไปได้เลย และนี่คือความมั่นใจระดับรากฐาน สิ่งอื่นๆ เปลี่ยนแปลงได้ แต่ไม่ใช่เรื่องนี้—ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อพระนามของพระองค์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

การเป็นพยานของเอเสเคียลระหว่างการเป็นเชลย

แต่เช่นนั้นเราจะทำความเข้าใจอย่างไรกับข้อเท็จจริงที่ว่า สุดท้ายแล้วชนชาติอิสราเอลก็เป็นพวกกบฏขัดขืนอย่างมากจนพระเจ้าต้องมอบพวกเขาให้อยู่ในมือของบรรดาศัตรูในการเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนในยุคสมัยของเอเสเคียล? ผู้เผยพระวจนะที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางอย่างเอเสเคียลจัดการกับปัญหานี้อย่างไรเพื่อกิตติศัพท์ของพระเจ้า?

ให้เราพิจารณาพระคำของพระเจ้าที่ตรัสแก่เขาในบทที่ 36

นี่เป็นคำตอบของพระเจ้าเกี่ยวกับการเป็นเชลยของประชากรของพระองค์ที่ทรงได้ทำให้เกิดขึ้น

แต่เมื่อพวกเขาไปยังบรรดาประชาชาติ ไม่ว่าไปถึงไหน เขาก็ทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเสื่อมเกียรติ เพราะคนกล่าวขวัญถึงพวกเขาว่า “คนเหล่านี้เป็นประชากรของพระยาห์เวห์ ถึงกระนั้นเขายังต้องออกไปจากแผ่นดินของพระองค์” แต่เรายังเป็นห่วงนามบริสุทธิ์ของเราซึ่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลทำให้เสื่อมเกียรติท่ามกลางประชาชาติที่เขาตกไปอยู่นั้น เพราะฉะนั้น จงกล่าวกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ที่เรากำลังจะทำอยู่นั้นไม่ใช่เพราะเห็นแก่เจ้า แต่เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งเจ้าได้ทำให้เสื่อมเกียรติท่ามกลางประชาชาติซึ่งเจ้าเข้าไปอยู่นั้น และเราจะสำแดงความศักดิ์สิทธิ์ของนามยิ่งใหญ่ของเรา ซึ่งถูกลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติ คือนามที่เจ้าทำให้เสื่อมเกียรติท่ามกลางพวกเขา แล้วประชาชาติทั้งหลายจะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์ พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ เมื่อเราสำแดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราท่ามกลางพวกเขา ต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย (เอเสเคียล 36:20-23)

เมื่อความหวังประการอื่นๆ สูญสิ้นไป และประชากรตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้าเพราะบาปของพวกเขา หนึ่งความหวังยังคงอยู่—และจะคงอยู่เสมอไป—นั่นคือ พระเจ้าทรงมีความปิตุยดีไม่สิ้นสุด ในคุณค่าของกิตติศัพท์ของพระองค์เอง และจะไม่ยอมให้กิตติศัพท์นั้นถูกเหยียบย่ำต่อไปนานนัก

ฟิลิปปี 1:12-26

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านรู้ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่ขยายออกไป ¹³ฉะนั้นจึงเป็นที่รู้กันในหมู่ผู้คุมประจำกองบัญชาการทั้งหมดและคนอื่นๆ ทุกคนว่า การที่ข้าพเจ้าถูกคุมขังนั้นก็เพื่อพระคริสต์ ¹⁴และพี่น้องส่วนมากก็เกิดความมั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าจากการที่ข้าพเจ้าถูกคุมขัง และพวกเขามีความกล้ามากขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะโดยปราศจากความกลัว ¹⁵จริงอยู่ที่มีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยความอิจฉาและการวิวาท แต่ก็มิบางคนที่ประกาศด้วยเจตนาดี ¹⁶ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยความรัก โดยรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งไว้ให้กล่าวปกป้องข่าวประเสริฐนั้น ¹⁷แต่อีกฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการชิงดีกัน ไม่ใช่ด้วยความบริสุทธิ์ใจ จงใจจะเพิ่มความยากลำบากแก่ข้าพเจ้าในระหว่างถูกคุมขัง ¹⁸แต่จะเป็นอะไรไปละ ไม่ว่าจะประกาศด้วยการเสแสร้งหรือด้วยความจริงใจ พระคริสต์ก็ถูกประกาศไปในทุกที่ เรื่องนี้แหละที่ทำให้ข้าพเจ้ายินดี และข้าพเจ้ายังจะมีความยินดีต่อไปด้วย ¹⁹เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าโดยการทูลขอของท่านทั้งหลาย และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญาณของพระเยซูคริสต์ สิ่งนี้จะ เป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารอดพ้น ²⁰ข้าพเจ้าคาดหมายและหวังว่าจะไม่ได้รับความละอายใดๆ เลย แต่โดยความกล้าหาญอย่างยิ่ง พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญในร่างกายของข้าพเจ้า ในเวลานี้ดังเช่นที่เคยได้ตลอดมา ไม่ว่าจะโดยชีวิตหรือความตาย ²¹เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้ทำไร ²²ถ้าข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะเลือกฝ่ายไหน ²³ข้าพเจ้าลำบากใจระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาจะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก ²⁴แต่การที่ยังอยู่ในร่างกายนี้ ก็จำเป็นมากกว่าสำหรับพวกท่าน ²⁵เมื่อแน่วใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็รู้ว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่ คืออยู่กับท่านทุกคนเพื่อความเจริญและความชื่นชมยินดีในความเชื่อของท่านทั้งหลาย ²⁶เพื่อที่ว่าความภูมิใจในตัวข้าพเจ้าของพวกท่านจะทวีขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าจะมาหาอีกครั้ง

บทที่ 3

แนวคิดสุขนิยมคริสเตียน

คำว่า *แนวคิดสุขนิยมคริสเตียน* (Christian Hedonism) อาจฟังแล้วติดหูและก่อให้เกิดการโต้แย้ง แต่คำนี้ไม่มีอยู่ในพระคัมภีร์ไม่มีใครต้องชอบคำนี้เพียงเพราะผมชอบมัน ดังนั้น ประเด็นสำคัญของบทนี้ไม่ใช่เพื่อจะแปะป้ายหรือสโลแกนใดๆ แต่เพื่ออภิปรายความจริงตามพระคัมภีร์เรื่องหนึ่งที่เป็นเรื่องใหญ่และแพร่หลาย ซึ่งพวกเราบางคนชอบเรียกมันว่าแนวคิดสุขนิยมคริสเตียน

บทนี้อัดแน่นไปด้วยความจริงบางประการที่นับได้ว่าหวานจืดที่สุด เยี่ยมยอดที่สุด และน่าอัศจรรย์ใจที่สุด ที่ผมอยากจะได้เรียนรู้และสัมผัส และนี่คือเค้าโครงของบทนี้

- มีปัญหาหนึ่งที่จะต้องได้รับการแก้ไขอันเกี่ยวข้องกับพระสิริของพระเจ้า
- สิ่งที่เราเรียกว่าแนวคิดสุขนิยมคริสเตียน เป็นทางออกสำหรับปัญหานี้

- อัครทูตเปาโลและซี. เอส. ลิวอิส วางรากฐานสำหรับทางออกนั้น
- ทางออกที่ว่านี้—แนวคิดสุขนิยมคริสเตียน—จะเปลี่ยนทุกอย่างในชีวิตคุณ ซึ่งผมพยายามจะแสดงให้เห็นในสิบเอ็ดตัวอย่าง

การโฆษณาพระองค์เองของพระเจ้า เป็นเรื่องที่ปราศจากความรักหรือไม่?

ในบทที่สองเราได้ถามว่า “เหตุใดพระเจ้าจึงทรงสร้างโลกใบนี้?” และคำตอบก็คือ “พระเจ้าทรงสร้างโลกใบนี้เพื่อที่การสรรเสริญพระสิริแห่งพระคุณของพระเจ้าจะถูกสำแดงและเปิดเผยอย่างสูงสุดในการสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปให้รอดของพระเยซู” คำตอบนี้สร้างข้อกังวลให้กับคนบางกลุ่ม—ในแง่ที่ว่าหัวใจสำคัญของคำตอบนั้นคือการโฆษณาพระองค์เองของพระเจ้า; ว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกเพื่อการสรรเสริญของพระองค์เอง เพื่อพระสิริของพระองค์เอง (เราได้อภิปรายในประเด็นนี้พอสมควรในบทที่ 2 แต่มันสมควรได้รับความสนใจอย่างละเอียดในบทนี้)

ไม่ว่าจะ โอปราห์วินฟรีย์, แบรด พิตต์, ซี. เอส. ลิวอิส ในช่วงแรก, เอริก ไรซ์, และไมเคิล พรอวส์ (ในบรรดาคนอื่น ๆ) ทุกคนเดินหนีจากพระเจ้าที่เป็นเช่นนั้น พวกเขาสะดุดกับการโฆษณาพระองค์เองของพระเจ้า

โอปราห์เดินหนีจากศาสนาคริสต์นิกายอโธด็อกซ์ตอนที่เธออายุประมาณ 27 ปี เพราะคำสอนตามพระคัมภีร์ที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงห่วงหา—พระองค์ทรงเรียกร้องว่าพระองค์เองเท่านั้น, และไม่มีใครอื่น, ที่เราจะต้องถวาย

ความจริงรักภักดีและความรักใคร่สูงสุด มันดูไม่เป็นการแสดงความรักในมุมมองของเธอ

แบรด พิตต์ กล่าวว่า เขาหันหลังให้กับความเชื่อสมัยหนุ่มของเขา เพราะว่าพระเจ้าตรัสว่า “เจ้าจะต้องพูดว่าเราประเสริฐที่สุด. . . มันดูเป็นเรื่องของอีโก้”

ก่อนที่จะมาเป็นคริสเตียน ซี. เอส. ลิวอิส บ่นว่าข้อเรียกร้องของพระเจ้าในการได้รับการสรรเสริญดูเหมือนกับ “หญิงทะนงตัวที่ต้องการคำยกย่องชมเชย”

เอरिक รัช ผู้เขียนหนังสือ *An American Gospel* ได้ปฏิเสธองค์พระเยซูตามหนังสือพระกิตติคุณ เพราะว่าไม่มีเพียงคนหลงตัวเองเท่านั้นที่จะเรียกร้องให้เรารักเขาคนนั้นมากกว่ารักพ่อแม่หรือลูกๆ ของเรา

ไมเคิล พราวส์ นักเขียนคอลัมน์ประจำหนังสือพิมพ์ *London Financial Times* หันหลัง [ให้กับพระเจ้า] เพราะว่าไม่มีเพียง “พวกทราชาที่พองตัวด้วยความหยิ่ง [เท่านั้น] โหยหาการยกย่องสรรเสริญ”

ด้วยเหตุนี้ ผู้คนอาจมองประเด็นนี้ว่าเป็นปัญหา—ที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกเพื่อการยกย่องสรรเสริญของพระองค์เอง พวกเขามองว่าการเชิดชูพระองค์เองเช่นนั้นน่าจะผิดศีลธรรมและปราศจากความรัก นั่นอาจเป็นสิ่งที่คุณรู้สึกอยู่ก็ได้

แนวคิดสุขนิยมคริสเตียนให้คำตอบได้

พระเจ้าทรงได้รับเกียรติสูงสุดจากคุณเมื่อคุณพึงพอใจสูงสุดในพระองค์ นี่คือการสรุปนิยามที่สั้นที่สุดของสิ่งที่เราเรียกว่าแนวคิดสุขนิยมคริสเตียน อย่างไรก็ตาม หากเรื่องนี้เป็นจริง ย่อมจะไม่ใช่ความขัดแย้งกันระหว่างความเบิกบานใจสูงสุดของคุณและการได้รับสง่าราศีสูงสุดของพระเจ้า

อันที่จริง ไม่เพียงแต่ว่าไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างความสุขของคุณกับพระสิริของพระเจ้า แต่พระสิริของพระองค์เจิดจรัสท่ามกลางความปิติสุขของคุณ คือเมื่อความปิติสุขของคุณอยู่ในพระองค์ ในเมื่อพระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของความเบิกบานใจสูงสุด และเพราะพระองค์ทรงเป็นขุมทรัพย์อันล้ำค่าที่สุดในโลก และเพราะพระสิริของพระองค์เป็นของประทานที่น่าพอใจที่สุดที่พระองค์สามารถประทานแก่เราได้ สิ่งนี้จึงเป็นการแสดงความรักและความกรุณาอย่างที่สุดที่พระองค์สามารถกระทำได้นั้นคือ การสำแดงพระองค์ การขยายพระเกียรติของพระองค์ และการพิชูจน์พระองค์ เพื่อความปิติยินดีชั่ววันรันดร์ของเรา “พระองค์ทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความยินดีเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเพลิดเพลินอยู่เป็นนิรันดร์” (สดุดี 16:11)

พระเจ้าเป็นผู้ที่ทรงเป็นอยู่เดียวที่การเชิดชูพระองค์เองเป็นการกระทำที่แสดงความรักมากที่สุด เพราะพระองค์กำลังเชิดชูในสิ่งๆ เดียวที่สามารถทำให้เราอิมเมจโดยสมบูรณ์และตลอดไป หากเรายกชูตัวเอง เราไม่ได้แสดงความรักเพราะเรากำลังหันความสนใจของคนอื่นออกจากบุคคลผู้เดียวที่สามารถทำให้พวกเขาปิติสุขได้ตลอดชีวิต นั่นคือพระเจ้า แต่หากพระเจ้าทรงเชิดชูพระองค์เอง พระองค์ทรงดึงความสนใจไปยังบุคคลผู้เดียวที่สามารถทำให้เรามี

ความสุขชั่ววันจันทร์ นั่นคือพระองค์เอง พระองค์ไม่ได้เป็นคนหลงตัวเอง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระสิริไม่สิ้นสุด อำนาจ ความอึดเอนใจทั้งมวล และให้เราชื่นชมยินดีสูงสุดอยู่เป็นนิตย์ในพระองค์

และนั่นคือทางออกสำหรับปัญหาของเรา

ไม่, โอปราห์: ถ้าพระเจ้าไม่ทรงวางแผนในทุกสิ่งที่คุณรัก ใครสนใจ พระองค์ย่อมจะเฉยชาต่อความทุกข์ยากขั้นสุดท้ายของคุณ

ไม่, แบรด พิตต์: ถ้าพระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องให้คุณมองว่าพระองค์ประเสริฐที่สุด พระองค์ย่อมจะไม่สนใจเกี่ยวกับความผาสุกสูงสุดของคุณ

ไม่, คุณลิวอิส: พระเจ้าไม่ได้ไร้สาระที่ทรงเรียกร้องการยกย่องสรรเสริญของคุณ นี่เป็นคุณธรรมสูงสุดของพระองค์ และความชื่นชมยินดีสูงสุดของคุณ

ไม่, เอรិครีซ: ถ้าพระเยซูไม่ทรงอ้างสิทธิ์ความรักที่ยิ่งใหญ่กว่าลูกๆ ของคุณ พระองค์ย่อมจะปล่อยให้ใจของคุณไปอยู่กับสิ่งที่ไม่มีความหมายให้คุณอึดเอนใจชั่ววันจันทร์

ไม่, ไมเคิล พราวส์: พระเจ้าไม่ได้ทรงโหยหาการยกย่องสรรเสริญ พระองค์ทรงเสนอการยกย่องสรรเสริญให้เป็นความเพลิดเพลินสูงสุดของคุณ

พระเจ้าทรงได้รับเกียรติสูงสุดจากคุณเมื่อคุณพึงพอใจสูงสุดในพระองค์ กลายเป็นว่าแรงจูงใจของพระเจ้าในการแสวงหาพระสิริของพระองค์

คือ ความรัก และกลายเป็นว่าการกิจของเราในการแสวงหาพระสิริของพระเจ้าคือ การกิจแสวงหาความชื่นชมยินดี และนั่นเป็นคำตอบสำหรับข้อกังวลเรื่องการยกย่องเชิดชูพระองค์เองของพระเจ้า

รากฐานที่มีเหตุผลและ เป็นไปตามหลักพระคัมภีร์

ซี. เอส. ลิวอิส มองเห็นรากฐานของประเด็นนี้ในประสบการณ์ของมนุษย์ อัครทูตเปาโลสำแดงเรื่องนี้ในจดหมายของเขาถึงชาวฟีลิปปี นี่เป็นการค้นพบอันยิ่งใหญ่ในขณะที่ผมได้พบมันครั้งแรกในหนังสือของลิวอิส เรื่อง *Reflections on the Psalms* ตอนนั้นลิวอิสกำลังหาคำตอบว่า ทำไมการที่พระเจ้าเรียกร้องการสรรเสริญพระองค์เองจึงไม่ใช่เรื่องไร้สาระ

น่าแปลกที่ผมเคยพลาดข้อเท็จจริงที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับการยกย่องสรรเสริญ—ไม่ว่าจะของพระเจ้าหรือสิ่งใดก็ตาม ผมเคยมองมันในแง่ของคำชมเชย, การยอมรับ, หรือการให้เกียรติ ผมไม่เคยสังเกตว่าความชื่นชมยินดีทั้งหมดไหลล้นตามธรรมชาติกลายเป็นการสรรเสริญ เว้นเสียแต่... ความรู้สึกกายหรือกลัวที่จะทำให้อื่นนั้น เบื่อจะถูกหยิบฉวยมาตรวจสอบความชื่นชมยินดีนั้น โลกนี้เต็มไปด้วยการยกย่องสรรเสริญ—คู่รักยกย่องคนรักของตน, ผู้อ่านยกย่องกวีคนโปรด, คนชอบเดินเล่นชื่นชมพื้นที่แถบชนบท, นักเล่นเกมชื่นชมเกมโปรด—การชื่นชมสภาพอากาศ, ไวน์, อาหาร, นักแสดง, ยานพาหนะ, ม้า, มหาวิทยาลัย, ประเทศ, บุคคลทางประวัติศาสตร์, บุตรหลาน, ดอกไม้, ภูเขา, สแตมป์หายาก, แมลงปีกแข็ง

หายาก, บางครั้งกระทั่งนักการเมืองหรือนักวิชาการ ผมไม่เคยสังเกตว่าคนที่ถ่อมใจที่สุด (และในขณะเดียวกันมีจิตใจที่สมดุลและกว้างขวางที่สุด) มักได้รับการยกย่องมากที่สุด ผิดกับคนพึ่ยนๆ เข้ากับใครไม่ได้ และไม่ค่อยพอใจกับสิ่งรอบตัว มักได้รับการยกย่องน้อยที่สุด...

ผมไม่ได้สังเกตอีกเช่นกันว่า เช่นเดียวกับที่พวกผู้ชายชื่นชมสิ่งที่เขาให้คุณค่าโดยทันที พวกเขาเชิดชูชนเราโดยทันทีให้ร่วมกับพวกเขาในการชื่นชมสิ่งนั้น: “เธอน่ารักจังเลยนะ?” “มันช่างงามสง่านะ?” “นั่นช่างดีเลิศคุณว่าไหม?” ในการบอกให้ทุกคนสรรเสริญพระเจ้า ผู้เขียนหนังสือสดุดีทำในสิ่งที่ผู้ชายทุกคนทำเมื่อพวกเขากล่าวถึงสิ่งที่พวกเขาห่วงใยใส่ใจ ความยากลำบากที่ผมประสบโดยทั่วไปเกี่ยวกับการสรรเสริญพระเจ้าขึ้นอยู่กับ การที่ผมปฏิเสธอย่างไรเหตุผล (เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงคุณค่าสูงสุด) ต่อสิ่งที่เรายินดีที่จะทำ, และแน่นอน (เกี่ยวกับสิ่งอื่นๆ ที่เราให้คุณค่า) สิ่งที่เราจำเป็นต้องทำ

ผมคิดว่าเรายินดีที่จะยกย่องสิ่งที่เราชื่นชอบเพราะว่าการยกย่องสรรเสริญนั้นไม่เพียงแต่แสดงออกความชื่นชอบนั้นและทำให้มันสมบูรณ์อีกด้วย; มันคือการทำให้สำเร็จสมบูรณ์ตามกำหนด คนรักพร่ำบอกกันและกันว่าอีกฝ่ายดูดีแค่ไหนโดยไม่เคยปราศจากคำชมเชย; ความยินดีจะไม่สมบูรณ์จนกว่ามันจะถูกแสดงออก (C.S. Lewis, *Reflections on the Psalms* [New York: Harcourt, Brace and World, 1958], 93-95.)

นั่นไงล่ะ คำสั่งอย่างไ้มลดละของพระเจ้าให้เรามองว่าพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระสิริและสรรเสริญพระองค์ เป็นคำสั่งให้เราที่จะไม่พอใจสิ่งใดนอกจากการทำให้ความชื่นชมยินดีของเราสำเร็จสมบูรณ์ในพระองค์ การยกย่องสรรเสริญไม่ใช่แค่การแสดงออกซึ่งความชื่นชมยินดี แต่เป็นการทำให้มันสำเร็จสมบูรณ์ในสิ่งที่น่าอึ้งใจที่สุด นั่นคือพระเจ้า ต่อพระพักตร์พระองค์มีความยินดีเปี่ยมล้นในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลิดเปล็นอยู่เป็นนิรันดร์ (สดุดี 16:11) ในการเรียกร้องการยกย่องสรรเสริญของเรา พระองค์ทรงเรียกร้องความสมบูรณ์ของความปิติสุขของเรา พระเจ้าทรงได้รับเกียรติสูงสุดจากเราเมื่อเราพึงพอใจสูงสุดในพระองค์

นั่นคือสิ่งที่เราพบเช่นกันในพระธรรมฟีลิปปี 1:20-23

ข้าพเจ้าคาดหวังและหวังว่าจะไม่ได้รับความละอายใดๆ เลย แต่ด้วยความกล้าหาญอย่างยิ่ง พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญในร่างกายของข้าพเจ้าในเวลานี้ ดังเช่นที่เคยได้ตลอดมา ไม่ว่าจะโดยชีวิตหรือความตาย²¹ เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร²² ถ้าข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ว่า จะเลือกฝ่ายไหน²³ ข้าพเจ้าลำบากใจระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาจะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก

เปาโลกล่าวว่า ความปรารถนาอันแรงกล้าในชีวิตของเขา—ผมหวังว่ามันจะเป็นความปรารถนาอันแรงกล้าในชีวิตของคุณเช่นกัน—ก็คือว่า ในชีวิตนี้พระคริสต์จะถูกมองว่าทรงยิ่งใหญ่ ทรงยิ่งใหญ่สูงสุด

นั่นเป็นสาเหตุที่พระองค์ทรงสร้างเราและช่วยเราให้รอด—เพื่อจะ
ทำให้พระคริสต์ทรงปรากฏเหมือนกับสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น นั่นคือ
ยิ่งใหญ่สูงสุด

ในตอนนี ความสัมพันธ์ระหว่างข้อ 20 และข้อ 21 เป็นกุญแจ
สำคัญในการพิจารณาว่าเปาโลคิดอย่างไรกับสิ่งที่เกิดขึ้น เปาโล
กล่าวว่า พระคริสต์กำลังจะได้รับการยกย่องสรรเสริญในร่างกาย
ของเขาด้วยชีวิตหรือความตาย “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิต
อยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร” (ข้อ 21) ให้เราสังเกตว่า
คำว่า *ชีวิต* ในข้อ 20 สอดคล้องกับคำว่า *การมีชีวิตอยู่* ในข้อ 21, และ
คำว่า *ความตาย* ในข้อ 20 สอดคล้องกับคำว่า *การตาย* ในข้อ 21
ดังนั้น เปาโลกำลังอธิบายในทั้งสองกรณี—ชีวิตและความตาย—
ว่าพระคริสต์จะยิ่งใหญ่ในไม่ช้า

นี่คือสิ่งที่เปาโลหมายถึงเมื่อเขากล่าวว่า “สำหรับข้าพเจ้า
การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์” (ข้อ 21) และสิ่งนั้นที่เขากล่าวบอกเรา
ว่าชีวิตของเขาขยายพระคริสต์อย่างไร--ทำให้พระคริสต์ยิ่งใหญ่
พระคริสต์ทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญสูงสุดในชีวิตของเปาโล
เมื่อเปาโล (ในชีวิตของเขา) พึงพอใจสูงสุดในพระคริสต์ และนั่นคือ
คำสอนที่เรียบง่ายของพระคำสองข้อนี้

และมันจะยิ่งเรียบง่ายกว่านั้นอีกเมื่อคุณพิจารณาข้อความใน
ตอนที่พูดถึงความตายในฟิลิปปี 1:20-23 พระคริสต์จะทรงได้รับการ
ยกย่องสรรเสริญในร่างกายของเปาโลโดยความตาย “เพราะว่า
สำหรับข้าพเจ้า... การตายก็ได้กำไร” (ข้อ 21) เหตุใดความตายจึง
เป็นกำไร? คำตอบอยู่ในตอนท้ายของข้อ 23 “ข้าพเจ้ามีความปรารถนา
จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก” ความตาย
เป็นกำไรเพราะมันหมายถึงความจวนเจียนสุดๆที่จะได้อยู่กับพระคริสต์

การประสบกับความตายคือการ “จากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์”

นี่เป็นสาเหตุที่เปาโลกล่าวในข้อ 21 ว่าการตายก็ได้กำไรให้คุณ เอการขาดทุนทั้งหมดที่เกิดจากความตายมาบวกรวมกัน (ครอบครัวของคุณ, งานของคุณ, การเกษียณอายุที่ฝันไว้, เพื่อนฝูงที่คุณทิ้งไว้ข้างหลัง, ความเพลิดเพลินทางกายที่คุณโปรดปราน)—บวกรวมค่าความเสียหายเหล่านี้, และแทนที่ด้วยความตายและพระคริสต์เท่านั้น—ถ้าหลังจากคุณทำแบบนั้นแล้วคุณพูดอย่างเรงว่าได้ว่า “กำไร!” เท่ากับว่าพระคริสต์ทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญในการตายของคุณ พระคริสต์ทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญมากที่สุดในความตายของคุณ เมื่อคุณพึงพอใจในพระคริสต์มากจนกระทั่งการสูญเสียทุกอย่างและได้มาแค่พระคริสต์ถูกเรียกว่ากำไร หรือเราสามารถสรุปข้อความทั้งสองตอนของข้อนี้: *พระคริสต์ทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญมากที่สุดในชีวิตคุณ เมื่อพระองค์ทรงล้ำค่าสำหรับคุณ มากกว่าทุกสิ่งที่คุณมีชีวิตจะมอบให้คุณได้ และทุกอย่างที่ความตายจะพรากไปจากคุณได้*

นั่นคือรากฐานตามหลักพระคัมภีร์สำหรับคำอธิบายสรุปของแนวคิดสุขนิยมคริสเตียน: พระเจ้าทรงได้รับเกียรติสูงสุดจากเรา เมื่อเราพึงพอใจสูงสุดในพระองค์ สังเกตว่าความจริงนี้ถูกบอกเป็นนัยในบทที่แล้วเมื่อเรากล่าวว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกเพื่อที่การสรรเสริญพระสิริแห่งพระคุณของพระเจ้าจะถูกสำแดงและเปิดเผยอย่างสูงสุดในการสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปให้รอดของพระเยซู กล่าวคือการแสวงหาการได้รับการยกย่องสรรเสริญของพระเจ้าบรรลุลูกสูงสุด ณ ที่ซึ่งให้คุณประโยชน์แก่เรามากที่สุดคือไม้กางเขน บนไม้กางเขน พระเจ้าทรงอภางพระสิริของพระองค์และประทานอภัยโทษแก่เรา บนไม้กางเขนพระเจ้าทรงพิสูจน์พระเกียรติของพระองค์และรับประกัน

ความสุขของเรา บนไม้กางเขนพระเจ้าทรงขยายภาพคุณค่าของพระองค์และทำให้จิตวิญญาณของเราอิ่มเอมใจ

ในพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ พระคริสต์ทำให้สิ่งหนึ่งกลายเป็นจริงสำหรับคนบาปที่ไม่สมควร ก็คือว่าพระเจ้าทรงได้รับเกียรติสูงสุดจากเราโดยการที่เราพึงพอใจสูงสุดในพระองค์

แนวคิดสุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลง ทุกสิ่งอย่างไร

มีอย่างน้อย 11 ด้านที่แนวคิดสุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงวิถีที่เราสัมผัสชีวิต จัดการชีวิต และใช้ชีวิตอย่างแท้จริง

ความตาย

เราได้เห็นว่าแนวคิดสุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงความตายอย่างไร ถ้าคุณต้องการทำให้พระคริสต์ยิ่งใหญ่ในการตายของคุณไม่จำเป็นต้องมีการแสดงหรือความสำเร็จใหญ่โต หรือการเสียสละแบบวีรบุรุษ สิ่งที่มีเพียงการที่คุณนอนเฝ้าเด็กๆ อยู่ในอ้อมแขนของผู้ที่ทำให้การสูญเสียทุกสิ่งเป็นกำไรสำหรับคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงเรียกว่าเป็นประชากรของพระองค์

การกลับใจเชื่อ

แนวคิดสุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงมุมมองของเราเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อ “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้นอกนา เมื่อมีผู้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความยินดีจึงไปขายทุกสิ่งที่เขาถืออยู่แล้วไปซื้อนานั้น” (มัทธิว 13:44) การมาเป็นผู้เชื่อคริสเตียนไม่ได้หมายถึงการเชื่อในความจริงเท่านั้น แต่ยังหมายถึง

การพบขุมทรัพย์ ดังนั้น การประกาศข่าวประเสริฐจึงไม่ใช่แค่การโน้มน้าวชักจูงด้วยความจริง แต่เป็นการชี้ให้ผู้คนเห็นขุมทรัพย์—ซึ่งมีค่ามากกว่าทุกอย่างที่พวกเขามี

การต่อสู้เพื่อความเชื่อ

แนวคิดศุขนิยมคริสเตียนได้เปลี่ยน “การต่อสู้อย่างเต็มที่เพื่อความเชื่อ” (1 ทิโมธี 6:12) ให้เป็นการต่อสู้เพื่อความชื่นชมยินดี “แต่ทุกคนที่ยอมรับ [พระเยซู] คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า” (ยอห์น 1:12) การเชื่อพระเยซูคือการยอมรับพระองค์ ยอมรับพระองค์ในฐานะอะไรล่ะ? ในฐานะที่ทรงเป็นขุมทรัพย์อันมีค่าเหลือคณานับ ความเชื่อคือการเห็นและเกิดทุนขุมทรัพย์นี้ ฉะนั้นเอง การต่อสู้เพื่อความเชื่อเป็นการต่อสู้เพื่อความชื่นชมยินดีในพระเยซู หรือการต่อสู้เพื่อจะได้เห็นและดื่มด่ำพระเยซูในฐานะสิ่งซึ่งล้ำค่าเหนือสิ่งอื่นใดบนโลกใบนี้ เพราะว่าการลิ้มรสนี้สำแดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเลอค่าสูงสุด

การต่อสู้กับความชั่วร้าย

แนวคิดศุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงวิธีการต่อสู้กับความชั่วร้ายในชีวิตของเรา พระธรรมเยเรมีย์ให้คำนิยามของความชั่วร้ายที่สอดคล้องกับแนวคิดศุขนิยมคริสเตียน: “เพราะว่าประชากรของเราได้ทำความชั่วถึงสองประการ เขาได้ทอดทิ้งเรา ซึ่งเป็นน้ำพุที่มีน้ำแห่งชีวิต แล้วสกัดบ่อน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นบ่อแตกที่ขังน้ำไม่ได้” ความชั่วร้ายหมายถึง ความพึงใจในบ่อน้ำว่างเปล่าของโลกนี้ มากกว่าน้ำแห่งชีวิตในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า เราต่อสู้กับความชั่วร้ายโดยการแสวงหาความอิมเมจสูงสุดในแม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระองค์ (สดุดี 36:8)

สภาพของนรก

แนวคิดสุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงมุมมองของเราเกี่ยวกับนรกในเมื่อวิถีทางที่จะได้รับความรอดและไปสู่สวรรค์คือ การโอบกอดพระเยซูในฐานะแหล่งที่มาแห่งความชื่นชมยินดีสูงสุดของคุณ นรกาย่อมเป็นสถานที่แห่งความทรมาน หรือความทุกข์นินรันดร์ซึ่งเตรียมไว้สำหรับคนที่ปฏิเสธความปิติยินดีในพระตรีเอกานุภาพ

การปฏิเสธตนเอง

แนวคิดสุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงมุมมองของเราเกี่ยวกับการปฏิเสธตนเอง ซึ่งการปฏิเสธตนเองปรากฏอยู่ในคำสอนของพระเยซู “ถ้าใครต้องการจะตามเรามา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตน แบกและตามเรามา” (มาระโก 8:34) แต่ ณ บัดนี้ความหมายกลายเป็นว่า:

ปฏิเสธความมั่งคั่งของโลกนี้ เพื่อที่คุณจะมีความมั่งคั่งจากการได้อยู่กับพระคริสต์

ปฏิเสธชื่อเสียงและการยอมรับจากโลกนี้ เพื่อที่จะมีความชื่นชมยินดีจากการยอมรับของพระเจ้า

ปฏิเสธความมั่นคงและความปลอดภัยของโลกนี้ เพื่อที่จะมีการสามัคคีธรรมที่มั่นคงและปลอดภัยกับพระเยซู

ปฏิเสธความเพลิดเพลินที่ชั่วคราวและไม่จีจของโลกลนี้ เพื่อที่คุณจะได้รับความชื่นชมยินดีและความเพลิดเพลินอย่างอุดมสมบูรณ์ตลอดนิรันดร์ที่พระหัตถ์ขวาของพระเจ้า

นั่นหมายความว่าไม่มีสิ่งๆใดที่เรียกว่าการปฏิเสธตนเองขึ้นสูงสุด เพราะว่าเรามีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร (สามารถศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิเสธตนเองได้ในช่วงท้ายของบทนี้)

เงินตรา

แนวคิดศุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงมุมมองของเราเกี่ยวกับการจัดการเงินของเราและการให้ พระธรรมกิจการ 20:25 กล่าวว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” และ 2 โครินธ์ 9:7 กล่าวว่า “แต่ละคนจงให้ตามที่เขาคิดหมายไว้ในใจ ไม่ใช่ให้ด้วยความเสียดาย ไม่ใช่ให้ด้วยความจำใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนที่ให้ด้วยใจยินดี” แรงจูงใจในการเป็นคนเอื้อเฟื้อก็คือว่า มันสำแดงและเพิ่มพูนความชื่นชมยินดีของเราในพระเจ้า และการแสวงหาความชื่นชมยินดีที่ลึกที่สุดคือ การที่เรามุ่งเน้นการให้ ไม่ใช่การรับ

การนมัสการร่วมกัน

แนวคิดศุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงวิถีทางที่เรานมัสการพระองค์ร่วมกัน การนมัสการร่วมกันเป็นกิจกรรมรวมหมู่เพื่อการถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่พระเจ้าทรงได้รับเกียรติในการนมัสการของคริสตจักรเมื่อผู้คนพึงพอใจในพระองค์ ดังนั้น ผู้นำนมัสการ—นักดนตรีและนักเทศน์—มองเห็นหน้าที่ของเขาว่าเป็นการทำให้ น้ำพุที่มีน้ำแห่งชีวิต พวยพุ่งและเป็นการจัดงานเลี้ยงอาหารอันอุดม หน้าที่ของผู้นำนมัสการทั้งหลายคือการกินและดื่มและพึงพอใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงได้รับเกียรติสูงสุดจากผู้นำนมัสการเหล่านั้นเมื่อพวกเขาพึงพอใจสูงสุดในพระองค์

ความบกพร่องและความอ่อนแอ

แนวคิดศุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงวิถีทางที่เราจัดการกับความบกพร่องและความอ่อนแอ พระเยซูตรัสกับเปาโลผู้อ่อนแอและมีหนามในเนื้ออย่างน่าทึ่งและฟังดูย้อนแย้งว่า “การมีพระคุณของเราก็เพียงพอกับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็ปรากฏเต็มในที่นั้น” ซึ่งเปาโลตอบสนองโดยกล่าวว่า “เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะอวดบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้ามากขึ้น [ใช่ นี่คือการกล่าวของนักศุขนิยมคริสเตียนที่มีหนามในเนื้อ] ด้วยความยินดีอย่างยิ่ง เพื่อว่าฤทธานุภาพของพระคริสต์จะอยู่ในข้าพเจ้า” (2 โครินธ์ 12:9)

ความรัก

แนวคิดศุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงความหมายของความรัก เปาโลบรรยายความรักของชาวมาซิโดเนียไว้ดังนี้: “เพราะในขณะที่พวกเขาเผชิญการทดสอบมากมายจากความยากลำบากนั้น *ความยินดีที่เต็มล้นและความยากจนอย่างที่สุด*ของพวกเขาได้ล้นออกมาเป็นใจกว้างขวางยิ่ง” (2 โครินธ์ 8:2) ในข้อ 8 เปาโลเรียกสิ่งนี้ว่า “ความรัก” โดยที่ “ความยินดีที่เต็มล้น” ใน “การทดสอบมากมายจากความยากลำบาก” และ “ความยากจนอย่างที่สุด” ไหลล้นออกมาเป็นความใจกว้างที่เปี่ยมด้วยความรัก พวกเขายังคงยากจน ยังคงยากลำบาก แต่เต็มเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีจนกระทั่งมันล้นออกมาในความรัก เช่นนั่นเอง แนวคิดศุขนิยมคริสเตียนนิยามความรักว่าเป็นการไหลล้น (หรือการแผ่ขยาย) ของความชื่นชมยินดีในพระเจ้า ซึ่งสนองความจำเป็นของผู้อื่น

งานรับใช้

แนวคิดสุขนิยมคริสเตียนเปลี่ยนแปลงความหมายของงานรับใช้ อะไรคือเป้าหมายแห่งงานรับใช้ของอัครทูตเปาโลผู้ยิ่งใหญ่? เป้าหมายก็คือ: “เราไม่ได้เป็นนายบังคับความเชื่อของท่าน แต่เป็นผู้ร่วมงานกับพวกท่าน เพื่อให้ท่านได้รับความชื่นชมยินดี เพราะว่าพวกท่านตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อแล้ว” (2 โครินธ์ 1:24) ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งงานรับใช้ทุกอย่างควรจะหมายถึง การทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขาเอง

นั่นเป็นสาเหตุที่พระเจ้าทรงสร้างคุณ เป็นสาเหตุที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อคุณ เป็นสาเหตุว่าทำไมศิษยาภิบาลควรรับใช้ และเป็นสาเหตุที่ผมบรรยาย เทศนา และเขียนหนังสือ ผมอยากจะทำอยู่เคียงข้างคนอื่นๆ ในการรับใช้ ในฐานะคนงานคนหนึ่งกับพวกคุณ เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกคุณในพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงได้รับเกียรติสูงสุดจากคุณเมื่อคุณพึงพอใจสูงสุดในพระองค์

เนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดสุขนิยม คริสเตียน

แปดเหตุผลที่คุณจะแสวงหาความพึงพอใจในพระเจ้า

นัย/ประยุกต์ (implications) ของแนวคิดสุขนิยมคริสเตียนมีมากมาย และแพร่หลายอยู่ทั่วไป หนึ่งในนัยประยุกต์ที่สำคัญที่สุดก็คือว่า เราควรแสวงหาความชื่นชมยินดีของเราในพระเจ้า *ควร!* ไม่ใช่อาจจะเป็นงานหลักของหัวใจเราควรเป็นการแสวงหาความพึงพอใจในพระเจ้าให้ได้มากที่สุด *ไม่ใช่* ความพึงพอใจของเราในของขวัญจากพระองค์ (ไม่ว่ามันจะดีเลิศแค่ไหน) แต่ในพระองค์

ต่อไปนี่คือแปดเหตุผลที่คุณจะแสวงหาความพึงพอใจสูงสุด และถาวรที่สุดในพระเจ้า บางข้อได้ถูกกล่าวถึงแล้วก่อนหน้านี้ แต่ควรค่าแก่การกล่าวซ้ำ ณ ที่นี้

เราถูกสั่งให้ทำเช่นนั้น

จงปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วยความยินดี (สดุดี 100:2)

จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา (ฟิลิปปี 4:4)

จงปีติยินดีในพระยาห์เวห์ (สดุดี 37:4)

เราตกอยู่ในอันตรายหากไม่ทำเช่นนั้น

เพราะท่านไม่ได้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยความยินดีและใจชื่นชม. . . เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องปรนนิบัติศัตรูของท่าน (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:47-48)

ลักษณะแห่งความเชื่อสนเกี่ยวกับการแสวงหานี้

แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้านั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์ (ฮีบรู 11:6)

ธรรมชาติแห่งความชั่วสนเกี่ยวกับการแสวงหานี้

“โอ ฟาสะวรรค์ จงตกตะลึงด้วยสิ่งนี้ จงสยดสยองและจงร้องเปลา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะว่าประชากรของเราได้ทำความชั่วถึงสองประการ เขาได้ทอดทิ้งเราซึ่งเป็นน้ำพุที่มีน้ำแห่งชีวิต แล้วสกัดบ่อน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นบ่อแตกที่ขังน้ำไม่ได้” (เยเรมีย์ 2:12-13)

ลักษณะแห่งการกลับใจเชื่อสอนเกี่ยวกับการแสวงหานี้

แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความยินดีจึงไปขายทุกสิ่งที่เขาถืออยู่แล้วไปซื้อนานั้น (มัทธิว 13:44)

การทรงเรียกให้ปฏิเสธตนเองสอนเกี่ยวกับการแสวงหานี้

ถ้าใครต้องการจะตามเรามา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตามเรามา เพราะว่าใครต้องการจะเอาชีวิตรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ คนนั้นจะได้ชีวิตรอด เพราะเขาจะได้ประโยชน์อะไรถ้าได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน (มาระโก 8:34-36)

พระประสงค์ที่ให้เรารักผู้อื่นสอนเกี่ยวกับการแสวงหานี้

พระองค์ [พระเยซู] ทรงสู้ทนต่อกางเขน เพื่อความยินดีที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ (ฮีบรู 12:2)
การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ (กิจการ 20:35)

พระประสงค์ที่ให้เราถวายเกียรติแด่พระเจ้า

สอนเกี่ยวกับการแสวงหานี้

ข้าพเจ้าคาดหมายและหวังว่า... พระคริสต์จะทรง [ได้รับเกียรติ] ในร่างกายของข้าพเจ้าในเวลานี้ดังเช่นที่เคยได้ตลอดมา ไม่ว่า将由ชีวิตหรือความตาย เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร (ความพึงพอใจขั้นสุดท้ายและสมบูรณ์ในพระองค์) (ฟิลิปปี 1:20-21)

ดังนั้น ผมขอเชิญให้คุณให้อาอย่าง จอร์จ มุลเลอร์ นักรบในการอธิษฐานผู้ยิ่งใหญ่และผู้มีใจรักเด็กกำพร้า ในการกล่าวว่า “ฉันได้เห็นอย่างชัดเจนกว่าครั้งไหนๆ ว่า ภารกิจแรกที่สำคัญและพื้นฐานที่สุดที่ฉันควรใส่ใจในทุกวันนี้ก็คือ การให้จิตวิญญาณของฉันเป็นสุขในองค์เจ้านาย” โดยวิธีทางนี้เอง เราจะสามารถอดทนต่อความสูญเสียทุกสิ่งอย่างเพราะการเสียสละอันเกิดจากความรัก และ “ถือว่ามันเป็นเรื่องน่ายินดียิ่ง”

การปฏิเสธตนเองของคริสเตียน เป็นผลประโยชน์ส่วนตัว

บางคนอาจกล่าวว่า “คุณพูดราวกับว่ามันเป็นเรื่องถูกต้องที่เราจะถูกจูงใจโดยความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวได้อย่างไร? คุณพูดได้อย่างไรว่า ‘ให้ความสำคัญเป็นเป้าหมายของคุณ’ ในเมื่อพระเยซูทรงสอนเราไว้อย่างชัดเจนว่าเราควรปฏิเสธตนเองและรับกางเขนของเราแบก?”

เออละ ถ้าคุณคิดว่านั้นคือสิ่งที่พระเยซูทรงสอน ผมมีข่าวดีจะบอกคุณ เราลองมาอ่านข้อความทั้งหมดของพระธรรมมาระโก 8:34-36 กันดู:

ถ้าใครต้องการจะตามเรามา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตามเรามา เพราะว่าใครต้องการจะเอาชีวิตรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิต เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ คนนั้นจะได้ชีวิตรอด เพราะเขาจะได้ประโยชน์อะไรถ้าได้สิ่งของลี้ลับทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน

รากฐานทั้งหมดของวิวาทะนี้มีลักษณะสุขนิยม ไม่มีใครต้องการสูญเสียชีวิต กล่าวคือ ไม่มีกำไร (ไม่มีความเพ็ดเพลิน) ในการเสียชีวิต นี่คือการรักษาชีวิตของคุณและมีความชื่นชมยินดีอย่างไม่สิ้นสุด—คือการเสียชีวิตเพื่อชีวิตแห่งความรัก ทุกการเสียสละที่พระเยซูทรงขอให้เราทำ พระองค์ทรงขอเราเพราะว่าทรงสัญญาว่าจะประทานบางอย่างที่ดีกว่านั้นอย่างมหาศาล การปฏิเสธตนเองนั้นหรือ? แน่นอน ปฏิเสธพวยดินเหนียวในสลัมเพื่อที่คุณจะได้ใช้วันหยุดพักผ่อนที่ชายทะเล ดังที่ลิวอิสได้กล่าวไว้

ครั้งหนึ่งพระเยซูทรงขอให้ชายหนุ่มผู้มั่งคั่งให้ปฏิเสธตนเอง โดยให้ชายทุกอย่างที่เขามี, เอาไปให้คนยากจน, และติดตามพระเยซู คุณคิดว่าอะไรเป็นสิ่งจูงใจให้ชายคนนี้ขายทรัพย์สินของเขาทั้งหมด? ความเมตตากรุณาที่ไม่เห็นแก่ตัวอะไรแบบนั้นหรือ? พระคัมภีร์ไม่รู้จักอะไรแบบนั้นเลย

พระเยซูตรัสอุปมาสองเรื่องเพื่อจะสำแดงว่าอะไรควรเป็นแรงจูงใจของชายหนุ่มผู้ร่ำรวย “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความยินดีจึงไปขายทุกสิ่งที่เขาอยู่แล้วไปซื้อนานั้น” (มัทธิว 13:44) ชายหนุ่มผู้มั่งคั่งควรจะขายทุกสิ่งที่เขา มีเพราะโอกาสในการติดตามพระเยซูเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์มันน่าตื่นเต้นและน่ายินดีมากจนกระทั่งว่าทรัพย์สินของเขาทั้งหมดไม่อาจเปรียบเทียบได้เลย “อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี” (มัทธิว 13:45)

ไม่มีสิ่งๆ ที่เรียกว่าการสละตนเองขั้นสุดในราชอาณาจักรของพระเจ้า พระเยซูทรงขอให้เราละทิ้งเงินตรา ความทะเยอทะยานที่ไร้สาระ และความเพ็ดเพลินทางเนื้อหนัง ที่เหมือนลูกบิดพลาสติก

เล็กๆ เพราะพระองค์ทรงมีไฉ่เมือกแท้จะให้เรา แม้กระทั่งตอนที่ความรักของพระองค์บริสุทธิ์ที่สุด ณ คัลวารี พระเยซูทรง “สืบทอดกางเขน” ดังที่ฮีบรู 12:2 เขียนไว้ว่า “เพื่อความยินดีที่อยู่ต่อหน้าพระองค์” แนวคิดสุขนิยมคริสเตียนเป็นการกล่าวแบบหนึ่งว่า มันไม่ใช่เรื่องดีที่จะทำอะไรโดยการถูกบังคับ เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงแสวงหาคนที่ให้ด้วยใจยินดี และคนที่รักพระองค์ด้วยใจชื่นบาน (2 โครินธ์ 9:7)

ครั้งหนึ่งผมเขียนจดหมายถึงนักเรียนเก่าของผมคนหนึ่งที่ไม่เห็นด้วยกับผมในเรื่องนี้ เขาเขียนข้อความมาหาผมก่อนว่า

ผมไม่เห็นด้วยกับจุดยืนของอาจารย์ว่า ความรักแสวงหาหรือถูกจูงใจโดยความสำคัญในตัวเอง. . . อาจารย์รู้จักคุ้นเคยกับ โดโรธี เดย์ ไหมครับ? เธอเป็นสตรีสูงวัยที่อุทิศชีวิตในการรักผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากจน, คนพลัดถิ่น, และผู้ถูกกดขี่ ประสบการณ์ความรักของเธอเมื่อปราศจากความชื่นชมยินดีได้นำให้เธอกล่าวว่า “ความรักในภาคปฏิบัติเป็นสิ่งที่โหดร้ายและน่าสะพรึงกลัว”

ผมได้ตอบไปในสองรูปแบบ นี่คือการสำคัญหยาบๆ ของคำตอบนั้น ประการแรก อย่างด่วนสรุปว่าไม่มีความชื่นชมยินดีในสิ่งที่ “โหดร้ายและน่าสะพรึงกลัว” มีนักป็นเขาที่ใช้เวลาอดหลับอดนอนหลายคืนบนหน้าผ้า สูญเสียนิ้วมือนิ้วเท้าในอากาศที่ต่ำกว่าศูนย์องศา และผ่านความทุกข์ยากแสนสาหัสเพื่อที่จะไปถึงยอดเขา พวกเขายอมรับอย่างเปิดเผยว่าประสบการณ์ของพวกเขา นั้นโหดร้ายและน่าสะพรึงกลัว แต่หากคุณถามพวกเขาว่าแล้วทำไปทำไม คำตอบ

จะกลับมาในหลายรูปแบบ ซึ่งระคนด้วยความเบิกบานใจในจิตวิญญาณที่รู้สึกดีมากและคุ้มค่ากับความเจ็บปวดทั้งหมด

หากนี่คือความรู้สึกเกี่ยวกับการป็นเขา แล้วประสบการณ์เดียวกันเกิดขึ้นกับเรื่องความรักไม่ได้หรือ? มันไม่ใช่เรื่องของความเจนโลกของเรามากกว่าหรือ ที่ทำให้เรามีแนวโน้มจะตื่นเต้นในการป็นเขามากกว่าในการพิชิตหน้าผาแห่งความไม่รักกันในชีวิตของเราและในสังคม? แนนอน ความรักมักจะเป็นสิ่งที่โหดร้ายและน่าสะพรึงกลัว แต่ผมไม่เห็นว่ คนๆ หนึ่งที่ฝึกฝนสิ่งดีและเทิดทูนพระเยซูจะห้ามใจไม่ใหู้สึกเบิกบานร่าเริงใจ ในเมื่อ, โดยพระคุณพระเจ้า, เขาสามารถจะรักผู้อื่นได้

เราลองพิจารณาสถานการณ์ของ โดโรธี เดย์ ในอีกมุมหนึ่ง สมมติว่าผมเป็นคนยากจนคนหนึ่งที่กำลังพยายามช่วยเหลือ โดยเธอต้องเสียสละอย่างใหญ่หลวง ผมคิดว่าบทสนทนาภายใต้สถานการณ์นั้นอาจจะเป็นแบบนี้:

ไฟเพอร์: ทำไมต้องทำแบบนี้เพื่อผมด้วยครับ คุณเดย์?

เดย์: เพราะว่าฉันรักคุณไงล่ะ

ไฟเพอร์: หมายความว่ายังไงครับ ที่ว่าคุณรักผม? ผมไม่มีอะไรจะให้นะ ผมไม่สมควรได้รับความรักเลย

เดย์: คุณอาจพูดถูก แต่ความรักของฉันไม่ต้องเขียนไว้ใบสมัคร ฉันเรียนรู้มาจากพระเยซู ฉันหมายถึงว่าฉันอยากช่วยคุณเพราะพระเยซูช่วยฉันมามากมาย

ไฟเพอร์: แบบนี้คุณก็กำลังตอบสนองต่อ “ความต้องการ” ของคุณเองหรือ?

เดย์: คิดว่าฉันนะ ถ้าคุณอยากจะกล่าวแบบนี้หนึ่งในการต้องการที่ลึกที่สุดของฉันก็คือ การทำให้คุณเป็นคนที่มีความสุขและมีจุดหมาย

ไฟเพอร์: มันทำให้คุณหิวเสียรีเปล่าครับ ที่ผมมีความสุขกว่าเดิมและรู้สึกมีจุดหมายมากขึ้นตั้งแต่คุณเข้ามา?

เดย์: ไม่เลย! จะมีอะไรทำให้ฉันมีความสุขไปกว่านี้ได้ล่ะ!

ไฟเพอร์: แบบนี้คุณก็ใช้เวลาอดหลับอดนอนหลายคืนที่ผ่านมาเพื่อสิ่งที่ทำให้คุณมีความสุข ใช่ไหมล่ะครับ?

เดย์: หากฉันตอบว่าใช่ อาจมีบางคนเข้าใจฉันผิด พวกเขาอาจคิดว่าฉันไม่ได้แคร์คุณเลย แต่มองว่าฉันเห็นแก่ตัว

ไฟเพอร์: แต่คุณตอบแบบนี้ไม่ได้หรอกครับ? อย่างน้อยก็เพื่อผม

เดย์: ได้ ฉันจะตอบแบบนี้ให้คุณฟังนะ: ฉันทำในสิ่งที่น่าสนใจที่ความชื่นชมยินดีสูงสุดให้แก่ฉัน—นั่นคือการที่คุณมีความสุขที่ชื่นชมยินดี

ไฟเพอร์: ขอบคุณครับ ถึงตอนนี้ผมรู้แล้วว่า คุณรักผม

อิสยาห์ 46:8-11

จงจำข้อนี้ไว้และตั้งมั่นคง เจ้าพวกคนทรยศ จงคิดคำนึงไว้ในใจ
⁹จงจำสิ่งที่ล่วงเลยมานานแล้ว เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก
เราเป็นพระเจ้า และไม่มีใครเป็นเหมือนเรา ¹⁰ผู้แจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่
เริ่มต้น และแจ้งสิ่งที่ยังไม่ได้ทำนั้นให้ทราบตั้งแต่อดีตกาล ทั้งกล่าวว่า
'แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์
ของเรา' ¹¹เราเรียกเหยี่ยวมาจากตะวันออก คือคนที่ทำตามแผนงานของ
เราจากแดนไกล เออ เราพูดแล้ว เราจะให้มันเป็นไป เรามุ่งหมายไว้แล้ว
และเราจะทำ

บทที่ 4

อำนาจอธิปไตย ของพระเจ้า

ตอนนี้เรากลับมาดูความจริงอีกหนึ่งประการที่ได้พลิกโลกทั้งใบ นี่เป็นความจริงที่เลื่องลือเยี่ยงสัตรีปา, ควบคุมไม่ได้เยี่ยงระเบิด, และสร้างสรรค์อนาคตเยี่ยงพลังไฟฟ้า ประการที่สี่ของเรา; แนนอนว่าเป็นหนึ่งในความจริงที่เป็นรากฐานสำคัญที่สุดจากทั้งหมดสิบประการในหนังสือเล่มนี้ นั่นคือ ความจริงอันล้ำค่าว่าด้วยอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า มาดูกันที่ข้อความของเรากันเลยดีกว่า ด้วยเกรงว่าตั้งแต่เริ่มต้นเรานำเสนอบางสิ่งที่ไม่ได้มาจากพระวาทะของพระเจ้า เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก ๆ และส่งผลต่อความจริงอันเจ็บปวดมากมาย สำคัญมากเกินกว่าที่เราจะกล้าเชื่อตัวเราเองในการเข้าถึงความจริงโดยปราศจากการตรัสบอกจากพระเจ้า

ในพระธรรมอิสยาห์ 46:9 พระเจ้าตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีใครเป็นเหมือนเรา” จุดสำคัญในข้อความนี้ คือความเป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้าท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในจักรวาล พระองค์ทรงอยู่ในชั้นวรรณะของพระองค์เอง ไม่มี

ใครเป็นเหมือนพระองค์ ประเด็นสำคัญตรงนี้คือ การเป็นพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร พระองค์ทรงประกาศถึงสองครั้งในข้อนี้ว่า “เราเป็นพระเจ้า!” มันเหมือนกับพระองค์กำลังตรัสว่า “เจ้าทำเหมือนกับว่าเจ้าไม่รู้ ว่าสำหรับเราการเป็นพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร!”

การเป็นพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร

จากนั้นพระเจ้าตรัสบอกเราถึงความหมายของการเป็นพระเจ้าเพียงแต่องค์เดียว พระองค์ทรงสอนเราว่าอะไรคือหัวใจของความเป็นพระเจ้าของพระองค์ สำหรับเราการเป็นพระเจ้านั้นก็คือว่า เราแจ้ง “ตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งสิ่งที่ยังไม่ได้ทำนั้นให้ทราบตั้งแต่อดีตกาล” (อิสยาห์ 46:10)

ตอนนี้มีคำตรัสสองข้อ ประการแรก พระเจ้าทรงแจ้งล่วงหน้าว่าเรื่องราวต่างๆ จะเป็นอย่างไร นานก่อนที่มันจะเกิดขึ้นจริง (“ตั้งแต่อดีตกาล”) ประการที่สอง พระเจ้าไม่เพียงแต่แจ้งถึงเหตุการณ์ธรรมชาติ แต่เหตุการณ์ของมนุษย์ด้วย (สิ่ง “ที่ยังไม่ได้ทำ”) กล่าวคือพระเจ้าทรงรู้ว่าการกระทำเหล่านี้จะเกิดผลอย่างไร นานก่อนที่มันจะเกิดขึ้นจริง

ถึงจุดนี้คุณอาจกล่าวว่า “สิ่งที่เรารู้ในตอนนี้เป็นหลักคำสอนเรื่องทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า ไม่ใช่หลักคำสอนเรื่องอำนาจอธิปไตยของพระองค์” และนั่นก็ถูกต้อง ณ ตอนนี้อย่างไรก็ตามในครั้งหลังของข้อ 10 พระเจ้าตรัสบอกเราว่าทรงทราบตอนจบล่วงหน้าอย่างไร และทรงทราบสิ่งที่ยังไม่ได้ทำนั้นอย่างไร “[เราแจ้ง] ตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งสิ่งที่ยังไม่ได้ทำนั้นให้ทราบตั้งแต่อดีตกาล” ทั้งกล่าวว่า “แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา” เมื่อพระเจ้าทรง “แจ้ง” ล่วงหน้าว่าอะไรจะเกิดขึ้น

นี่คือวิถีทางที่ทรง “แจ้ง” หรือ “ตรัส” สิ่งนั้น: “ทั้งกล่าวว่า ‘แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา’”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง วิธีการที่พระเจ้าทรงแจ้งสิ่งทรงทราบล่วงหน้า ก็โดยการประกาศแผนงานล่วงหน้าและการตั้งเป้าหมายล่วงหน้า เมื่อพระเจ้าทรงแจ้งตอนจบล่วงหน้าแสนนานก่อนที่มันเกิดขึ้น สิ่งที่พระเจ้าตรัสก็คือ “แผนงานของเราจะยั่งยืน” และเมื่อพระเจ้าทรงแจ้งสิ่งที่ยังไม่ได้ทำล่วงหน้าแสนนานก่อนที่มันจะสำเร็จ สิ่งที่พระเจ้าตรัสก็คือ “เราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา” นั่นหมายความว่า เหตุผลที่พระเจ้าทรงทราบอนาคต ก็เพราะพระองค์ทรงวางแผนอนาคตและทรงทำให้แผนงานนั้นสำเร็จ อนาคตคือแผนงานของพระองค์ที่ถูกสถาปนา อนาคตคือพระประสงค์ของพระเจ้าที่บรรลุผลสำเร็จโดยพระเจ้า

ข้อพระคำต่อไปให้การยืนยันที่ชัดเจนว่านี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงหมายถึง “เราพูดแล้ว เราจะให้มันเป็นไป เรามุ่งหมายไว้แล้ว และเราจะทำ” (อิสยาห์ 46:11) เหตุผลที่การพยากรณ์ทั้งหลายของพระเจ้ากลายเป็นจริง ก็เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นคือพระประสงค์ของพระองค์ และเพราะพระองค์เองเป็นผู้กระทำสิ่งเหล่านั้น

พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นหมอดู ผู้ทำนาย หรือเพียงผู้พยากรณ์ พระองค์ไม่ได้ทรงมีลูกแก้ววิเศษ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่กำลังจะมาถึง เพราะพระองค์ทรงวางแผนสิ่งเหล่านั้นและพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่ทรงวางแผน “แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา” (ข้อ 10ข) พระองค์ไม่ได้ทรงกำหนดพระประสงค์แล้วมาสงสัยว่าจะมีใครรับผิดชอบทำให้พระประสงค์เกิดขึ้นหรือเปล่า “เราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา”

ดังนั้น โดยอาศัยข้อพระคำข้างต้นเป็นฐานนี้คืออำนาจอธิปไตยของพระเจ้าในนิยามของผม: พระเจ้าทรงสิทธิอำนาจอันชอบธรรม เสรีภาพ สติปัญญา และฤทธิ์อำนาจที่จะทำทุกสิ่งที่พระองค์ทรงมุ่งหวังให้เกิด และเช่นนี้เอง ทุกอย่างที่เราพระองค์ทรงประสงค์ให้เกิดขึ้นก็เกิดขึ้นจริง

นี่หมายความว่าพระเจ้าทรงวางแผนและครอบครองเหนือทุกสิ่ง เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา” พระองค์ทรงหมายถึงว่า “ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นนอกจากสิ่งที่เป็ความประสงค์ของเรา” ตามที่พระธรรมอิสยาห์ 46:11 กล่าวไว้ ไม่มีทางที่ผลลัพธ์จะเป็นอื่น ดังนั้น สิ่งที่เราพระเจ้าทรงหมายถึงในสองข้อนี้ก็คือว่า ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น, หรือจะเกิดขึ้น, โดยที่เราเจ้ามิได้ทรงวางแผนให้เกิดขึ้น หรืออาจกล่าวในเชิงบวกได้ว่า ทุกอย่างที่เกิดขึ้น หรือจะเกิดขึ้นนั้นพระเจ้าทรงวางแผนให้เกิดขึ้น

หากนั่นฟังดูซับซ้อนมากเกินไปหน่อย เราลองมาทำสิ่งที่เรียบง่ายกว่านั้น ให้เรายืนยันมุมมองนี้เกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า โดยดูที่ข้อความตอนอื่นๆ ในพระคัมภีร์

อำนาจอธิปไตยของพระเจ้า ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

ก่อนที่จะดูข้อพระคัมภีร์ตอนสำคัญอื่นๆ อย่างใกล้ชิดมากขึ้น ให้เราพิจารณาตอนหนึ่งของคำประกาศยืนยันความเชื่อของผู้ปกครองคริสตจักรแบปติสต์เบธเลเฮม เช่นเดียวกับคริสตจักรอื่นๆ หลายแห่งทั่วโลก บรรดาผู้ปกครองที่คริสตจักรเบธเลเฮมได้ประกาศยืนยันหลักคำสอนเรื่องอำนาจอธิปไตยสมบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเป็นทางการ และด้วยความชื่นชมยินดี พวกเขาเลือกที่จะแสดงออกโดยวิธีการ

ดังต่อไปนี้

3.1 เราเชื่อว่า ตั้งแต่นิรันดร์กาล เพื่อที่พระเจ้าจะสำแดงพระสิริของพระองค์อย่างเต็มขนาดให้เกิดความยินดีอันเป็นนิรันดร์และเพิ่มขึ้นเป็นนิรันดร์ท่ามกลางทุกคนที่รักพระองค์ โดยแผนงานอันชาญฉลาดและบริสุทธิ์ที่สุดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าทรงกำหนดและทรงบ่มเพาะหน้า, อย่างเสรีและไม่อาจแปรเปลี่ยน, ถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น

3.2 เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงอุปถัมภ์และครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่ง—นับตั้งแต่กาแลกซีถึงอนุภาคย่อยของอะตอม, นับตั้งแต่พลังต่างๆ แห่งธรรมชาติถึงขบวนการต่างๆ ในประเทศชาติ, และนับตั้งแต่แผนงานสาธารณะต่างๆ ของนักการเมืองถึงการกระทำลับๆ ของคนรักสันโดษ—โดยทั้งหมดเป็นไปตามพระประสงค์อันชาญฉลาดรอบรู้และเป็นนิรันดร์ของพระองค์ที่จะยกย่องพระองค์เอง ทรงอุปถัมภ์และครอบครองในแบบที่พระองค์มิเคยทรงทำบาป หรือตัดสินโทษอย่างไม่เป็นธรรม; แต่เราก็เชื่อว่าการทรงกำหนดและการทรงครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์สอดคล้องกับความรับผิดชอบทางจริยธรรมของมนุษย์ทุกคนที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระองค์

3.3 เราเชื่อว่าการทรงเลือกของพระเจ้าเป็นการสำแดงพระคุณให้เปล่าโดยปราศจากเงื่อนไข ซึ่งประทานผ่าน

พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ ก่อนที่โลกจะถือกำเนิดขึ้นโดยพระราชกิจนี้พระเจ้าได้ทรงเลือก ก่อนการสถาปนาโลก, คนทั้งหลายที่จะได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสของบาปและการนำเข้าสู่การกลับใจและความเชื่อที่ช่วยให้อุดในพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์

ถึงตรงนี้ลำดับแรกขอให้ท่านผู้อ่านพิจารณาว่าในพระคัมภีร์สนับสนุนคำประกาศข้างต้นขนาดไหน และจากนั้นพิจารณานัยส่งท้ายบางประการ และพิจารณาว่าทำไมหลักคำสอนนี้ถึงล้ำค่ายิ่งนัก

ขอบเขตของอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าอาจจะท่วมท้นเกินจินตนาการสำหรับคุณ มันเป็นเช่นนั้นสำหรับผม และเมื่อเราเผชิญหน้ากับความจริงนี้ เราทุกคนอยู่ในจุดที่ต้องเลือก เราจะละทิ้งข้อคิดค้านต่างๆ ของเราและสรรเสริญฤทธิ์อำนาจและพระคุณของพระองค์ กัมสิทธิ์ะลงด้วยการยอมจำนนอย่างยินดีต่ออำนาจอธิปไตยสมบูรณ์ของพระเจ้าหรือไม่? หรือเราจะเกร็งคอของเราและต่อต้านพระองค์? ในอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า เราจะเห็นความหวังเดียวของเราเพื่อการมีชีวิตท่ามกลางสภาวะสิ้นหวังของเรา; ความหวังเดียวของเราเพื่อคำตอบต่อคำอธิษฐาน; ความหวังเดียวของเราเพื่อความสำเร็จในงานประกาศข่าวประเสริฐ; ความหวังเดียวของเราเพื่อจะพบความหมายในความทุกข์ยากของเราหรือเปล่า? หรือเราจะยืนยันใหม่ว่ามีความหวังที่ดีกว่า—หรือไม่มีความหวัง? นั่นคือคำถามที่เราจะต้องเผชิญ

แม้มันจะดูยืดยาวสำหรับสติปัญญาอันจำกัดของเรา สิ่งที่คุณกำลังจะอ่านนับจากนี้ไม่มีสิ่งใดขัดแย้งกับความรับผิดชอบทาง

จริยธรรมที่แท้จริงของมนุษย์ ทูตสวรรค์ และปีศาจ—นั่นคือ ความรับผิดชอบที่จะต้องทำสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา พระเจ้าได้ประทานพระประสงค์แก่เรา วิธีที่เราใช้พระประสงค์จะสร้างการเปลี่ยนแปลงนิรันดร์แก่เรา

เรามาแบ่งอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าออกเป็น *การทรงครอบครองเหนือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ* และ *การทรงครอบครองเหนือเหตุการณ์ของมนุษย์* ในกรณีแรกพระองค์ทรงครอบครองเหนือกระบวนการทางกายภาพต่างๆ ในกรณีหลังพระองค์ทรงครอบครองเหนือทางเลือกต่างๆ ของมนุษย์

อำนาจอธิปไตยของพระเจ้า เหนือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

พระเจ้าทรงอำนาจสูงสุดเหนือสิ่งใดๆ ที่จะส่งเดชที่สุดในโลก “ฉลากนั้นถูกทอดลงที่ตก แต่ผลที่ออกทุกอย่างมาจากพระยาห์เวห์” (สุภาษิต 16:33) ในภาษาสมัยใหม่เราอาจกล่าวว่า “ลูกเต๋าถูกทอดลงบนโต๊ะ และผลที่ออกถูกรอบมาจากพระเจ้า” ไม่มีเหตุการณ์ใดที่เล็กมากจนกระทั่งพระองค์มิได้ทรงครอบครองเหนือมันเพื่อพระประสงค์ของพระองค์ “นกกระจาบสองตัวเขาขายหนึ่งอาสซาริอันไม่ใช่หรือ?” พระเยซูตรัส “แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่โปรด นกเหล่านั้นจะไม่ตกลงถึงดินแม้แต่ตัวเดียว ถึงผมของท่านทั้งหลาย ก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น” (มัทธิว 10:29-30) การทอดลูกเต๋าทันทีที่ลาสเวกัส, นกตัวน้อยๆ ทุกตัวที่ร่วงลงมาตายในป่าเป็นพันๆ แห่ง—ทุกอย่างนี้เกิดขึ้นโดยพระบัญชาของพระเจ้า

นับตั้งแต่หนอนในผืนดินถึงหมู่ดาวในกาแล็กซี่ พระเจ้าทรงครอบครองโลกแห่งธรรมชาติในพระธรรมโยนาห์ พระเจ้าทรงกำหนด

ให้ปลาตัวหนึ่งกลืนชายคนหนึ่ง (1:17) พระองค์ทรงกำหนดให้ต้นไม้
ต้นหนึ่งงอกขึ้นมา (4:6) และให้หนอนตัวหนึ่งมาทำลายต้นไม้ต้นนั้น
(4:7) และสูงขึ้นเหนือชีวิตของปลา ต้นไม้ และหนอน, หมู่ดาว
ก็เกิดขึ้นและดำรงอยู่ในตำแหน่งของมันโดยพระบัญชาของพระเจ้า
“จงเงยตาของพวกท่านขึ้น แล้วมองดูว่า ใครสร้างสิ่งเหล่านี้? พระองค์
ทรงนำพวกมันออกมาเป็นกลุ่มๆ ตามจำนวน เรียกชื่อของมันทั้งหมด
เพราะพลังของพระองค์นั้นมีมากมาย และกำลังของพระองค์นั้น
ใหญ่หลวงนัก จึงไม่ขาดหายไปแม้แต่ดวงเดียว” (อิสยาห์ 40:26)
เช่นนั้นแล้ว นับประสาอะไรกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของโลก
—นับตั้งแต่สภาพอากาศถึงภัยพิบัติ โรคภัย ความพิการ และความตาย

พระองค์ทรงใช้พระดำรัสของพระองค์ไปยังแผ่นดินโลก
พระวอชนะของพระองค์วิ่งไปอย่างรวดเร็ว พระองค์
ประทอนหิมะอย่างปุยนุ่นและ ทรงโปรยน้ำค้างแข็งอย่าง
ขี้เถ้า พระองค์ทรงโยนลูกเห็บของพระองค์เป็นก้อนๆ ใคร
จะทนทานความหนาวของพระองค์ได้? พระองค์ทรงใช้
พระวอชนะของพระองค์ไปละลายมันเสีย ทรงให้ลมของ
พระองค์พัดและน้ำก็ไหล (สดุดี 147:15-18)

พระองค์ทรงบรรทุกความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆที่บอบ ทรวงกระจาย
เมฆที่มีฟ้าแลบออกไป เมฆหันไปรอบๆ ตามการทรงนำ
ของพระองค์ เพื่อให้สำเร็จกิจทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงบัญชา
มัน เหนือผิวพิภพที่มนุษย์อาศัยอยู่ได้ ไม่ว่าจะเพื่อการ
ดีสอน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์ หรือเพื่อความรัก
มันคง พระองค์ทรงทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น (โยบ 37:11-13)

หิมะ สายฝน ความหนาว ความร้อน และสายลม เป็นการทำงานของพระเจ้าทั้งหมด ดังนั้น เมื่อพระเยซูทรงพบว่าพระองค์ทรงอยู่ท่ามกลางพายุที่โหมกระหน่ำ พระองค์ทรงตรัสเพียงว่า “‘จงสงบเสีย’ แล้วลมก็สงบ พายุก็เงียบสนิท” (มาระโก 4:39) ไม่มีสายลมใด, พายุใด, เฮอริเคนลูกใด, ไซโคลนลูกใด, ไต้ฝุ่นลูกใด, มรสุมลูกใด, หรือพายุทอร์นาโดลูกใด ที่พระเยซูตรัสว่า “จงสงบเสีย” แล้วมันจะไม่นอยมเชื้อเพลิง นั่นหมายความว่า หากมันพัดมา พระองค์ทรงประสงค์ให้มันเป็นเช่นนั้น “เขาจะเป่าเขาสัตว์ในเหมือง และประชาชนไม่ตกใจกลัวหรือ? จะมีภัยเกิดขึ้นในเมืองหนึ่งเมืองใดหรือ นอกจากว่าพระยาห์เวห์ทรงทำเอง?” (อาโมส 3:6) สิ่งที่พระเยซูทรงต้องกระทำต่อเฮอริเคนหรือทอร์นาโดลูกใด หรือภัยธรรมชาติใดๆ ก็แค่ตรัสว่า “จงสงบเสีย” แล้วก็จะไม่มีความเสียหายหรือการสูญเสียชีวิตใดๆ เกิดขึ้น

และจะว่าอย่างไรเกี่ยวกับความทุกข์ยากอื่นๆ ในชีวิตนี้ล่ะ? “พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ‘ใครเล่าสร้างปากมนุษย์หรือทำให้เป็นใบ้ หูหนวก ตาดี หรือตาบอด? เรา ยาห์เวห์ เป็นผู้ทำไม่ใช่หรือ?’” (อพยพ 4:11) และเปโตรกล่าวต่อธรรมิกชนที่ทุกข์ยากในดินแดนเอเชียไมเนอร์ว่า “ขอให้คนทั้งหลายที่ทนทุกข์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝากวิญญูญาณจิตของตนไว้กับพระเจ้าผู้สร้าง ผู้ซื้อสัตย์ และทำดีต่อไป” (1 เปโตร 4:19) “เพราะว่าการทนทุกข์เพราะทำดี ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ก็ดีกว่าการทนทุกข์เพราะทำชั่ว” (1 เปโตร 3:17)

ไม่ว่าเราจะทนทุกข์จากความพิการ หรือจากความชั่วของคนอื่น หรือจากสาเหตุอื่นใด พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทรงพิพากษาในท้ายที่สุด เรื่องที่ว่าเราจะมีชีวิตอยู่หรือต้องตายก็เช่นเดียวกัน พระธรรมเฉลย

ธรรมบัญญัติ 32:39 กล่าวว่า “นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด เราฆ่าให้ตายและเราก็ให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเราก็รักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นมือเราได้” ในการทำงานประจำวันของเรา ก็เช่นเดียวกัน ตามที่พระธรรมยากอบ 4:13-15 เขียนไว้ว่า

ฟังให้ดีนะ ท่านทั้งหลายที่พูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนี้เมืองนั้น จะอยู่ที่นั่นสักปีหนึ่ง และจะค้าขายแล้วได้กำไร” แต่ท่านไม่รู้เรื่องของวันพรุ่งนี้ ชีวิตของพวกท่านเป็นเหมือนอะไร? ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็จางหายไป แต่พวกท่านควรจะพูดว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะยังมีชีวิตอยู่ และจะทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น”

หรือดังที่โยบกล่าวว่า “ข้ามาจากครรภ์มารดาตัวเปล่า และข้าจะกลับไปตัวเปล่า พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” (โยบ 1:21)

การทอดลูกเต๋า, การตกลงดินของนก, การเลื้อยของหนอน, การเคลื่อนย้ายของดวงดาว, การที่หิมะตก, การที่ลมพัด, การสูญเสียการมองเห็น, ความทุกข์ยากของธรรมชาติ, และความตายของทุกสรรพสิ่ง, จากสิ่งทีเล็กที่สุดถึงใหญ่ที่สุด—ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของพระวาระของพระเจ้าที่ว่า “เราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา”

อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าเหนือเหตุการณ์ของมนุษย์

เมื่อเราถอยออกมาจากโลกธรรมชาติเพื่อพิจารณาโลกแห่งการกระทำของมนุษย์และทางเลือกของมนุษย์ อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าก็ยังคงกว้างใหญ่อย่างน่าอัศจรรย์ คุณควรออกไปลงคะแนน

เสี่ยงในการเลือกตั้งทางการเมือง—ให้กับผู้สมัครรับเลือกตั้ง การแก้ไขกฎหมาย เรื่องงบประมาณ และอื่นๆ แต่ขออย่าให้มีความเพ้อฝันแบบยกย่องบูชามนุษย์ที่เชื่อว่า มนุษย์เท่านั้นเป็นปัจจัยชี้ขาดในชัยชนะหรือความปราชัยใดๆ พระเจ้าเท่านั้นที่มีบทบาทสูงสุด “พระองค์ทรงเปลี่ยนวาระและฤดูกาล ทรงถอดบรรดาภักษัตริย์และทรงตั้งขึ้นใหม่... พระองค์ผู้สูงสุดทรงปกครองบรรดาราชอาณาจักรของมนุษย์และประธานาธิบดีของจักรวรรดิแห่งนั้นแก่ผู้ที่พระองค์พอพระทัย” (ดาเนียล 2:21; 4:17)

และไม่ว่าประธานาธิบดีจะเป็นใครก็ตาม บุคคลนั้นไม่ได้เป็นองค์อธิปัตย์ คนๆ นั้นกำลังถูกครอบครอง และเราควรจะอธิษฐานว่า ประธานาธิบดีของเราจะรู้ว่า “พระทัยพระราชามีเหมือนธารน้ำในพระหัตถ์พระยาห์เวห์ พระเจ้าจะทรงชักนำไปทางไหนก็ตามแต่จะโปรด” (สุภาษิต 21:1) และเมื่อท่านประธานาธิบดีดำเนินราชการต่างประเทศ ท่านจะไม่ได้เป็นผู้ชี้ขาด แต่พระเจ้าต่างหาก “พระยาห์เวห์ทรงทำลายแผนการของบรรดาประชาชาติ พระองค์ทรงให้แผนงานของชนชาติทั้งหลายไร้ผล แผนการของพระยาห์เวห์ตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์ แผนงานในพระทัยของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์” (สดุดี 33:10-11)

เมื่อประชาชาติได้ทำในสิ่งที่เลวร้ายที่สุด—นั่นคือ การปลงพระชนม์พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า—พวกเขาไม่ได้หลุดออกจากการควบคุมของพระเจ้า แต่กำลังทำตามพระบัญชาที่ดังามที่สุดของพระองค์ในช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุดของพวกเขา: “ความจริงในเมืองนี้ ทั้งเฮโรดและปอนทิอัสปีลาต กับพวกต่างชาติและชนชาติอิสราเอล ร่วมชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจมิไว้แล้ว พวกเขาทำสิ่งสวาทตามทีพระหัตถ์และพระดำริ

ของพระองค์ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า” (กิจการ 4:27-28)

บาปที่เลวร้ายที่สุดที่เคยเกิดขึ้นล้วนแล้วแต่เป็นส่วนหนึ่งในแผนงานของพระเจ้า และโดยบาปนั้น ความบาปดับสูญลง ความรอดของเราถูกประกันไว้บนกางเขนแห่งคัลวารีภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า หากคุณเป็นผู้เชื่อในพระเยซู หากคุณรักพระองค์ คุณเป็นสิ่งอัศจรรย์ที่เดินได้ พระเจ้าโปรดให้คุณกลับใจ (2 ทิโมธี 2:25) พระองค์ทรงชักนำให้คุณมาหาพระคริสต์ (ยอห์น 6:44) พระเจ้าทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ต่อคุณ (มัทธิว 11:27) พระเจ้าประทานความเชื่อเป็นของขวัญแก่คุณ “เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำเพื่อไม่ให้ใครรอดได้” (เอเฟซัส 2:8-9) อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าในความรอดของเราไม่รวมถึงการไถ่รอด

สิ่งเลวร้ายเป็นร้อยอย่างอาจเคยเกิดขึ้นในชีวิตคุณมาแล้ว แต่ถ้าปัจจุบันคุณได้รับแรงจูงใจให้เทิดทูนพระคริสต์ว่าเป็นพระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คุณสามารถเขียนทับประสบการณ์เลวร้ายเหล่านั้นด้วยพระวาทะจากพระธรรมปฐมกาล 50:20 ว่า ซาตาน “เจ้าคิดร้ายต่อเรากิจจริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดี”

จงจดจำถ้อยคำของเปาโลในพระธรรมเอเฟซัส 1:11 ที่ว่าพระเจ้า “ทรงทำกิจทุกอย่างตามพระดำริแห่งพระทัยของพระองค์” กิจทุกอย่าง นั่นคือ นับตั้งแต่การทอดลูกเต๋า การโคจรของดวงดาว การขึ้นสู่อำนาจของประธานาธิบดี การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู จนถึงของประทานแห่งการกลับใจและความเชื่อ

สารเตือนสติหุนใจเจ็ดข้อ

อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าย่อมมีความหมายอย่างไรสำหรับชีวิตของเราในฐานะผู้เชื่อ? ทำไมความจริงนี้จึงน่าอัศจรรย์ใจและล้ำค่าเหนือจินตนาการ? ผมจะชี้แจงเหตุผลเหล่านี้ในฐานะสารเตือนสติหุนใจ

เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นองค์อธิปัตย์. . .

1. ให้เราแสดงความเคารพยำเกรงต่อสิทธิอำนาจ เสรีภาพ สติปัญญา และฤทธิ์อำนาจสูงสุดของพระเจ้า
2. ให้เราไม่ล้อเล่นกับชีวิตเหมือนกับว่าชีวิตเป็นเรื่องเล็ก หรือไม่สำคัญ
3. ให้เรารู้สึกถึงความรอดของเรา—ทั้งที่พระเจ้าทรงซื่อสัตย์มา และทรงทำให้เกิดขึ้นด้วยฤทธิ์อำนาจสูงสุดของพระองค์, และเราไม่ได้เป็นเจ้าของชีวิตของเราเอง
4. ให้เราร้องคร่ำครวญต่อการยึดมนุษย์เป็นศูนย์กลางซึ่งดูเหมือนพระเจ้าในวัฒนธรรมของเราและคริสตจักรส่วนใหญ่
5. ให้เรามีความกล้า ฌ บัลลังก์แห่งพระคุณ โดยรู้ว่าพระเจ้าจะตอบคำอธิษฐานของเราเพื่อสิ่งที่ยากที่สุด ไม่มีสิ่งใดยากเกินไปสำหรับพระเจ้า
6. ให้เราชื่นชมยินดีว่าการประกาศข่าวประเสริฐของเราจะไม่สูญเปล่า เพราะไม่มีคนบาปคนใดที่ใจแข็งเกินไปที่พระคุณที่มีอำนาจสูงสุดของพระเจ้าจะไม่สามารถทะลุทะลวงเข้าไปได้
7. ให้เรารู้สึกตื่นเต้นและสงบนิ่งในระหว่างวันแห่งความรุ่มรวยนานาใหญ่ นี่ เพราะชัยชนะเป็นของพระเจ้า และไม่มีพระประสงค์ใดที่พระองค์หมายมุ่งให้สำเร็จจะถูกขัดขวางได้

เนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตย ของพระเจ้า ความล้ำค่าของอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า ท่ามกลางความเจ็บปวดของเรา

การทำงานระดับลึกภายในจิตวิญญาณของคริสเตียนจะเป็นไม่ได้หากปราศจากอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า ทำไมนะเหรอ? เพราะความแข็งแกร่งของความหวัง สันติสุข ความชื่นชมยินดี ความสุขใจ ความดีใจ และความพอใจ และความเบิกบานใจในพระเจ้า (ซึ่งจริงใจจิตวิญญาณผ่านความเศร้าโศกและความเจ็บปวด) มีรากฐานอยู่ในความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจ เสรีภาพ สติปัญญา และฤทธิ์อำนาจในการบรรลुซึ่งสิ่งดีทั้งหมดที่ทรงสัญญาไว้ว่าจะกระทำเพื่อลูกๆ ที่กำลังสู้รบ

ไม่มีอุปสรรคใดในธรรมชาติ, ไม่มีอุปสรรคใดจากชาตาน, ไม่มีอุปสรรคใดในความล้มเหลวและความบาปของมนุษย์จะขัดขวางพระเจ้าไม่ให้สามารถเปลี่ยนแปลงประสบการณ์ต่างๆ ของผม, ความแตกสลายทั้งหมดของผม, และศัตรูคู่ปรับของผมทั้งหมดให้เป็นสิ่งเสริมสร้างความสมบูรณ์และความชื่นชมยินดีนิรันดร์ของผมได้ ผมหวังให้คุณได้ยินในคำกล่าวนั้น ถึงการที่ความปิติยินดีของผมในอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าวางอยู่บนพระปรีชาสามารถอันทรงพลังของพระองค์ในอนาคตเป็นหลัก ไม่ใช่การดลบันดาลของพระองค์ในอดีต สาเหตุหลักที่อำนาจอธิปไตยของพระเจ้านั้นล้ำค่าก็เพราะว่า พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะบรรลุสัญญาต่างๆ ที่ “เป็นไปไม่ได้” สำหรับผมในสภาพการณ์ที่ยู่ยากหรือกระทั่งเลวร้ายยิ่งของ ผม การครอบครองของพระองค์เหนืออดีต (ซึ่งรวมถึงสาเหตุต่างๆ

ของความแตกสลายและความเจ็บปวดของผม) เป็นเพียงเงื่อนไขที่มาก่อนของฤทธิ์อำนาจที่เปี่ยมด้วยความหวังนี้ ดังนั้น เราลองมาดูอำนาจอธิปไตยที่ว้าก้นแบบคร่าวๆ ด้วยกัน

อำนาจสูงสุดเหนือความพิการ

ดังที่เราได้เห็นไปแล้วในช่วงต้นของบทนี้ หนึ่งในข้อความที่ครอบคลุมและพื้นฐานที่สุดว่าด้วยอำนาจอธิปไตยของพระเจ้ากล่าวถึงความพิการโดยตรง ในพระธรรมอพยพ 4:11 พระเจ้าตรัสตอบถึงความกลัวของโมเสสว่า วาทิลป์ของเขาไม่เพียงพอสำหรับงานที่พระเจ้ามอบหมาย “พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ‘ใครเล่าสร้างปากมนุษย์หรือทำให้เป็นใบหูหนวก ตาดี หรือตาบอด? เรา ยาห์เวห์ เป็นผู้ทำไม่ใช่หรือ?’” อุปสรรคในการพูด, สภาพหูหนวก, สภาพตาบอด—ความพิการทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าว่าจะประทอนหรือรักษา ต่อความจริงนี้ เราอาจตอบสนองโดยถามว่า “แล้วสาเหตุทางธรรมชาติล่ะ? แล้วเรื่องชาติตาล่ะ? แล้วเรื่องบาปต่างๆ ที่ผู้อื่นกระทำต่อเราล่ะ หรือกระทั่งบาปของเราเอง? และคำตอบก็คือว่า เรื่องเหล่านี้มีอยู่จริง แต่ไม่มีสิ่งใดมีอำนาจชี้ขาดสูงสุด หากมีสิ่งใดในบรรดาข้างต้นมีส่วนในความพิการของเรา—ซึ่งมันก็มีส่วน—มันก็เป็นเช่นนั้นภายใต้แผนงานที่มีอำนาจสูงสุดของพระเจ้า

ตัวอย่างเช่น พระธรรมโรม 8:22-23 ทำให้เข้าใจชัดเจนว่า การร้องคร่ำครวญทางกายของเราต่อโรคภัยและความพิการก็เป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่า ร่างกายของเรามีส่วนร่วมในการเสื่อมถอยของธรรมชาติ สู้จนิจจัง “เรารู้ยู่ว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญด้วยกัน และเจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูกมาจนทุกวันนี้ และไม่ใช่เท่านั้น แต่เราเองด้วย ผู้ได้รับพระวิญญูญาณเป็นผลแรก ตัวเราเอง

ก็ยังคร่ำครวญคอยการที่พระเจ้าจะทรงให้มีฐานะเป็นบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเรา”

ดังนั้น สาเหตุหนึ่งของความแตกสลายทางกายภาพและสภาพจิตของเราก็คือว่า เรามีส่วนร่วมกับสิ่งทรงสร้างทั้งมวลที่ตกอยู่ใต้อำนาจของอนิจจัง ในขณะที่มีสาเหตุทางธรรมชาติสำหรับความพิการ ความทุพพลภาพ โรคภัยไข้เจ็บ และข้อจำกัดต่างๆ ของเรา ไม่มีสาเหตุทางธรรมชาติใดตามที่กล่าวมานี้เป็นสิ่งสูงสุด ไม่มีสาเหตุใดที่มีอำนาจชี้ขาด พระเจ้าต่างหากที่มีอำนาจชี้ขาดสูงสุด

อำนาจสูงสุดเหนือซาตาน

เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงอำนาจสูงสุดเหนือซาตาน ซาตานมีอยู่จริง และมีส่วนในการสร้างความเสียหายและความเจ็บปวดให้แก่ประชากรของพระเจ้า ทั้งในทางกายภาพและสภาพจิต (กิจการ 10:38) แต่มันก็อยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้า ในพระธรรมโยบ ซาตานจะต้องเข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่อขอประทานพระราชอนุญาตในการทำร้ายโยบ (1:12; 2:6) และเมื่อซาตานได้ทำงานของมันแล้ว โดยใจดีโยบด้วยผีร้ายอันน่ารังเกียจ (2:7) โยบกล่าวว่า “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?” (2:10) และผู้เขียนพระธรรมเล่มนี้ซึ่งได้รับการดลใจจากพระเจ้ากล่าวว่า โยบได้รับการปลอบโยน “ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระยาห์เวห์ทรงนำมาเหนือท่าน” (42:11)

ใช่แล้ว ซาตานมีอยู่จริงและแน่นอนว่ามันมีส่วนในการทำให้เกิดโรคภัยและความพิการมากมาย แต่มันไม่สามารถทำอะไรได้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพระเจ้า และสิ่งที่พระเจ้าทรงล่วงรู้ล่วงหน้าและ

อนุญาตให้เกิด พระองค์ทรงวางแผนเอาไว้ และแผนงานของพระองค์สำหรับลูกๆ ของพระองค์นั้นก็เพื่อสวัสดิภาพของพวกเขา

อำนาจสูงสุดเหนือบาปและผลสืบเนื่องของบาป

และพระเจ้าทรงอำนาจสูงสุดเหนือบาปเช่นกัน เราอาจสูญบุญหรือจนเป็นโรคถุงลมปอดโป่งพอง หรือเราอาจเสียขาข้างหนึ่งเพราะคนขับรถเมาแล้วมาชนเรา แต่ทั้งบาปของเราหรือบาปของคนอื่นๆ ก็ไม่ได้มีอำนาจที่ขาดสูงสุดสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรา พระเจ้าต่างหากที่มีอำนาจสูงสุด กล่าวอีกครั้งหนึ่งว่า ผู้เชื่อคริสเตียนสามารถเขียนทับทุกการโจมตีด้วยธรรมชาติ ซาตาน หรือบาปใดๆ ด้วยพระวาทะจากพระธรรมปฐมกาล 50:20 ว่า “เจ้าคิดร้ายต่อเราก็จริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดี”

เราสามารถพูดประโยคเมื่อนี้ (แม้ว่าเราเป็นคนบาปที่ไม่สมควรได้รับพระเมตตา) เพราะพระเจ้าได้ตรัสเช่นนั้นก่อนเหนือบาปทั้งปวงที่นำพาให้พระบุตรของพระองค์ให้ถูกตรึงกางเขนเพื่อเรา ไม่ว่าเฮโรด, ปีลาต, ทหารที่โหดเหี้ยม, และฝูงชนที่ตะโกนโหวกเหวก ต่างก็คิดร้ายในการประหารชีวิตของพระบุตร แต่พระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดี (กิจการ 4:27-28) นั่นคือรากฐานของสิ่งดีทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสัญญาท่ามกลางและโดยผ่านความทุกข์ยากของเรา และสิ่งดีที่พระเจ้าทรงดำริในพระทัยเพื่อลูกๆ ของพระองค์มีหลายชั้นนับไม่ถ้วน

ในสิ่งเลวร้ายพระองค์ทรงดำริให้เกิดความเชื่อมากขึ้น
 “ที่จริงเรารู้สึกว่าถูกตัดสินให้ถึงที่ตายแล้ว ทั้งนี้เพื่อเราจะ
 ไม่ไว้ใจตัวเอง แต่ไว้ใจพระเจ้าผู้ทรงให้คนทั้งหลาย
 เป็นขึ้นจากตาย” (2 โครินธ์ 1:9)

ในสิ่งเลวร้ายพระองค์ทรงดำริให้เกิดความชอบธรรมมากขึ้น “การติสอนทุกอย่างดูไม่น่ายินดีเลยในเวลานั้น แต่น่าเศร้าใจ แต่ภายหลังก็ก่อให้เกิดผลคือสันติสุขและความชอบธรรม แก่บรรดาคนที่ถูกฝึกฝนโดยการติสอนนั้น” (ฮีบรู 12:11)

ในสิ่งเลวร้ายพระองค์ทรงดำริให้เกิดความหวังมากขึ้น “ยิ่งกว่านั้น เราก็ชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้น ทำให้เกิดความทรหดอดทน และความทรหดอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้ และการที่เป็นเช่นนั้นทำให้มีความหวัง” (โรม 5:3-4)

ในสิ่งเลวร้ายพระองค์ทรงดำริให้เรา มีประสบการณ์ในพระเกียรติสิริของพระเจ้ายิ่งมากขึ้น “เพราะว่าความยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเรา จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบ” (2 โครินธ์ 4:17)

“เจ้าซาตาน, เจ้าสาเหตุทางธรรมชาติ, คุณผู้เป็นคนบาป—ทั้งหมดมุ่งร้ายในความทุกข์ยากของผม แต่พระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดี นั่นคือผลดีแห่งการมีความเชื่อมากขึ้น, ผลดีแห่งการมีความชอบธรรมมากขึ้น, ผลดีแห่งการมีความหวังมากขึ้น, ผลดีแห่งการขยายพระเกียรติสิริ” หรือดังที่พระธรรมยอห์น 9:3 นำทางอย่างนี้ว่าอย่าได้พิจารณาเหตุบังเกิดจัญลัดบรอง เพราะว่า “ไม่ใช่คนนี้หรือพ่อแม่ของเขาที่ทำบาป แต่เขาเกิดมาตาบอดเพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา”

พระเจ้าเท่านั้นที่มีอำนาจชี้ขาดสูงสุด

แม้ว่าสาเหตุทางธรรมชาติ ชาติพันธุ์ และบาป อาจมีส่วนในความทุกข์ยากและความเจ็บปวดของเรา และควรถูกต้องได้ด้วยวิธีการอธิษฐาน ความจริง ยารักษาโรค หรือวิธีการอื่นๆ ที่เหมาะสม แต่กระนั้น สิ่งเหล่านี้ไม่ได้มีอำนาจชี้ขาดสูงสุด พระเจ้าต่างหาก และเช่นนั้น เราจึงไม่ได้มีปัญหาเชิงศาสนศาสตร์เกี่ยวกับอดีต แต่เรามีความหวังอันยืนยงเกี่ยวกับอนาคต หากพระเจ้าทรงเป็นองค์อธิปัตย์ ย่อมไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระองค์ และโดยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้อย่างไม่มีผิดพลาด...

พระเจ้าจะประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่คุณจากทรัพย์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 4:19)

ฤทธานุภาพของพระองค์จะปรากฏเต็มทีในความอ่อนแอของคุณ (ดู 2 โครินธ์ 12:9)

พระองค์จะทรงเสริมกำลังคุณ จะช่วยคุณ และจะชูคุณด้วยมือขวาอันชอบธรรมของพระองค์ (ดู อิสยาห์ 41:10)

พระองค์จะไม่ทรงละคุณหรือทอดทิ้งคุณเลย (ดู ยีซาเยห์ 13:5)

พระองค์จะไม่ทรงให้การทดลองใดๆ เกิดกับคุณที่พระองค์จะไม่ได้ประทานพระคุณเพื่อให้คุณทนต่อทดลองนั้นได้ (ดู 1 โครินธ์ 10:13)

พระองค์จะทรงถอนเหล็กในของความตายของคุณ ด้วยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์ (ดู 1 โครินธ์ 15:56-57)

พระองค์จะทรงทำให้คุณเป็นขึ้นจากตาย โดยปราศจากความเสื่อมสลาย (ดู 1 โครินธ์ 15:52)

พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของเราให้เหมือนพระกายของพระองค์ที่เปี่ยมด้วยพระสิริ โดยพลังอำนาจที่ทำให้พระองค์สามารถให้ทุกสิ่งอยู่ได้อำนาจของพระองค์ (ดู ฟิลิปปี 3:21)

และพระองค์จะทรงทำสิ่งเหล่านี้ให้สำเร็จอย่างแน่นอน เพราะว่าพระองค์ทรงอำนาจสูงสุดโดยสมบูรณ์เหนือทุกสรรพสิ่ง ด้วยเหตุนี้ พระองค์ทรงทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์มีอาจถูกขัดขวางได้ (ดู โยบ 42:2)

นี่คือรากฐานของความหวังของเรา และเป็นกุญแจสู่การทำงานภายในของจิตวิญญาณคริสเตียน

โรม 5:1-11

เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ²โดยทางพระองค์เราจึงเข้ามายืนอยู่ในร่มพระคุณนี้ และเราชื่นชมยินดีในความหวังว่าจะได้มีส่วนในพระสิริของพระเจ้า ³ยิ่งกว่านั้น เราก็ชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้น ทำให้เกิดความทรหดอดทน ⁴และความทรหดอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้ และการที่เป็นเช่นนั้น ทำให้มีความหวัง ⁵และความหวังจะไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลังเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว ⁶ขณะที่เรายังอ่อนกำลัง พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม ⁷อันที่จริงมีน้อยคนนักจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนยอมตายเพื่อคนดีก็ได้ ⁸แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา ⁹เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าโดยพระองค์ ¹⁰เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์ ¹¹ไม่ใช่เพียงเท่านั้น เรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงเป็นเหตุให้เรา กลับคืนดีกับพระเจ้า

บทที่ 5

ข่าวประเสริฐของพระเจ้า ในพระคริสต์

บรรดาบุรุษและสตรีที่ผั่งขึ้นชมในงานพันธกิจคริสเตียน มีคุณลักษณะประการหนึ่งร่วมกัน (ท่ามกลางสิ่งอื่นๆ) นั่นคือ พวกเขาทุกคนระมัดระวังในเรื่องการหลงไปจากคำสอนที่สำคัญในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร สิ่งสุดท้ายที่เราต้องการคือ การส่งเสริมหลักคำสอนใหม่ที่พิเศษเฉพาะตัวเรา เราต้องการเดินควบแน่นพร้อมไปกับผู้ติดตามพระวณะของพระเจ้าที่สัตย์ซื่อหลายล้านคน แม้ที่เดียวความจริงสร้างความแตกแยก แต่มันก็สร้างความเป็นเอกภาพ และอำนาจของความจริงที่สร้างความเป็นเอกภาพนี้เองที่ทำให้เราปิตินดีมากที่สุด

ดังนั้น บรรดาพวกเราที่มีหน้าที่สอน มีความรับผิดชอบพิเศษที่จะต้องทดสอบการตีความพระคัมภีร์ของเราอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งส่วนหนึ่งทำได้โดยการมองย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์คริสตจักร หากเราไม่สามารถพบการตีความของเราปรากฏอยู่ตรงนั้น เราก็ควรที่จะระมัดระวังที่จะยอมรับการตีความนั้น ลัทธิและนิกายต่างๆ

เกิดขึ้นในจิตใจของผู้นำที่โยยหาความแตกต่าง สาวกนิกายพยานพระยะโฮวา ชาวมอรมอน กลุ่มลัทธิมิชุน (Unification Church) กลุ่มคริสเตียนวิทยาศาสตร์ (Christian Science)—ทั้งหมดนี้ถือกำเนิดจากจิตใจของบรรดาอาจารย์ที่ปรารถนาการเปิดเผยใหม่และการตีความใหม่ พวกเขาไม่พึงพอใจกับข้อจำกัดต่างๆ ของพระคัมภีร์รวมถึงความเข้าใจที่สำคัญในประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์

ทุกวันนี้มีคำเตือนมากมายที่เป็นประโยชน์และเชื่อถือได้เกี่ยวกับเรื่องการนมัสการวีรบุรุษในประวัติศาสตร์ นั่นคือ คำเตือนต่างๆ เกี่ยวกับการยกย่องและการเลียนแบบบรรดาอาจารย์ในประวัติศาสตร์อย่างเกินควรและปราศจากข้อสงสัย เช่น ออกัสติน (Augustine), อาquinas (Aquinas), คาลวิน (Calvin), ลูเธอร์ (Luther), พวกพิวริตัน (Puritans), เอ็ดเวิร์ดส์ (Edwards), เวสลีย์ (Wesley), สเปอร์เจียน (Spurgeon), บาร์ธ (Barth), เชสเตอร์ตัน (Chesterton), ลิวอิส (Lewis) ฯลฯ แต่เราควรจะระมัดระวังที่จะไม่วิจารณ์การยกย่องแบบนี้จนสุดโต่งเกินไป ผู้คนที่ยกย่องวีรบุรุษในประวัติศาสตร์มักจะไม่มองตนเองว่าเป็นฮีโร่ พวกเขาแม้ว่าแต่ยังกับการเรียนรู้จากฮีโร่ของพวกเขา ซึ่งหมายความว่า แม้จะมีข้ออันตราย แต่อย่างน้อยการยกย่องวีรบุรุษในประวัติศาสตร์มากมายจะช่วยป้องกันไม่ให้คุณไปเริ่มสร้างนิกายใหม่

ความจริงสิบประการที่ถูกลำเสนอในหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่สิ่งใหม่สำหรับความเชื่อคริสเตียน ความจริงเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งสะดุดตา หรือ “จำเพาะ” หรือพิเศษ หรือพิสดารอะไร ทั้งหมดล้วนมีรากฐานอันกว้างขวางในพระคัมภีร์และมีรากที่ยังลึกในประวัติศาสตร์แห่งประชากรของพระเจ้า และหากมีหนึ่งในสิบความจริงใดสมควรได้รับการปกป้องจากการถูกบิดเบือนด้วยความแปลกใหม่ มันคือความจริง

ที่สร้างสรรพคนาคตเยี่ยงพลังไฟฟ้า ซึ่งเป็นหัวเรื่องของบทนี้: ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

ข่าวประเสริฐคือข่าวดีที่พระเจ้าในสภาพพระคริสต์ได้จ่ายราคาแห่งการทนทุกข์ เพื่อที่ว่าเราจะได้รับรางวัลแห่งการรับเอาความสุขจากพระองค์ตลอดไป พุทธถึงการพลิกโลกแบบกลับหัวกลับหาง—พระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาโดยพระบุตรของพระองค์เพื่อจะประทานพระองค์เองเป็นรางวัลแก่เรา! กล่าวได้อีกทางหนึ่งว่า *พระเจ้าโดยทางพระคริสต์เป็นค่าไถ่และรางวัลของข่าวประเสริฐ*

นี่คือข้อวินิจฉัยของผมสำหรับบทนี้ เพื่อที่จะเปิดเผยความหมายของมันและสำแดงว่ามันเป็นไปตามพระคัมภีร์อย่างไร ผมคิดว่ามันเป็นประโยชน์ที่จะดูภาพรวมสามภาพจากสามแหล่ง: ภาพหนึ่งจากโรม บทที่ 5, ภาพหนึ่งจากประวัติศาสตร์คริสตจักร, และอีกภาพหนึ่งจาก 1 โครินธ์ บทที่ 15

ค่าไถ่และรางวัลของข่าวประเสริฐในโรม บทที่ 5

จงระลึกไว้เสมอว่า *ข่าวประเสริฐ* หมายถึง “ข่าวดี”—ในกรณีนี้คือข่าวดีของพระเจ้าสำหรับโลกใบนี้ อะไรคือค่าไถ่และรางวัลของข่าวดีที่ว่านั้นตามพระธรรมโรม บทที่ 5? “ขณะที่เรายังอ่อนกำลัง พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม⁷ อันที่จริง มีน้อยคนนักจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนยอมตายเพื่อคนดีก็ได้⁸ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (โรม 5:6-8)

ค่าไถ่ ของข่าวประเสริฐคือ ความตายของพระคริสต์ “พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม” (ข้อ 6) กล่าวคือ “พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (ข้อ 8) พระเจ้าทรงรักเราในขณะที่เราเป็นคนบาปและจ่าย

ค่าไถ่เพื่อที่เราจะได้รับรางวัลอันเหลือคณนา ค่าไถ่ที่ว่ำนั้นก็คือความตายของพระบุตรของพระองค์ และรางวัลที่พระองค์ได้ทรงซื้อให้แก่มารคืออะไรเมื่อพระองค์ได้ทรงจ่ายค่าไถ่นั้น?

เพราะฉะนั้นเมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นเราจะพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าโดยพระองค์¹⁰ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้วเราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์¹¹ ไม่ใช่เพียงเท่านั้น เรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงเป็นเหตุให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้า (โรม 5:9-11)

รางวัลที่พระเจ้าได้ทรงซื้อมาให้เราโดยการใช้พระบุตรของพระองค์เป็นค่าไถ่คือสิ่งนี้: “เราถูกชำระให้ชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์” และ “ยิ่งกว่านั้น” เนื่องด้วยการชำระให้ชอบธรรมนั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธ—พระพิโรธของพระเจ้า (ข้อ 9) อย่างไรก็ดีนั้นใช่รางวัลที่สูงที่สุด ดีที่สุด สมบูรณ์ที่สุด และน่าพึงพอใจที่สุดของข้าวประเสริฐหรือเปล่า?

พึงสังเกตว่า ข้อ 10 มีคำว่า “ยิ่งกว่านั้น” เป็นครั้งที่สองที่เราจะ “รอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์” และข้อ 11 ยกระดับขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง “ไม่ใช่เพียงเท่านั้น เรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้า” นั่นคือความดีงามขั้นสุดท้ายและสูงสุดของข้าวประเสริฐ ไม่มีคำว่า “ยิ่งกว่านั้น” หลังจากนั้นอีก มีเพียงคำกล่าวของเปาโล (ต่อ) ในข้อ 11 ถึงวิธีการที่เราจะไปถึงจุดนั้น: เรา “ชื่นชมยินดีในพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงเป็นเหตุให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้า”

ดังนั้น ปลายทางของข่าวประเสริฐคือ การที่เรา “ชื่นชมยินดีในพระเจ้า” ความประเสริฐสูงสุด สมบูรณ์ที่สุด ลึกที่สุด และดีงามที่สุดของข่าวประเสริฐก็คือพระเจ้าเอง ผู้เป็นที่ชื่นชมยินดีโดยคนของพระองค์ซึ่งได้รับการทรงไถ่ ฉะนั้น จึงนำมาสู่ข้อสรุปที่ว่า พระเจ้าโดยทางพระคริสต์เป็นค่าไถ่และรางวัลของข่าวประเสริฐ พระเจ้าโดยทางพระคริสต์ทรงกลายเป็นค่าไถ่ (โรม 5:6-8) และพระเจ้าโดยทางพระคริสต์ทรงกลายเป็นรางวัล (โรม 5:11) ข่าวประเสริฐคือข่าวดีที่ว่า พระเจ้าได้ทรงซื้อความชื่นชมยินดีนิรันดร์ในพระองค์เพื่อประทานแก่เรา นั่นคือสิ่งที่ผมหมายถึงเมื่อผมกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นข่าวประเสริฐ”

เป็นเวลาห้าร้อยปีที่คริสเตียนโปรเตสแตนต์ได้สรุปเกี่ยวกับข่าวประเสริฐในลักษณะห้าเสา “solas”² ซึ่งเป็นคำในภาษาละตินที่แปลว่า *เท่านั้น* หรือ *อย่างเดียว* และสิ่งที่ผมกำลังทำในการมอบข้อสรุปนี้ให้กับคุณก็คือ ผมเพิ่มประเด็นที่แฝงเร้นอยู่ในเสาหนึ่งลงในเสาอื่นๆ ดังนั้น สอดคล้องกับการจัดลำดับทางประวัติศาสตร์เหล่านี้ ผมจะให้นิยามข่าวประเสริฐไว้ประมาณนี้:

ดังที่เปิดเผยโดยสิทธิอำนาจสูงสุดตามพระคัมภีร์เท่านั้น
 ข่าวประเสริฐเป็นข่าวดีที่ว่า
 โดยความเชื่อเท่านั้น
 ผ่านทางพระคุณเท่านั้น
 โดยอาศัยพระคริสต์เท่านั้น
 เพื่อพระสิริของพระเจ้าเท่านั้น

2 หรือที่คริสเตียนไทยรู้จักกันในนาม “เสาหลักห้าประการของโปรเตสแตนต์”
 – ผู้แปล

ที่คนบาปจะมีความชื่นชมยินดีอันสมบูรณ์และที่สุด
ในพระเจ้าเท่านั้น

คำยืนยันทั้งหมดนี้มีรากฐานมาจากพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ เท่านั้น เป็นสิทธิอำนาจสูงสุดในการเปิดเผย
และให้นิยามข่าวประเสริฐของพระคริสต์ “ถ้าใครประกาศ
ข่าวประเสริฐอื่นแก่พวกท่าน ที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่ง
พวกท่านได้รับไว้แล้ว ให้ผู้นั้นถูกแช่งสาป” (กาลาเทีย 1:9)
การถ่ายทอดข่าวประเสริฐโดยอัครสาวกถือเป็นที่สุดและ
เป็นที่ชี้ขาด

โดย*ความเชื่อ* เท่านั้น “เราเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะถูก
ชำระให้ชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการ
ประพฤติตามธรรมบัญญัติ” (โรม 3:28) ความเชื่อโดยไว
เงื่อนไขเพิ่มเติม เป็นหนทางเดียวที่เราับของประทาน
แห่งการชำระให้ชอบธรรม

ผ่านทาง*พระคุณ* เท่านั้น “ถึงแม้ว่าเราเป็นคนตายเนื่องจากการ
ละเมิด [พระเจ้า] ยังทรงทำให้มีชีวิตร่วมกับ
พระคริสต์ (พวกท่านได้รับความรอดแล้วด้วย*พระคุณ*)...
เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณ
โดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่
เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อ
ไม่ให้ใครรอดได้” (เอเฟซัส 2:5, 8-9)

โดยอาศัย*พระคริสต์* เท่านั้น พระคริสต์ “ไม่ต้องนำ
เครื่องบูชามาทุกๆ วัน (เหมือนอย่างมหาปุโรหิตคนอื่นๆ

ที่ตอนแรกถวายสำหรับบาปของตัวเอง แล้วจึงถวายสำหรับบาปของประชาชน) เพราะพระองค์ทรงถวายเครื่องบูชาครั้งเดียวเป็นพอ เมื่อพระองค์ทรงถวายพระองค์เอง” (ฮีบรู 7:27; และดู 9:12; 10:10 ด้วย) *ครั้งเดียวเป็นพอ* และเป็นที่ชี้ขาด ไม่มีสิ่งใดสามารถถูกนำไปเพิ่มในพระราชกิจของพระคริสต์เพื่อปิดคลุมบาปของเรา และพระราชกิจนั้นไม่อาจถูกทำซ้ำได้

เพื่อพระสิริของพระเจ้าเท่านั้น พระเจ้า “พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้าด้วยความรัก ให้เป็นบุตรของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์. . . เพื่อเป็นที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (เอเฟซัส 1:5-6) พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดในวิถีทางที่จะไม่มีการรอดอ้างโดยมนุษย์ (เอเฟซัส 2:9; 1 โครินธ์ 1:26-31) แต่ทุกคนจะสำแดงพระสิริของพระองค์

ความชื่นชมยินดีอันสมบูรณ์และที่สุด¹ในพระเจ้าเท่านั้น “ต่อพระพักตร์พระองค์มีความยินดีเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลิดเปล็นอยู่เป็นนิิตย์” (สดุดี 16:11) “นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีผู้ใดในฟ้าสวรรค์ นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ประสงค์สิ่งใดในโลก ร่างกายและจิตใจของข้าพระองค์จะวายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจและเป็นมรดกส่วนของข้าพระองค์เป็นนิิตย์” (สดุดี 73:25-26)

นี่คือข่าวประเสริฐตามที่ได้มีการไคร่ครวญโดยผู้เชื่อคริสเตียนนับล้านคนมาหลายศตวรรษ และเราควรยินดีที่จะเข้าส่วนในมรดกอันยิ่งใหญ่

แห่งการปฏิรูปศาสนา: พระเจ้าโดยทางพระเยซูเป็นค่าไถ่และรางวัล
ของชาวประเสริฐ

ค่าไถ่และรางวัลของชาวประเสริฐ ใน 1 โครินธ์ บทที่ 15

มีองค์ประกอบสำคัญหกประการในพระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 15 ซึ่ง
มีหัวข้อประกอบที่มีความขัดแย้งตามข้อพระคัมภีร์ และหนึ่งองค์
ประกอบที่ถอดจากความหมายแฝง

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้คำนึงถึงชาวประเสริฐที่
ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลายนั้น พวกท่านได้
รับไว้และได้ตั้งมั่นอยู่บนนั้นแล้ว ² และท่านจะได้รับ
ความรอดโดยชาวประเสริฐนั้นถ้าพวกท่านยังยึดมั่นในคำ
ที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น นอกจากว่าท่านเชื่อแบบไร้ผล
³ เพราะว่าข้าพเจ้าได้มอบเรื่องสำคัญที่สุดที่ได้รับมานั้น
แก่พวกท่านคือพระคริสต์วายพระชนม์เพราะบาปของเรา
ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ⁴ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่
สามพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ตามที่เขียนไว้ใน
พระคัมภีร์ (1 โครินธ์ 15:1-4)

นี่คือหกองค์ประกอบของชาวประเสริฐ หากมีองค์ประกอบใดขาด
หายไป นั้นย่อมไม่ใช่ชาวประเสริฐ

ชาวประเสริฐเป็นแผนงานของพระเจ้า

“พระคริสต์วายพระชนม์เพราะบาปของเรา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”
(ข้อ 3ข) นั่นคือ ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์หลายร้อยปีก่อนพระองค์

สิ้นพระชนม์ ซึ่งหมายความว่าข่าวประเสริฐถูกกำหนดไว้โดยพระเจ้านานก่อนที่จะเกิดขึ้น

ข่าวประเสริฐเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์

“พระคริสต์วายพระชนม์” (ข้อ 3๗) ข่าวประเสริฐไม่ใช่เพนนิยาย ไม่ใช่เพียงมโนภาพหรือความรู้สึก ข่าวประเสริฐคือเหตุการณ์หนึ่ง และปราศจากเหตุการณ์นี้ ย่อมไม่มีข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐเป็นผลสัมฤทธิ์ของพระเจ้า

ซึ่งบรรลุโดยผ่านเหตุการณ์นั้น

นั่นคือ ผ่านการสิ้นพระชนม์นั้น—สิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงบรรลุในการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูชื่อนานก่อนที่จะถือกำเนิดขึ้น “พระคริสต์วายพระชนม์เพราะบาปของเรา” (ข้อ 3๗) “เพราะบาปของเรา” หมายความว่า ในการสิ้นพระชนม์นี้มีแผนงานอยู่ เป็นแผนงานที่มุ่งจะบรรลุผลสัมฤทธิ์บางอย่าง มันบรรลุการยกเลิกเอกสารหนี้ ซึ่งมีผลเสียต่อเรา (โคโลสี 2:14) การลบพระพิโรธของพระเจ้า (โรม 5:9) และการลบการสาปแช่งแห่งธรรมบัญญัติ (กาลาเทีย 3:13) การลงโทษบาป (โรม 8:3) และการได้มาซึ่งชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:16) เหล่านี้คือผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายของการงานของพระคริสต์ ก่อนที่จะมันจะส่งผลต่อมนุษย์

ข่าวประเสริฐเป็นข้อเสนอของพระคริสต์

ที่จะประทานความเชื่อโดยไม่คิดมูลค่า

“ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลายนั้น พวกท่านได้รับไว้และได้ตั้งมั่นอยู่บนนั้นแล้ว ² และท่านจะได้รับความรอดโดยข่าวประเสริฐนั้นถ้าพวกท่านยังยึดมั่นในคำที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น

นอกจากว่าท่านเชื่อแบบไร้ผล” (1 โครินธ์ 15:1-2) ชาวประเสริฐแห่งผลสัมฤทธิ์ของพระเจ้าในพระคริสต์กลายเป็นชาวดีของเราโดยทางความเชื่อ โดยการเชื่อวางใจ โดยการรับไว้ ไม่ใช่ด้วยว่าเราสมควรได้รับ ด้วยการกระทำ หรือด้วยการแสดง สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเป็นของให้เปล่าสำหรับทุกคนที่อยากจะได้ ซึ่งสามารถรับไปโดยทางความเชื่อ หากปราศจากข้อเสนอของพระคริสต์ที่จะประทานความเชื่อโดยไม่คิดมูลค่า ก็ย่อมไม่มีพระกิตติคุณ

ชาวประเสริฐคือผลในทางปฏิบัติต่อผู้เชื่อแต่ละคน ในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบรรลุดตามเป้าหมาย

ในการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู

เมื่อเราเชื่อ เราก็ได้รับการอภัยความผิดบาปของเรา (กิจการ 10:43) เราถูกชำระให้ชอบธรรม (โรม 5:1) และเราได้รับชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:16) รวมถึงผลประโยชน์อื่นๆ อีกหลายสิบลอย่าง (เพื่อที่จะรวมบัญชีผลประโยชน์เหล่านั้น ผมได้เขียนหนังสือชื่อว่า 50 เหตุผลที่พระเยซูมาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา “Fifty Reasons Why Jesus Came to Die”) ชาวประเสริฐคือผลในทางปฏิบัติที่ทรงพลังและเป็นส่วนตัวต่อพวกเรา ในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบรรลุเพื่อเราบนไม้กางเขน

ชาวประเสริฐเป็นความชื่นชมยินดี

ในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

นี่คือความหมายแฝงในคำว่า ชาวประเสริฐ (“ชาวดี”) หากคุณถามว่า “อะไรคือความดีสูงสุด สิ่งที่ดีที่สุด น่าพึงพอใจที่สุด และครอบคลุมที่สุดของชาวประเสริฐ?” คำตอบก็คือ การที่พระเจ้าเองเป็นที่รู้จักและชื่นชมยินดีโดยคนของพระองค์ซึ่งได้รับการทรงไถ่ ความจริงนี้ถูกทำให้กระจ่างชัดในพระธรรม 1 เปโตร 3:18 “เพราะพระคริสต์ทรง

ทนทุกข์ครั้งเดียวเป็นพอเพราะบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อจะนำเราไปถึงพระเจ้า" ของขวัญอื่นๆ ของข่าวประเสริฐมีขึ้นเพื่อให้ของขวัญชิ้นนี้เกิดขึ้นได้ เราได้รับการยกโทษเพื่อที่ความผิดของเราจะไม่ทำให้เราอยู่ห่างจากพระเจ้า เราถูกชำระให้ชอบธรรมเพื่อที่ว่าการถูกกล่าวโทษของเราจะไม่ทำให้เราอยู่ห่างจากพระเจ้า เราได้รับชีวิตนิรันดร์ในตอนนี้, โดยจะได้รับร่างกายใหม่ในการเป็นขึ้นจากตาย, เพื่อที่ว่าเราจะมีศักยภาพในการชื่นชมยินดีในพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม ให้คุณลองทดสอบใจตัวเอง ทำไมคุณถึงต้องการรับการยกโทษ? ทำไมคุณถึงต้องการถูกชำระให้ชอบธรรม? ทำไมคุณถึงต้องการชีวิตนิรันดร์? มันใช่คำตอบอันแน่วแน่ที่ว่า "เพราะฉันต้องการชื่นชมยินดีในพระเจ้า" หรือเปล่า?

กล่าวโดยสรุป พระเจ้าโดยทางพระคริสต์เป็นค่าไถ่และรางวัลของข่าวประเสริฐ รางวัลของข่าวประเสริฐ คือพระบุคคลผู้ได้ทรงจ่ายราคา ข่าวประเสริฐแห่งความรักที่พระเจ้าประทานถึงที่สุดแล้วเป็นของขวัญจากการสละพระองค์เอง เราถูกสร้างมาเพื่อสิ่งนี้ เราสูญเสียสิ่งนี้ในความบาปของเรา นี่คือน้ำที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อกู้คืน "ต่อพระพักตร์พระองค์มีความยินดีเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเพลิดเพลินอยู่เป็นนิตย์" (สดุดี 16:11)

ความรักของพระเจ้าคือการสละพระองค์เองเป็นของขวัญ

ผมเสนอคำกล่าวที่ยกมาต่อไปนี้ให้แก่คุณในนามของพระคริสต์แน่นอน ผมหนุนใจให้คุณรับมันไว้ มันเป็นของให้เปล่าๆ ในคำกล่าวนี้ขอให้คุณมองเห็นความงดงามของพระคริสต์และยอมรับพระองค์ในฐานะผู้ช่วยให้รอดของคุณ พระเจ้าของคุณ และพระเจ้าผู้ช่วยให้อด

ของคุณ เพราะนี่คือความหมายของการเชื่อในข่าวประเสริฐ นี่เป็นการพรรณาทิ้งดงามที่สุดที่ผมเคยได้อ่านมา ถึงสิ่งที่ผมหมายถึงเมื่อบอกว่า “พระเจ้าทรงเป็นข่าวประเสริฐ” และ “ความรักของพระเจ้าคือการสละพระองค์เองเป็นของขวัญ” มันคือข้อความจากโจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ เมื่อปี 1791 ในตอนที่เขาอายุ 28 ปี

ผู้ที่ได้รับการทรงไถ่ต่างรับสิ่งประเสริฐเชิงภาวีสัยทั้งปวง โดยทางพระเจ้า พระเจ้าเองทรงเป็นสิ่งประเสริฐยิ่งที่พวกเขาถูกนำมาเพื่อได้เป็นเจ้าของและชื่นชมยินดีในความดีนั้นด้วยการทรงไถ่ พระองค์ทรงเป็นความดีงามสูงสุด และเป็นผลรวมของความดีงามทั้งหมดที่พระคริสต์ได้ทรงซื้อ

พระเจ้าทรงเป็นมรดกของบรรดาธรรมิกชน พระองค์ทรงเป็นส่วนของจิตวิญญาณของพวกเขา พระเจ้าเป็นความมั่งคั่งและชุมทรัพย์ของพวกเขา, อาหารของพวกเขา, ชีวิตของพวกเขา, ที่อยู่อาศัยของพวกเขา, เครื่องประดับและมงกุฎของพวกเขา, เป็นเกียรติและศักดิ์ศรีที่ไม่เสื่อมสลายของพวกเขา พวกเขาไม่มีสิ่งใดในสวรรค์นอกจากพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นสิ่งประเสริฐของบรรดาผู้ได้รับการทรงไถ่ ตราบสิ้นชีวิต, และที่พวกเขาจะตื่นมาพบจนกว่าจะสิ้นโลก พระเจ้าองค์เจ้านาย พระองค์ทรงเป็นแสงสว่างแห่งกรุงเยรูซาเล็มบนสวรรค์ และทรงเป็น “แม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต” ที่ไหลอยู่ และต้นไม้มแห่งชีวิตที่เติบโต “อยู่ในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า”

ความยอดเยี่ยมและความงดงามอันเปี่ยมด้วยพระสิริของพระเจ้าจะเป็นสิ่งที่ทำให้จิตใจของธรรมชาติมนุษย์ชื่นบานอยู่เป็นนิรันดร์ และความรักของพระเจ้าจะเป็นงานเลี้ยงฉลองนิรันดร์ของพวกเขา แน่แน่นอนว่าผู้ที่ได้รับการทรงไถ่อาจะเพลิดเพลินกับสิ่งอื่น พวกเขาจะยินดีในทูตสวรรค์ พวกเขาจะยินดีในกันและกัน แต่สิ่งที่พวกเขาได้จากการยินดีในทูตสวรรค์, หรือในกันและกัน, หรือในสิ่งอื่นใดก็ตามแต่, สิ่งที่จะมอบความชื่นบานและความสุขแก่พวกเขาจะสะท้อนองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ปรากฏในสิ่งเหล่านั้น

(Jonathan Edwards, "God Glorified in the Work of Redemption, by the Greatness of Man's Dependence upon Him, in the Whole of It [1731]" {sermon on 1 Corinthians 1:29–31} in: Wilson H. Kimnach, Kenneth P. Minkema, and Douglas A. Sweeney, ed., *The Sermons of Jonathan Edwards: A Reader* [New Haven: Yale University Press, 1999], 74–75.)

อาเมน.

เนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด หมายความว่าอย่างไร?

ให้เราใคร่ครวญพระธรรมโรม 1:16 “เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด”

ผมจะหยิบยกขึ้นมาเพียงคำถามเดียวเท่านั้น: *ความรอด* นี้ซึ่ง *ข่าวประเสริฐ* ก่อให้เกิดขึ้นอย่างทรงพลังคืออะไร? โดยการตอบคำถามนี้ เราจะพบว่าความเชื่อของเราเกี่ยวพันกับข่าวประเสริฐซึ่งนำเราไปสู่ความรอดอย่างไร

“ชาวประเสริฐ . . . เป็นอุทยานภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (โรม 1:16) มันหมายความว่า “ชาวประเสริฐเป็นอุทยานภาพของพระเจ้าที่จะให้คนเปลี่ยนศาสนา” หรือเปล่า? ผมเชื่อว่านั่นเป็นความจริง แต่ผมไม่คิดว่ำนั่นคือสิ่งที่พระวจนะข้อนี้หมายถึง

ผมเชื่อว่ำนั่นเป็นความจริงที่ชาวประเสริฐนำให้คนเปลี่ยนศาสนา (นำพวกเขาสู่ความเชื่อและการกลับใจ) เพราะว่าโรม 10:17 กล่าวว่า “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์” นอกจากนั้น 1 เปโตร 1:23-25 ยังกล่าวไว้ว่า “ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดพันธุ์ที่เสื่อมสลายได้ แต่จากเมล็ดพันธุ์ที่ไม่เสื่อมสลาย คือจากพระวจนะของพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่. . . พระวจนะนี้คือชาวประเสริฐที่ได้ประกาศให้พวกท่านทราบแล้ว” ดังนั้น มันคือความจริงที่ว่าเราบังเกิดใหม่โดยพระเจ้าและกลับใจเชื่อโดยการได้ยินพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า นั่นคือ ชาวประเสริฐ

และมันเป็นความจริงว่า การกลับใจเชื่อนี้เรียกว่า “ความรอด” ในพระคัมภีร์ใหม่ ตัวอย่างเช่น เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่านแต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำเพื่อไม่ให้ใครรอดได้” (เอเฟซัส 2:8-9) ดังนั้น การกลับใจเชื่อในพระคริสต์โดยทางความเชื่อถูกเรียกว่า “การได้รับความรอด” ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ คุณ “ได้รับความรอด” พระธรรมโรมควรเป็นสิ่งที่ล้ำค่าเกินคำบรรยายสำหรับคุณ เพราะว่า (ไม่เหมือนพระธรรมเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์) หนังสือโรมได้เปิดเผยต่อคุณถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้วในการที่พระเจ้าทรงช่วยคุณให้รอด—ทั้งการทรงเลือกคุณ การทรงกำหนดคุณไว้ล่วงหน้า การทรงเรียกคุณ การทรงชำระคุณให้

ชอบธรรม การทรงชำระคุณให้บริสุทธิ์ และการเชื่อฟังด้วยความเชื่อ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นส่วนประกอบของความรอดที่เป็นจริงในชีวิตคุณแล้วโดยทางความเชื่อ

แต่กระนั้น ความรอดที่เปาโลหมายถึงในพระธรรมโรม 1:16 คืออะไร? เขาหมายความว่าอย่างไรที่เขาบอกว่า “เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด”? ผมเชื่อว่าเปาโลไม่ได้นึกถึงเหตุการณ์แรกของการกลับใจเชื่อเป็นหลัก แต่โดยหลักแล้วนึกถึง ชัยชนะสุดท้ายของข่าวประเสริฐในการนำผู้เชื่อสู่ความมั่นคงปลอดภัยและความชื่นชมยินดีนิรันดร์เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยพระสิริ

มีอยู่สี่สาเหตุด้วยกันว่าทำไมผมถึงเชื่อว่านี่คือสิ่งที่เปาโลหมายถึง การพิจารณาสาเหตุเหล่านี้จะเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะคลี่คลายความหมายของพระธรรมข้อดังกล่าว

ฤทธิ์อำนาจของข่าวประเสริฐคือสิ่งที่ปลดปล่อยเราจากการละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ

“ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า” (โรม 1:16) ถ้านี้หมายถึงเพียงว่าข่าวประเสริฐมีฤทธิ์อำนาจที่จะให้คนเปลี่ยนศาสนา แล้วมันจะจัดการปัญหาเรื่องความละอายอย่างไร? หลายศาสนาสร้างสิ่งที่คล้ายๆ กับการเปลี่ยนศาสนา ขบวนการทางโลกและทางศาสนามากมายชักจูงคนให้คล้อยตามความเชื่อของพวกเขา เมื่อเปาโลกล่าวว่าข่าวประเสริฐมีผลกระทบอันทรงพลังที่คุณไม่จำเป็นต้องละอาย เขาแค่หมายความว่าข่าวประเสริฐก็ทำในสิ่งเดียวกับศาสนาอื่นๆ หรือเปล่า? มันเป็นแค่การที่ข่าวประเสริฐทำให้คนเปลี่ยนศาสนาหรือเปล่า? ผมว่าไม่น่าจะใช้

พระเยซูทรงมีชัยเหนือความละอายโดยการทอดพระเนตรไปยังอนาคตแห่งความชื่นชมยินดีซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ขณะสิ้นพระชนม์ ผมเชื่อว่านี่เป็นสิ่งที่เปาโลหมายถึงใน โรม 1:16 คุณไม่จำเป็นต้องละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐไม่เพียงแต่ทำให้คนกลับใจเชื่อ แต่ช่วยให้ผู้กลับใจเชื่อได้รับความรอดโดยสมบูรณ์ ข่าวประเสริฐนำไปพาพวกเขาเข้าสู่ความมั่นคงปลอดภัยขั้นสุดท้ายและความชื่นชมยินดีที่เพิ่มขึ้นเป็นนิรันดร์เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยพระสิริตลอดนิรันดร์ นี่คือสิ่งที่ทำให้เรากล้าหาญในเรื่องข่าวประเสริฐ—ไม่ใช่ว่าเพราะมันทำให้คนเปลี่ยนศาสนา (ศาสนาไหนก็ได้) แต่เพราะว่ามันเป็นความจริงเดียวในโลกที่สามารถช่วยผู้คนให้รอดอย่างแท้จริงตลอดไปและนำพวกเขาสู่ความชื่นชมยินดีที่ไม่เสื่อมสลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ทุกที่ที่เปาโลเป็นผู้เขียนและในพระคัมภีร์ใหม่

คำว่า ความรอด เป็นคำที่มุ่งเน้นอนาคต

สาเหตุที่สองที่ผมคิดว่า “ความรอด” ในข้อ 16 หมายถึง ชัยชนะสุดท้ายของข่าวประเสริฐในการนำผู้เชื่อสู่ความมั่นคงปลอดภัยและความชื่นชมยินดีนิรันดร์เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยพระสิริ ก็เพราะว่า วลี “เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” มีความหมายที่มุ่งเน้นอนาคต ทุกที่ที่เปาโลและผู้เขียนหนังสือต่างๆ ในพระคัมภีร์ใหม่เป็นผู้เขียน

ตัวอย่างเช่น ใน 2 เธสะโลนิกา 2:13 เปาโลกล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงเลือกท่านไว้เป็นผลแรกเพื่อจะได้รับความรอด โดยการชำระของพระวิญญาณให้บริสุทธิ์ และโดยการเชื่อความจริง” มาถึงจุดนี้ ความรอดไม่ใช่เพียงสิ่งที่เกิดขึ้นตอนที่รับเชื่อ (ซึ่งนำไปสู่การทรงชำระ

ให้บริสุทธิ์) แต่ความรอดเป็นสิ่งที่มาทีหลังในอนาคต “โดยการชำระของพระวิญญาณให้บริสุทธิ์” กล่าวคือ ในข้อนี้คำว่า “ความรอด” กล่าวถึงชัยชนะในอนาคตที่นำธรรมิกชนเข้าสู่การทรงสถิตย์ของพระเจ้าพร้อมกับความชื่นชมยินดีที่ไม่เสื่อมสลาย

หรือย้อนไปดูอีกครั้ง ใน 2 โครินธ์ 7:10 เปาโลกล่าวต่อบรรดาคริสเตียนที่รับเชื่อและได้รับความรอดแล้ว แต่จำเป็นต้องกลับใจใหม่จากบาปของพวกเขา: “เพราะว่าความเสียใจตามพระประสงค์ของพระเจ้า ทำให้เกิดการกลับใจ ซึ่งจะนำไปสู่ความรอดและจะไม่ทำให้เสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำสู่ความตาย” ตรงนี้อีกแล้วที่คำว่า “ไปสู่ความรอด” ไม่ได้หมายถึงชนะรับเชื่อ แต่หมายถึงสภาวะขั้นสุดท้ายในอนาคต แห่งความมั่นคงปลอดภัยและความชื่นชมยินดีเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า (ดู 2 ทิโมธี 3:15 เพิ่มเติม)

ในทำนองเดียวกัน ฮีบรู 9:28 กล่าวว่า “พระคริสต์ . . . จะทรงปรากฏเป็นครั้งที่สอง ไม่ใช่เพื่อกำจัดบาป แต่เพื่อนำความรอดมาให้ บรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ด้วยใจจดจ่อ” ความรอดอันสมบูรณ์ขั้นสุดท้ายเกิดขึ้นในการเสด็จมาครั้งที่สอง พระธรรม 1 เปโตร 1:5 เขียนไว้ว่า บรรดาผู้เชื่อ “ได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อให้เข้าในความรอด ซึ่งพร้อมจะปรากฏในวาระสุดท้าย” นี่ไม่ใช่การทำให้คนเปลี่ยนศาสนา แต่เป็นการงานสุดท้ายอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า “ซึ่งพร้อมจะปรากฏในวาระสุดท้าย”—นั่นคือ การช่วยเราให้รอดและนำเราสู่ความมั่นคงปลอดภัยและความชื่นชมยินดีนิรันดร์เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์

เปาโลกล่าวถึงความรอดในอนาคตนี้ ในฐานะการช่วยให้รอดพ้นจากพระพิโรธสุดท้ายของพระเจ้า

เพราะฉะนั้นเมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ [นั่นคือ ความจริงในปัจจุบันของความรอด!] ยิ่งกว่านั้นเราจะพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้า เราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ [อีกแล้ว ตรงนี้คือความจริงในปัจจุบันของความรอด!] ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์ (โรม 5:9-10)

ในความคิดของเปาโล ประสบการณ์อันสมบูรณ์ของความรอดยังเป็นเรื่องของอนาคต เช่นนี้เอง เขากล่าวว่า “ความรอดได้เข้ามาใกล้กว่าสมัยที่เราเริ่มเชื่อนั้น” (โรม 13:11)

ดังนั้น เมื่อเปาโลกล่าวในพระธรรมโรม 1:16 ว่า “ข้าวประเสริฐ...เป็นถุภณานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” ผมถือว่าเขาหมายความว่า ข้าวประเสริฐเป็นเพียงข่าวสารเดียวในโลกที่ไม่เพียงสามารถนำให้คนๆ หนึ่งเปลี่ยนศาสนา แต่ยังนำไปสู่ความมั่นคงปลอดภัยและความชื่นชมยินดีนิรันดร์เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยพระสิริ

ความเชื่อที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง

เป็นเงื่อนไขสำหรับความรอดนี้

สาเหตุที่สามที่ผมคิดว่า “ความรอด” ในข้อ 16 หมายถึง ชัยชนะสุดท้ายของข้าวประเสริฐในการนำผู้เชื่อสู่ความมั่นคงปลอดภัยและความชื่นชมยินดีนิรันดร์เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยพระสิริ ก็เพราะว่า ความเชื่อที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นเงื่อนไขสำหรับความรอดนี้

โปรดสังเกตว่า ข้อ 16 ไม่ได้กล่าวว่าข่าวประเสริฐ “เป็น” ฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อก่อให้เกิดความเชื่อและความรอด” แต่กล่าวว่าข่าวประเสริฐ “เป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด [ในภาษากรีกเขียนโดยใช้กาลของคำกริยา ในรูปปัจจุบัน “กำลังเชื่อ” ซึ่งสื่อถึงการกระทำที่ดำเนินต่อเนื่อง]” ประเด็นของเปาโลตรงนี้ไม่ใช่ว่า ฤทธานุภาพของข่าวประเสริฐทำให้เกิดความเชื่อ แต่ประเด็นคือว่า สำหรับบรรดาผู้ที่มีความเชื่อ ข่าวประเสริฐนำไปสู่ความรอด เหตุฉะนั้น ประเด็นหลักในพระธรรมตอนนี้ไม่ใช่ว่า ข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพเพื่อการเปลี่ยนศาสนา ไปสู่ความเชื่อ แต่ประเด็นหลักคือว่า ข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพที่นำไปสู่ความรอดขั้นสุดท้ายในอนาคต โดยการดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อ

กาลของคำกริยา “เชื่อ” ข้างต้นนี้สำคัญ มันสื่อถึงการกระทำที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่เพียงการเชื่อในครั้งแรกเมื่อคุณรับเชื่อ: “ข่าวประเสริฐ...เป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่ [กำลังเชื่อ] ได้รับความรอด”—คนเหล่านั้นที่เชื่อต่อไปเรื่อยๆ มันเหมือนกับใน 1 โครินธ์ 15:1-2 ที่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยประกาศ [ข่าวประเสริฐ] แก่ท่านทั้งหลายนั้น พวกท่านได้รับไว้และได้ตั้งมั่นอยู่บนนั้นแล้ว และท่านจะได้รับความรอดโดยข่าวประเสริฐนั้นถ้าพวกท่านยังยึดมั่นในคำที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น นอกจากว่าท่านเชื่อแบบไร้ผล” ความเชื่อที่ไม่ยืนหยัดอดทนเป็นความเชื่อที่ไร้ผลและว่างเปล่า—เป็นสิ่งที่ยากอบเรียกว่าความเชื่อที่ตายแล้ว (ยากอบ 2:17, 26)

ดังนั้น ประเด็นหลักของโรม 1:16 ก็คือว่า คุณไม่จำเป็นต้องละอายในเรื่องข่าวประเสริฐเพราะว่ามันเป็นความจริงเดียวในโลกที่

(ถ้าคุณพึ่งพามันเรื่อยๆ วันแล้ววันเล่า) จะเอาชนะทุกอุปสรรคและนำคุณสู่ความมั่นคงปลอดภัยและความชื่นชมยินดีนิรันดร์เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิและเปี่ยมด้วยพระสิริ

เปาโลกล่าวว่าชาวประเสริฐมีไว้สำหรับผู้เชื่อด้วย มิใช่เพียงผู้ไม่เชื่อ

สาเหตุประการสุดท้ายที่ผมคิดว่า “ความรอด” ในข้อ 16 หมายถึงชัยชนะสุดท้ายของชาวประเสริฐในการนำผู้เชื่อสู่ความมั่นคงปลอดภัยและความชื่นชมยินดีนิรันดร์เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิและเปี่ยมด้วยพระสิริ ก็เพราะว่า ข้อนี้เกิดขึ้นในฐานะเหตุผลที่เปาโลต้องการจะประกาศชาวประเสริฐแก่ผู้เชื่อด้วย (มิใช่เพียงผู้ไม่เชื่อ)

เราได้เรียนรู้สิ่งนี้แล้ว แต่มาดูกันอีกครั้ง ในข้อ 15 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงชวนขวายที่จะประกาศชาวประเสริฐแก่พวกท่านที่อยู่ในกรุงโรมด้วย” เขาชวนขวายที่จะประกาศชาวประเสริฐแก่ “พวกคุณ” —คุณที่เป็นผู้เชื่อ มิใช่เพียงบรรดาผู้ไม่เชื่อ จากนั้นเขาให้เหตุผล: เพราะว่าเขาไม่ละอายในเรื่องชาวประเสริฐ เพราะมันเป็นฤทธาานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอดจะไปถึงบรรดาผู้เชื่อเหล่านั้น

ดังนั้น ผมขอสรุปว่า สาเหตุที่เปาโลไม่ละอายในเรื่องชาวประเสริฐ ก็เพราะมันเป็นความจริงเดียวในโลกที่จะไม่ทำให้คุณผิดหวังเมื่อคุณอุทิศชีวิตของคุณให้แก่มันด้วยความเชื่อ

คุณให้อาหารแก่ความเชื่อของคุณในแต่ละวันด้วยสัญญาต่างๆ ของชาวประเสริฐแห่งชัยชนะหรือเปล่า? ในฐานะผู้เชื่อ คุณได้เข้าหาชาวประเสริฐในแต่ละวันและตีต่อกับฤทธาานุภาพของมันในข้อต่างๆ เช่น โรม 8:32 ที่ว่า “พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง

แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่
ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ" หรือเปล่า?
ข่าวประเสริฐคือข่าวดีที่พระเจ้าประทานพระบุตรของพระองค์แก่เรา
เพื่อที่เราจะได้รับทุกอย่างที่จะเป็นสิ่งดีสำหรับเรา เหตุฉะนั้น
ข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพที่ให้เราสัมผัสชนะเหนือการทดลอง ความ
สิ้นหวัง ความโหยหิว ความโลภ และต้นเหราคะ ข่าวประเสริฐเท่านั้น
ที่สามารถเอาชนะเหนือทุกอุปสรรคและนำเราสู่ความชื่นชมยินดี
นิรันดร์ ไม่ว่าคุณจะถูกเยาะเย้ยอะไร จงยืนหยัดในข่าวประเสริฐ, จงยึด
ไว้ให้มั่น, จงเชื่อวางใจ, จงใช้เป็นอาหาร, จงดื่มด่ำ, และนับว่าล้ำค่า
ยิ่งกว่าเงินทอง ข่าวประเสริฐจะช่วยคุณให้รอด และเป็นข่าวประเสริฐ
เท่านั้น

ข้าขอกล่าวเรื่องไว้นั้น กับคนที่เคยได้ฟัง
ก็ยังอยากรู้อยู่รำไป เหมือนผู้ที่ไม่เคยฟัง
เมื่อข้าจะเห็นพระราศี ยินดีร้องเพลงบทใหม่
แต่ยังเป็นเรื่องโบราณนั้น ซึ่งข้าได้รักมานาน

ขอกล่าวถึงข่าวประเสริฐนั้น ถึงพระเยซูผู้ศักดิ์สิทธิ์
ขอแปลเรื่องราวโบราณนั้น ถึงความรักแห่งพระคริสต์
(Katherine Hankey [1834-1911], Tell Me the Old,
Old Story)³

3 อิงการแปลนี้มาจากเนื้อเพลง "ข้าขอกล่าวเรื่องประเสริฐเลิศ" – ผู้แปล

มัทธิว 28:16-20

แต่สาวกสิบเอ็ดคนก็ไปยังกาลิลี ถึงภูเขากที่พระเยซูทรงกำหนดไว้¹⁷และเมื่อเห็นพระองค์เขากั้หลายจึงกราบนมัสการ แต่บางคนยังสงสัยอยู่¹⁸พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้แล้วตรัสกับพวกเขาว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว¹⁹เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์²⁰และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะเราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค”

บทที่ 6

การทรงเรียก สู่พันธกิจมิชชันสากล

เมื่อปี 1890 คริสตจักรแบปติสต์เบธเลเฮม (ในตอนนั้นเป็นคริสตจักรแบปติสต์แบบสวิตเซอร์แลนด์ อายุ 29 ปี) ได้ส่งสมาชิก ได้แก่ คุณมินิและโอลา แชนสัน ไปยังกลุ่มคนที่ชาวประเสริฐยังไม่ถึงในพม่าที่เรียกว่าชนเผ่าคะฉิ่น ชนชาตินี้เป็นที่รู้จักในตอนนั้นว่ามีใจพยายาบทโหดร้ายและไม่น่าไว้วางใจ กษัตริย์แห่งพม่าประกาศต่อครอบครัวแชนสันเมื่อพวกเขาไปถึงที่นั่นว่า “พวกเจ้ากำลังจะไปสอนชาวคะฉิ่น! เห็นบรรดาหมาของเราที่อยู่ตรงโน้นไหม? เราบอกเจ้าเลยว่า มันง่ายเสียกว่าที่จะเปลี่ยนความเชื่อและสั่งสอนหมาพวกนี้ พวกเจ้ากำลังจะเสียเวลาชีวิตไปเปล่าๆ”

ในตอนนั้นชนเผ่าคะฉิ่นอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เลยแม้แต่หน่อย ไม่มีภาษาเขียน แต่ในระยะเวลา 30 ปีหลังจากนั้น คุณโอลา แชนสันได้ระบุและจดรายละเอียดคำในภาษาคะฉิ่นกว่า 25,000 คำ และตีพิมพ์พจนานุกรมภาษาคะฉิ่น-อังกฤษ เมื่อปี 1911 เขาได้แปล

พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ใหม่เป็นภาษาละตินสำเร็จ เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1926 เขาได้แปลพระคัมภีร์เดิมสำเร็จ

ในจดหมายฉบับหนึ่งลงวันที่ 14 สิงหาคม ของปีเดียวกัน คุณโอลาเขียนว่า “มันเป็นความรู้สึกขอบพระคุณจากใจจริงที่ผมได้วางผลงานชิ้นนี้ที่แทบพระบาทขององค์เจ้านายของผม ขอได้โปรดอธิษฐานร่วมกับเราที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงอวยพระพรงานเขียนชิ้นนี้เพื่อนำไปสู่ความรอดของชนชาติละตินทั้งหมด” ปัจจุบันนี้แทบจะทั้งหมดของชนเผ่าละตินสามารถอ่านและเขียนในภาษาของพวกเขาเองได้ รวมถึงภาษาพม่าซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ และมีชาวละตินที่เป็นคริสเตียนจำนวนมากกว่าห้าแสนคน

ถือว่าเป็นหนึ่งในสิทธิพิเศษสูงสุดในชีวิตของผมที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามที่จะจรรโลงและแผ่ขยายมรดกแห่งพันธกิจดังกล่าว ณ คริสตจักรแบปติสต์เบธเลเฮม มรดกที่นับถึงตอนนี้ได้ดำเนินมาเกือบ 130 ปีแล้ว ในขณะที่เป็นศิษยาภิบาลที่นั่น ผมครุ่นคิดอยู่บ่อยครั้งว่า: โอ้ พระเจ้าข้า หากเราสั่นคลอนในฐานะคริสตจักร หากเราสะดุด หากเรายอมปล่อยเชือก มิเช่นนั้นจำนวนมากจะล้มลง เพราะเรามีพันธมิตรทั่วโลกหลายร้อยคนที่ได้ลงไปในเมืองแรมโดยใช้เชือกที่คริสตจักรจับไว้อยู่ (และนี่ยังเป็นเรื่องจริงอยู่ในปัจจุบัน ณ คริสตจักรแบปติสต์เบธเลเฮม)

“การจับเชือกไว้” ถือเป็นภาพอันทรงพลังสำหรับงานพันธกิจมาอย่างยาวนาน มันมีที่มาจากคุณวิลเลียม แครีย์ ซึ่งได้บุกเบิกเส้นทางสู่อินเดียเมื่อปี 1792 และมองพันธกิจของเขาเสมือนกับงานของคนงานเหมืองแร่ที่กำลังเจาะอุโมงค์เข้าสู่เหมืองลึก—ที่ซึ่งไม่เคยถูกสำรวจ และโดยไม่มีคนนำทาง เขากล่าวกับ แอนดรูว์ ฟุลเลอร์ และ จอห์น ไรแลนด์ และเพื่อนศิษยาภิบาลคนอื่นๆ ของเขาว่า

“ผมจะลงไป ถ้าพวกคุณจับเชือกไว้” และคุณจอห์น ไวแลนด์ เล่าเอาไว้ว่า “เขาได้รับคำปฏิญาณของเราแต่ละคนตรงปากถ้า ในทำนองที่ว่า: ‘ในขณะที่เรามีชีวิต เราจะไม่มียวันปล่อยเชือก’” (Peter Morden, *Offering Christ to the World* [Waynesboro, Georgia: Paternoster, 2003], 167.)

เราทุกคนที่เป็นผู้เชื่อ เป็นได้ทั้งคนที่ถูกส่งออกไป, ผู้ที่ส่งคนอื่น, หรือคนที่ไม่เชื่อฟัง—คนที่ลงไปในเมือง, คนที่จับเชือก, หรือคนที่คิดว่าไม่ใช่ธุระของตัวเอง จงชื่นชมยินดีหากคุณเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรที่ไม่เพียงแต่สนับสนุน, แต่ส่งออกไปนอกระบบสมาชิกคริสตจักรของคุณ ทั้งที่เป็นครอบครัวและคนโสด เพื่อที่จะนำข่าวประเสริฐไปยังชนชาติต่างๆ ของโลก

ความเชื่อมั่นตามหลักพระคัมภีร์สิบประการเกี่ยวกับพันธกิจมิชชันสากล

ต่อไปนี้เป็นความเชื่อมั่นตามหลักพระคัมภีร์สิบประการที่ได้ขับเคลื่อนความมุ่งมั่นของผมต่อพันธกิจมิชชันสากลมาเป็นเวลานาน ผมขออธิษฐานให้ความเชื่อมั่นเหล่านี้จะลูกใหม่ในจิตวิญญาณของคุณ—สำหรับพวกคุณบางคนในฐานะการทรงเรียกของพระเจ้าให้ออกไป และสำหรับคนอื่นๆ ในฐานะการทรงเรียกของพระเจ้าให้ส่งผู้อื่นออกไป

พระเจ้าทรงสถิตย์ช้อยอย่างแรงกล้าต่อกิตติศัพท์แห่งพระนามของพระองค์ และที่พระองค์จะได้รับการนมัสการโดยทุกชนชาติของโลก—โดยที่สิ่งนี้ไม่ใช่การหลงตัวเอง แต่เป็นความรัก
พันธกิจมิชชัน หรือการออกไปประกาศทั่วโลก เป็นเรื่องของการเข้าร่วมกับพระเจ้าในพระปณิธานแห่งความรักต่อทุกชนชาติโดยการ

เสนอพระองค์เองต่อพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะมีความชื่นชมยินดีอันไหลล้นจากการสรรเสริญพระเจ้า

จงเล่าถึงพระสิริของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และการอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์ท่ามกลางชนทุกชาติ (สดุดี 96:3)

จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงให้พวกเขารำลึกว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู (อิสยาห์ 12:4)

พระเจ้าทรงส่งพระเยซูไปทำพันธกิจของพระองค์ “เพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เพราะพระเมตตาของพระองค์” (โรม 15:9)

พระองค์ทรงกระทำพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ “เพื่อให้พระนามของ [พระองค์] ประกาศไปทั่วโลก” (โรม 9:17)

เหตุฉะนั้น การนมัสการเป็นทั้งเป้าหมายและเชื้อเพลิงสำหรับพันธกิจมิชชั่น; พันธกิจมิชชั่นเกิดขึ้น

เพราะการนมัสการไม่เกิดขึ้น

พันธกิจมิชชั่นเป็นวิถีทางหนึ่งในการกล่าวว่า ความชื่นชมยินดีที่ารู้จักพระคริสต์ไม่ใช่สิทธิพิเศษส่วนตัว ส่วนชนเผ่า ส่วนสัญชาติ หรือส่วนเชื้อชาติใดเป็นการเฉพาะ แต่เป็นสิทธิพิเศษสำหรับมนุษย์ทุกคน และนั่นเป็นสาเหตุว่าทำไมคริสเตียนจึงออกไปประกาศ เพราะเราได้ลิ้มรสความชื่นชมยินดีในการนมัสการพระเยซู และเราต้องการให้ทุกคนครอบครองโลกใบนี้ได้มีส่วนร่วม “คนทั่วโลกจะระลึกถึงและหัน

กลับมาหาพระยาห์เวห์ และประชาชาติทุกตระกูลจะนมัสการเฉพาะ
พระพักตร์พระองค์" (สดุดี 22:27)

การแสวงหาการนมัสการของชนชาติต่างๆ ถูกกระตุ้นโดยความ
ชื่นชมยินดีในการนมัสการของพวกเขา คุณไม่สามารถชมเชยสิ่งที่คุณ
ไม่หวังแทน คุณไม่สามารถป่าวสรรเสริญสิ่งที่คุณไม่เห็นคุณค่า
การนมัสการเป็นเชื้อเพลิงและเป้าหมายของพันธกิจมิชชัน

**ผู้คนจะต้องถูกประกาศเรื่องราวของพระเยซู เพราะว่าไม่มี
ความรอดและไม่มีการนมัสการเกิดขึ้นในดินแดนที่ผู้คน
ไม่ได้รับรู้และไม่เชื่อในข่าวประเสริฐว่าด้วยเรื่องราวของ
พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงถูกตรึงกางเขนและฟื้นพระชนม์
ไม่มีความรอดและการนมัสการที่แท้จริงท่ามกลางประชากรที่ยังไม่
ได้รับรู้ข่าวประเสริฐ พันธกิจมิชชันมีความสำคัญสำหรับการประกาศ
ความรอด**

ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะว่ามีนามอื่นซึ่งให้เรา
ทั้งหลายรอดได้นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์
ทั่วใต้ฟ้า (กิจการ 4:12)

ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยิน
เกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์ (โรม 10:17)

คนที่มีพระบุตรก็มีชีวิต คนที่ไม่มีพระบุตรก็ไม่มีชีวิต
(1 ยอห์น 5:12)

จงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา
(มัทธิว 28:19)

**พระเจ้าทรงมุ่งมั่นจริงจังในการระดมทุนนมัสการ
จากทุกชนชาติทั่วโลก ไม่เพียงแต่ทุกประเทศทั่วโลกเท่านั้น**
นี่คือความหมายของคำว่า “ทุกชนชาติ” ในพระมหابัญชา หมายถึง
ชนชาติต่างๆ อย่างชนเผ่าโอจีบเว ฟูลานี และคะฉิ่น ไม่เหมือนกับ
สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และอาร์เจนตินา นี่คือนสิ่งที่พระเยซูได้ทรงซื้อด้วย
พระโลหิตของพระองค์

พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะรับม้วนหนังสือ และทรง
แกะตราหนังสือนั้นออก เพราะพระองค์ถูกปลงพระชนม์
และทรงไถ่คนด้วยพระโลหิตเพื่อถวายพระเจ้า คือคนจาก
ทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติและทุกประชาชาติ พระองค์
ทรงทำให้เขาเป็นอาณัติกรและเป็นปุโรหิตของพระเจ้า
ของเรา และพวกเขาจะครอบครองบนแผ่นดินโลก (วิวรณ์
5:9-10)

ข่าวประเสริฐได้เข้าไปถึงทุกประเทศเรียบร้อยแล้ว แต่ว่า ตามข้อมูล
ของโครงการโยชูวา (The Joshua Project: www.joshuaproject.net) ปัจจุบันมีชนชาติมากกว่า 7,000 กลุ่มที่ “ข่าวประเสริฐยังไม่
ถึง” หรือ “ไปถึงเพียงเล็กน้อย” นั่นเป็นสาเหตุที่ข้อความพันธกิจของ
คริสตจักรแบปติสต์เบธเลเฮมระบุว่า “เราดำรงอยู่เพื่อที่จะแผ่ขยาย
แรงปรารถนาในสถานะยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง เพื่อ
ความชื่นชมยินดีของทุกชนชาติทั่วโลกผ่านทางพระเยซูคริสต์”

เหตุฉะนั้น จึงจำเป็นยิ่งยวดที่จะต้องมีมิชชันนารีแบบเปาโล ผู้ซึ่งการทรงเรียกและแรงปรารถนาก็คือ การนำข่าวประเสริฐ ไปยังชนชาติต่างๆ ซึ่งไม่มีช่องทางเข้าถึงข่าวประเสริฐ

แม้แต่เนออย

ผมกำลังแบ่งแยกมิชชันนารีแบบเปาโลจากมิชชันนารีแบบทิโมธี ทิโมธีละจากบ้านของเขาและรับใช้ข้ามวัฒนธรรมในเมืองแห่งหนึ่ง (เอเฟซัส) ซึ่งต่างจากบ้านเกิดของเขา (ลิสตรา) แต่เปาโลได้กล่าวไว้ในพระธรรมโรม 15:20 ว่า “อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่าจะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์ มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อสร้างบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว” ยังมีอะไรให้ทำอีกมากในที่ซึ่งมีผู้ออกพระนามพระคริสต์ แต่... เราจำเป็นอย่างมากมายเพียงใดที่จะต้องอธิษฐานเผื่อองค์กำลัง กว่าหลายแสนคนที่มีความปรารถนาเหมือนกับเปาโล ในการที่นำข่าวประเสริฐเข้าไปถึงชนชาติต่างๆ บนโลกที่ข่าวประเสริฐเข้าไม่ถึง โดยสิ้นเชิงและเป็นชนชาติในแถบชนบท

เราจะต้องจัดส่งบรรดาพันธมิตรทั่วโลกให้สมกับที่พระเจ้าทรงใช้พวกเขา

นี่เป็นสาเหตุว่าทำไมคริสตจักรต่างๆ มีเจ้าหน้าที่ฝ่ายพันธกิจมิชชันนารีประมาณสำหรับพันธกิจมิชชันนารี แผนงานหล่อเลี้ยงพันธกิจมิชชันนารี และทีมงานสนับสนุนต่างๆ สำหรับพวกมิชชันนารี “ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งพวกเขาให้สมกับที่พระเจ้าทรงใช้เขาก็จะเป็นพระคุณยิ่ง” (3 ยอห์น 6) นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมผู้จัดส่ง, รวมถึงผู้ออกไป, จึงมีความสำคัญ เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนจะเป็นมิชชันนารีถิ่นทุรกันดาร (frontier missionary) มิชชันนารีถิ่นทุรกันดารทำงานข้ามวัฒนธรรมและปลูก

คริสตจักรในพื้นที่ที่ไม่มีคริสตจักร แต่ถ้าหากเราไม่ใช่ผู้ออกไป ก็มี การทรงเรียกอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง ก็คือการทรงเรียกให้เป็นผู้จัดส่ง โดยที่ยอห์นกล่าวว่า เราจะต้องทำเช่นนั้นให้สมกับที่พระเจ้าทรงใช้ พวกเขา

มันเป็นเรื่องเหมาะสมที่เราจะมีวิถีคิดแบบภาวะสงคราม

ในการใช้ทรัพยากรของเรา ตราบเท่าที่ชนชาติต่างๆ

ยังไม่ได้รับข่าวประเสริฐ และเรามีทรัพยากรต่างๆ

ที่จะส่งข่าวประเสริฐออกไป

ในยามสงบ เรือคีนแมรีเป็นเรือเดินสมุทรหุรหาลำหนึ่ง แต่ในช่วง สงครามโลกครั้งที่สอง มันกลายเป็นเรือบรรทุกกำลังทหาร เต็มที่สูง สามชั้นก็กลายเป็นเจ็ดชั้น โต๊ะที่จัดชุดจานไว้ 18 ที่นั่งก็แทนที่ด้วย เสนียงพร้อมซ้อนล้อม คุณจัดสรรทรัพยากรแตกต่างจากเดิมเมื่อ เข้าสู่ภาวะสงคราม และตอนนี้เป็นภาวะสงคราม ซึ่งการสู้รบเกิดขึ้น อย่างต่อเนื่องมากกว่าในความขัดแย้งทางทหารอื่นใด และความ สูญเสียเป็นนิจนร

ชาวมาซิโดเนียที่เปาโลเขียนถึง เป็นต้นแบบของเราในยามที่ เผชิญกับความลำบากอย่างยิ่ง “เพราะในขณะที่พวกเขาเผชิญการ ทดสอบมากมายจากความยากลำบากนั้น ความยินดีที่เต็มล้นและ ความยากจนอย่างที่สุดของพวกเขาได้ล้นออกมาเป็นใจกว้างขวางยิ่ง” (2 โครินธ์ 8:2) โอ้ ขอให้เราเข้าใจความเร่งด่วนของปัจจุบันนี้อย่าง ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และระลึกว่าถึงที่สุดแล้วเราไม่ได้เป็นเจ้าของสิ่งใดๆ เลย พระเจ้าทรงครอบครองเราและทุกสิ่งที่มี และทรงห่วงใยเกี่ยวกับ ความเป็นไปของเรา ในการต่อสู้ดิ้นรนของเราที่จะนำข่าวประเสริฐ เข้าไปถึงชนชาติต่างๆ—ข่าวประเสริฐที่พระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อที่ จะถูกประกาศออกไป

การอธิษฐานเป็นวิถีสื่อสารในยามสงคราม ไม่ใช่ระบบอินเทอร์เน็ตคอม

พระเยซูตรัสว่า “เราเลือกพวกท่านและแต่งตั้งท่านให้ไปเกิดผล . . . เพื่อว่าเมื่อพวกท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน” (ยอห์น 15:16) พระเจ้าได้ประทานภารกิจยามสงครามแก่ท่านให้ไปเกิดผล และประทานการอธิษฐานแก่เราเพื่อจะได้บรรลุพันธกิจนั้น

หนึ่งในสาเหตุที่การอธิษฐานของเราทำงานบกพร่องเพราะว่าเราพยายามใช้มันเหมือนกับระบบอินเทอร์เน็ตคอมเพื่อติดต่อพ่อบ้านเมื่อเราต้องการหมอนอีกใบในห้องนั่งเล่น แต่โดยหลักๆ แล้วการอธิษฐานมีขึ้นสำหรับบรรดาผู้ที่อยู่แนวหน้าของสงคราม เพื่อที่พวกเขาจะสามารถติดต่อสำนักงานใหญ่ให้ส่งความช่วยเหลือ เราจะต้องใช้การอธิษฐานเหมือนกับวิถีสื่อสารในสมรภูมิรบเพื่อเรียกหาฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จากเบื้องบน ในการต่อสู้เพื่อให้จิตวิญญาณต่างๆ ได้รับความรอด

**ความทุกข์ยากมิใช่เพียงราคาสำหรับการอยู่ในพันธกิจมิชชัน
มันเป็นแผนงานของพระเจ้าเพื่อทำให้พระราชกิจสำเร็จลุล่วง**
นี่ไม่ใช่เพียงราคาที่หลายคนต้องจ่าย นี่คือนิยามของพระเจ้าของพระเจ้าเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะ

ถ้าพวกเขาเรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูลพวกเขาจะเรียก
ลูกบ้านมากยิ่งกว่านั้นเท่าใด (มัทธิว 10:25)

เวลานั้นพวกเขาจะมอบตัวท่านให้ทนทุกข์ลำบากและจะ
ฆ่าท่านทั้งหลายเสีย และประชาชาติทั้งหมดจะเกลียดชัง
ท่านเพราะนามของเรา (มัทธิว 24:9)

นี่แน่ะ เราใช้ท่านทั้งหลายไปจุ่และอยู่ท่ามกลางพวก
หมาป่า (มัทธิว 10:16)

พระบุตรของพระเจ้าทรงได้รับชัยชนะโดยวิธีทางนี้ เราเองก็เช่นกัน
“พวกเขาชนะมารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และด้วยคำพยาน
ของพวกเขาเอง และพวกเขาไม่ได้รักตัวกลัวตาย” (วิวรณ์ 12:11)
พวกเขาชนะ (ไม่ใช่ “ถูกเอาชนะ”) ด้วยคำพยานและการสิ้นพระชนม์

**การต่อสู้เพื่อโลกของพระคริสต์ไม่มีทางลี้ภัย
และไม่มีสิ่งใดที่คุณทำในการต่อสู้นี้จะสูญเปล่า**

พระเยซูตรัสว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี
ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำ
ชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา” (มัทธิว 28:18-19) ไม่ใช่แค่บางสิทธิ
อำนาจ แต่ทั้งหมด พระองค์พ่ายแพ้ไม่ได้ “เราจะสร้างคริสตจักรของ
เราไว้และ บรรดาประตูของแดนคนตายจะมีชัยต่อคริสตจักร
ไม่ได้” (มัทธิว 16:18) “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้านี้จะถูก
ประกาศไปทั่วโลก ให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุด
ปลายจะมาถึง” (มัทธิว 24:14) พระองค์ได้ทรงไถ่ชนชาติหนึ่งจาก
บรรดาประชาชาติทั้งหมด และพระองค์จะรับพวกเขาไว้

ยังคงมีมากกว่านี้ แต่ทั้งหมดนี้คือความเชื่อมั่นตามหลัก
พระคัมภีร์สิบประการหลักที่สามารถขับเคลื่อนความมุ่งมั่นในการ
เผยแผ่ข่าวประเสริฐไปทั่วโลก และสำหรับพวกคุณบางคน ผม
อธิษฐานว่า ในขณะที่คุณได้อ่านมาจนถึงจุดนี้ ความเชื่อมั่นทั้งหมด
นี้จะยืนยันว่าคุณ พระเจ้าทรงกำลังนำคุณเข้าสู่พันธกิจมิชชั่น
ข้ามวัฒนธรรมระยะยาว

เนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทรงเรียก เพื่อพันธกิจมิชชันสากล แรงจูงใจสู่ประการเพื่อพันธกิจมิชชัน จากยอห์น 10:16

แกะอื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มียออยู่ แกะพวกนั้นเราก็ค
ต้องพามาด้วย และแกะพวกนั้นจะฟังเสียงของเราแล้ว
จะรวมเป็นฝูงเดียวและมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว
—ยอห์น 10:16

มีสี่ประเด็นในยอห์น 10:16 ที่นำเราให้เปี่ยมล้นด้วยความมั่นใจใน
การฝัน การวางแผน และการงานของเราที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจมิชชัน

พระเยซูทรงมีแกะอื่นๆ

พระคริสต์มีผู้คนอื่นๆ นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่รับเชื่อแล้ว—คนอื่นๆ
นอกเหนือจากพวกเรา “แกะอื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มียออยู่” มักจะ
มีคนที่ได้เถียงเสมอว่า หลักคำสอนเรื่องการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า
ทำให้พันธกิจมิชชันเป็นเรื่องไม่จำเป็น แต่พวกเขาคิดผิด หลักดังกล่าว
ไม่ได้ทำให้พันธกิจมิชชันเป็นเรื่องไม่จำเป็น แต่ทำให้พันธกิจนั้น
เปี่ยมด้วยความหวัง คุณจอห์น อเล็กซานเดอร์ อดีตประธานองค์การ
อินเตอร์ วาซิติ ได้กล่าวไว้ในข้อความหนึ่งระหว่างการประชุมพันธกิจ
นักศึกษาคริสเตียน Urbana เมื่อปี 1967 ว่า “ในช่วงแรกเริ่มของอาชีพ
มิชชันนารีของผม ผมกล่าวไว้ว่า หากการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเป็น
เรื่องจริง ผมคงไม่สามารถเป็นมิชชันนารี ตอนนี้อย่างหลัง 20 ปีแห่ง
การต่อสู้กับความแข็งแกร่งของหัวใจมนุษย์ ผมพูดได้ว่า ผมคงไม่
สามารถเป็นมิชชันนารีได้หากผมไม่เชื่อในหลักคำสอนเรื่องการ

ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า” มันให้ความหวังว่าพระคริสต์ทรงมีชนชาติกลุ่มหนึ่งท่ามกลางบรรดาประชาชาติ “เรามีแกะอื่น”

มันคือความจริงนี้เองที่ได้หนุนใจอัครทูตเปาโลเมื่อเขาารู้สึกหดหู่ท้อใจตอนที่อยู่เมืองโครินธ์ “และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนหนึ่งว่า ‘อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างนี้เสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีใครต่อสู้ทำร้ายเจ้า เพราะว่ามีคนจำนวนมากในนครนี้ที่เป็นประชากรของเรา’” (กิจการ 18:9-10)

“แกะอื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่” นี่เป็นพระสัญญาที่เปี่ยมด้วยความหวังสำหรับบรรดาผู้ที่ผืนถึงทุ่งนาผืนใหม่สำหรับงานมิชชันนารี

แกะเหล่านี้กระจัดกระจายอยู่นอกคอกปัจจุบัน

พระคำข้อนี้สื่อเป็นนัยว่า “แกะอื่น” ที่พระคริสต์ทรงมีนั้น กระจัดกระจายอยู่นอกคอกปัจจุบัน นี่ถูกขับเน้นให้ชัดแจ้ง ในตอนที่ยอห์นอธิบายถึงคำพยากรณ์ของคายาฟาส มหาปุโรหิต: “เขาไม่ได้กล่าวอย่างนั้นตามความคิดของเขาเอง แต่เพราะเหตุที่เขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น เขาจึงกล่าวเป็นคำพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น และไม่ใช้แทนชาติยิวเท่านั้น แต่เพื่อรวบรวมลูกพระเจ้าที่กระจัดกระจายให้รวมเข้าเป็นหนึ่งเดียว” (ยอห์น 11:51-52)

การประกาศข่าวประเสริฐสำหรับอัครทูตยอห์น คือการรวบรวมลูกๆ ของพระเจ้าที่กระจัดกระจายให้รวมเข้าเป็นหนึ่งเดียว แน่แน่นอนว่า ในยอห์น 1:12-13 กล่าวไว้ว่า เรากลายเป็นลูกของพระเจ้าโดยการบังเกิดใหม่และการยอมรับพระคริสต์ นี่ไม่ได้ถือว่าเป็นความย้อนแย้ง พระธรรมยอห์น 11:52 เพียงแต่หมายความว่า พระเจ้าได้ทรงกำหนด

ไว้ล่วงหน้าว่าใครจะได้รับการช่วยกู้จากการเป็นทาสต่อบาปและความไม่เชื่อ และจะกลายเป็นลูกของพระเจ้าโดยความเชื่อ ดังนั้นพระองค์ทรงเรียกผู้ที่ถูกเลือกเหล่านี้ว่า “ลูกของพระเจ้า” เพราะว่าตามพระวิสัยทัศน์ พวกเขาจะถูกเข้าหาและได้รับความรอดอย่างแน่นอน

แต่ประเด็นสำคัญสำหรับการหนุนใจของเราในยุทธศาสตร์มิชชันนารีก็คือว่า พวกเขาจะจัดกระจายอยู่ พวกเขาไม่ได้ถูกจัดเก็บในหนึ่งหรือสองสถานที่ พวกเขาจะจัดกระจายอยู่ทุกหนแห่ง

วิธีที่ยอห์นได้อธิบายตอนที่เขาเขียนหนังสือวิวรณ์ก็คือว่า “เพราะพระองค์ถูกปลงพระชนม์และทรงไถ่คนด้วยพระโลหิตเพื่อถวายพระเจ้า คือคนจากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติและทุกประชาชาติ” (วิวรณ์ 5:9)

เราจะพบลูกของพระเจ้าที่ได้รับการทรงไถ่ท่ามกลางทุกชนชาติที่ข่าวประเสริฐเข้าไปถึง และนั่นเป็นการหนุนใจที่ดีเยี่ยมสำหรับเรา เป็นการหนุนใจให้เราดำเนินพันธกิจมิชชันกันทั่วกันดาร เพื่อที่จะนำข่าวประเสริฐไปถึงชนชาติต่างๆ ที่ซ่อนตัวอยู่

พระเจ้าทรงมุ่งมั่นต่อแกะที่หลงหายของพระองค์

พระเจ้าทรงมุ่งมั่นที่จะพาแกะที่หลงหายของพระองค์กลับบ้าน พระองค์จะทำเช่นนั้น “แกะอื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู แกะพวกนั้นเราก็ต้องพามาด้วย” พระองค์จะพาพวกเขากลับมา

นี่ไม่ได้มีความหมาย (เหมือนกับพวกนิยมคาลวินสุดโต่งบางคนตีความ ในสมัยของวิลเลียม แครี) ว่าพระคริสต์จะรวบรวมแกะของพระองค์เข้าเป็นหนึ่งเดียวโดยไม่ขอให้เราเข้าร่วมด้วย! ในยอห์น 20:21 พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาทรงใช้เรามาอย่างไร เราก็ใช้พวกท่าน

ไปอย่างนั้น” (ดูยอห์น 17:18 ด้วย) เราสานต่อพันธกิจของพระคริสต์ ดังนั้นพระเยซูจึงอธิษฐานในบทที่ 17:20 ว่า “ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้ [สาวกของพระองค์] พวกเดียว แต่เพื่อทุกคนที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เช่นเดียวกับเสียงของผู้เลี้ยงแกะเปล่งจากพระโอษฐ์ของพระเยซูเพื่อเรียกแกะของพระองค์ในปาเลสไตน์ พระองค์ยังตรัสอยู่ในปัจจุบันผ่านทางชาวประเสริฐ และทรงเรียกแกะของพระองค์ตามชื่อของพวกเขา และพวกเขาได้ยินเสียงพระองค์และติดตามพระองค์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้น แต่ไม่ใช่โดยไม่มีเรา!

นี่คือมหัสจรรย์ของชาวประเสริฐ เมื่อชาวประเสริฐถูกเทศนาอย่างสัตย์ซื่อในฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ชาวประเสริฐมิได้เป็นเพียงคำของมนุษย์ แต่เป็นพระวาทะของพระเจ้า (1 เธสะโลนิกา 2:13)

และในการนำเสนอชาวประเสริฐ พระธรรมยอห์น 10:27 ยังคงเป็นจริงไม่ต่างกับในสมัยของพระเยซู: “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา เรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา” ผู้ส่งเสียงเรียกแกะในชาวประเสริฐคือองค์พระคริสต์เอง พระคริสต์ทรงรวบรวมแกะเราเป็นเพียงพยาน นั่นเป็นสาเหตุที่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิอ้างสิ่งใด นอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและการกระทำ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง” (โรม 15:18)

เหตุฉะนั้นขอให้เรามีกำลังใจสิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์และบนโลกได้ถูกมอบไว้กับพระบุตรของพระเจ้า และพระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงรวบรวมแกะอื่น พระองค์จะทรงทำเช่นนั้นแน่นอน

แกะของพระองค์จะมา

ประเด็นนี้สื่อนัยถึงถ้อยคำสุดท้ายแห่งความหวังจากพระธรรมยอห์น 10:16 หากพระองค์ทรงนำพวกเขา มา พวกเขาจะมา! “แกะอื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู แกะพวกนั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะพวกนั้นจะฟังเสียงของเรา” ทำยที่สุดแล้วไม่มีแกะตัวใดของพระคริสต์ปฏิเสธพระวอนะของพระองค์ จะมีสิ่งอื่นใดที่จะทำให้คุณก้าวเดินต่อไปได้ในสถานที่รับใช้ที่ยากและไร้การตอบสนอง นอกเสียจากว่าพระเจ้าทรงครอบครองและบรรดาผู้ที่พระบิดาได้ทรงเลือกจะใส่ใจพระสุรเสียงของพระบุตร?

ลองพิจารณาเรื่องราวของคุณปีเตอร์ คาเมอร์น สก็อต ผู้ที่เกิดเมื่อปี 1867 และก่อตั้งองค์กร African Inland Mission เขาได้พยายามที่จะรับใช้ในทวีปแอฟริกาสองครั้ง แต่ก็ต้องกลับบ้านพร้อมกับโรคมาลาเรียทั้งสองครั้ง ความพยายามครั้งที่สามน่าชื่นชมยินดีเป็นพิเศษเพราะมีน้องชายของเขา ที่ชื่อจอห์นมาร่วมสมทบ แต่กระนั้นความยินดีก็เหือดหายเมื่อจอห์นตกเป็นเหยื่อของไข้มาลาเรีย คุณสก็อตฝังน้องชายของเขาด้วยตัวเองทั้งหมด และที่หลุมศพนั้นเขาได้อุทิศตนเพื่อเทศนาข่าวประเสริฐ แต่แล้วสุขภาพของเขาก็ย่ำแย่อีกครั้ง และเขาต้องเดินทางกลับอังกฤษด้วยความหดหู่อย่างที่สุด

บางอย่างที่น่าอัศจรรย์เกิดขึ้นในกรุงลอนดอน เราอ่านเกี่ยวกับเรื่องราวนี้ในงานเขียนของรูธ ทักเกอร์ ที่ชื่อว่า *From Jerusalem to Irian Jaya* คุณสก็อตอยากได้สิ่งสร้างบันดาลใจที่สดใหม่ และเขาพบมันที่หลุมศพในมหาวิหารเวสต์มินสเตอร์ ในหลุมศพนั้นมีซากศพของชายคนหนึ่งสร้างแรงบันดาลใจให้กับใครหลายคนในการเป็นมิชชันนารีรับใช้ในแอฟริกา นั่นคือ เดวิด ลิฟวิงสโตน ดูเหมือน

จิตวิญญาณของคุณลิฟวิ่งสโตนจะหนุนใจให้คุณสก็อตก้าวต่อไป
เมื่อเขาคุกเข่าลงด้วยความยำเกรงและอ่านข้อความ

แกะอื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่แกะพวกนั้นเราก็ก
ต้องพามาด้วย

คุณสก็อตคงจะกลับไปยังแอฟริกาและสละชีวิตของเขา (หากจำเป็น)
เพื่ออุดมการณ์ที่ชายผู้ยิ่งใหญ่คนนี้ได้มีชีวิตอยู่และตายเพื่อมัน

พระเจ้าข้า โปรดวางหนามไว้บนเบาะของเราและความ
กล้าหาญในจิตใจของเรา และส่งเราออกไปพร้อมกับ
ความชื่นชมยินดีและความมั่นใจไปยังชนชาติต่างๆ
ของโลกที่ข่าวประเสริฐยังเข้าไม่ถึง โปรดประทานแรง
ปรารถนาแก่เราที่จะเป็นเครื่องมือของพระองค์ในการ
รวบรวมผู้ที่พระองค์ทรงเลือกซึ่งกระจายอยู่ทั่วโลก
อาเมน.

2 เรสะโลนิกา 1:3-5, 11-12

พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอยู่เสมอ ซึ่งเป็นเรื่องสมควรยิ่งเพราะความเชื่อของท่านจำเริญขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นด้วย ⁴ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้า ในเรื่องความทรหดอดทน และความเชื่อของท่านในยามที่ถูกข่มเหงนานาประการ และที่ท่านอดทนต่อความยากลำบากนั้น ⁵เรื่องนี้ชี้ชัดถึงการพิพากษาอันยุติธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับแผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังทนทุกข์อยู่เพราะเห็นแก่แผ่นดินนั้น.... ¹¹เพราะเหตุนี้ เราจึงอธิษฐานเพื่อพวกท่านเสมอ ขอพระเจ้าของเราทรงให้ท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การทรงเรียกนั้น และขอพระองค์ทรงให้ความตั้งใจดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ ¹²เพื่อพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้รับพระเกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเรา และแห่งพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

บทที่ 7

การใช้ชีวิตคริสเตียน

ผมเทศนาด้วยข้อพระคำตอนนี้เป็นครั้งแรก ณ คริสตจักรแบปติสต์ เบธเลเฮมในวันอาทิตย์สุดท้ายของปี 1985 ผมแทบไม่ได้ตระหนักเลยว่า ในข้อ 11 และ 12 ผมกำลังเปิดเผย (ทั้งสำหรับผมเองและคริสตจักร) หลักพื้นฐานต่างๆ สิ่งที่จะกลายเป็นหนึ่งในเครื่องหมายทางศาสนศาสตร์ที่สำคัญที่สุดของคริสตจักรนั้น: การใช้ชีวิตด้วยความเชื่อในพระคุณที่จะมาถึง ผมขออนุญาตสรุปเกี่ยวกับพระคำสองข้อนี้ และจากนั้นจะตีแผ่นิยามของการใช้ชีวิตด้วยความเชื่อในพระคุณที่จะมาถึง และวิธีการที่การใช้ชีวิตแบบนี้จะกลายเป็นท่อก่อส่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าไปสู่ชีวิตของคุณ

สิ่งสำคัญแปดประการที่ต้องพิจารณาใน 2 เรสโซโลนิกา 1:11-12

มีสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวดแปดประการที่ต้องพิจารณาในคำอธิษฐานของเปาโล ด้านล่างนี้คือข้อ 11 และ 12 พร้อมกับการเน้นให้เห็น

แปดปัจจัยดังกล่าว และใส่หมายเลขตามลำดับที่ผมจะอธิบายในลำดับถัดไป:

เพราะเหตุนี้ เราจึงอธิษฐานเพื่อพวกท่านเสมอ ขอพระเจ้าของเราทรง [ให้ท่านเป็นผู้ที่สมควร (2)] แก่ [การทรงเรียก (1)] นั้น และขอพระองค์ทรง [ให้ความตั้งใจดีทุกประการ (3)] และ [กิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ (5)] [ด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ (4)] เพื่อ [พระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้รับพระเกียรติ (6)] เพราะท่านทั้งหลาย [และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ (7)] [ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเรา และแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า (8)]

1. การทรงเรียกของพระเจ้า

“ขอพระเจ้าของเราทรงให้ท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การทรงเรียกนั้น” การทรงเรียกนี้เป็นชะตาชีวิตอันทรงเกียรติของเราในราชอาณาจักรและพระสิริของพระเจ้า นั่นคือสิ่งที่เปาโลกล่าวไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 2:12, ที่เปาโลและพี่น้องมิชชันนารีของเขา “กำชับให้ท่านดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสมต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในแผ่นดินและในพระสิริของพระองค์” การทรงเรียกของพระเจ้ำก็เพื่อที่คุณจะได้อยู่ในราชอาณาจักรของพระเจ้าและแบ่งปันพระสิริของพระเจ้า ดังที่เราจะได้เห็นในอีกไม่ช้านี้

2. การถูกทำให้เป็นผู้ที่สมควร

“ขอพระเจ้าของเราทรงให้ท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การทรงเรียกนั้น” การถูกทำให้เป็นผู้ที่สมควรไม่ได้มีความหมายเดียวกับการถูกทำให้

เป็นผู้ที่ควรได้รับบางสิ่ง แต่มันหมายความว่าถูกทำให้เป็นผู้ที่เหมาะสม หรือพอดี หรือเหมาะเจาะ เนื่องด้วยคุณค่าของอีกบุคคลหนึ่ง ดังที่เราอาจกล่าวว่า “ฉันต้องปรับปรุงห้องนี้เพราะว่า สมเด็จพระราชินีแห่งอังกฤษกำลังจะมาประทับกับเรา และห้องนี้จำเป็นต้องสมพระเกียรติของพระองค์” มันจะต้องพอดี เหมาะสม เหมาะเจาะ พระราชินีมิได้ทรงตัดสินพระทัยที่จะมาเพราะว่าห้องนั้นมันสวยงามด้วยตัวมันเอง ห้องนั้นจะต้องถูกทำให้งดงามเพราะว่าพระองค์กำลังเสด็จมา เหตุฉะนั้น เรากำลังถูกทำให้สมควรแก่การทรงเรียกเข้าสู่ราชอาณาจักรและพระสิริของพระเจ้า

3. การทำให้ความตั้งใจดีทุกประการสำเร็จ

“ขอพระเจ้าของเราทรงให้ท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การทรงเรียกนั้น และขอพระองค์ทรงให้ความตั้งใจดีทุกประการ[สำเร็จ]” ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่มีการตั้งปณิธาน การวางแผน การตั้งเป้าหมาย และเจตนา เรามีจิตใจและเจตจำนง และพระเจ้าทรงคาดหวังว่าเราจะใช้มันเพื่อจะกำหนดความตั้งใจดีต่างๆ แผนต่างๆ และวัตถุประสงค์ต่างๆ ตามน้ำพระทัยของพระองค์ จากนั้นความตั้งใจดีเหล่านั้นจะถูกทำให้สำเร็จ แต่จะสำเร็จได้อย่างไรละ?

4. การถูกทำให้สำเร็จด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

“ขอพระเจ้าของเราทรงให้ท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การทรงเรียกนั้น และขอพระองค์ทรงให้ความตั้งใจดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์” หากความตั้งใจดีต่างๆ ของเราถูกทำให้สำเร็จด้วยกำลังของเราเอง เราจะได้รับเกียรติ อย่างไรก็ตาม ดังที่จะปรากฏชัดเจนในไม่ช้า พระเจ้าทรงมุ่งหมายที่จะได้รับ

พระเกียรติสิริจากการทำให้ความตั้งใจดีทุกประการของเราสำเร็จ
ดังนั้น พระองค์จะทรงให้มันสำเร็จด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ ไม่ใช่
ของเรา หน้าที่ของเราก็คือ ใช้ประโยชน์จากฤทธิ์เดชของพระองค์
อีกครั้งที่เราต้องถามว่า *อย่างไรล่ะ?*

5. การใช้ชีวิตด้วยความเชื่อ

“ขอพระเจ้าของเราทรงให้ท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การทรงเรียกนั้น และ
ขอพระองค์ทรงให้ความตั้งใจดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อ
ทุกอย่างสำเร็จด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์” เราเข้าถึงฤทธิ์เดชของ
พระเจ้าด้วย*ความเชื่อ* และเมื่อพระเจ้าทรงให้ความตั้งใจดีสำเร็จ
มันกลายเป็นกิจการแห่ง*ความเชื่อ* ที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่า วิธีการที่เรา
ได้รับฤทธิ์เดชที่จะทำให้ความตั้งใจดีนั้นสำเร็จ (การเปลี่ยนความ
ตั้งใจดีให้กลายเป็นการกระทำ) คือการมีความเชื่อ การกระทำหรือ
การประพฤติหรือการปฏิบัตินั้นจึงถูกเรียกว่า “กิจการแห่งความเชื่อ”
หรือ “พฤติกรรมแห่งความเชื่อ” หรือ “ปฏิบัติการแห่งความเชื่อ”

ดังนั้น ในฝั่งของพระเจ้า ความตั้งใจดีกลายเป็นการกระทำด้วย
ฤทธิ์เดชของพระเจ้า และในฝั่งของเรา ความตั้งใจดีกลายเป็นการ
กระทำด้วย*ความเชื่อ*—ความเชื่อในฤทธิ์เดชนั้น เราอาจกล่าวได้
ดังต่อไปนี้:

โดย*ความเชื่อ*

เราไว้วางใจพระเจ้า

ในฤทธิ์เดชในการทำให้ความตั้งใจดีของเราสำเร็จ

และด้วยฤทธิ์อำนาจนั้น

ผ่าน*ความเชื่อ*นั้น

ความตั้งใจดีของเรากลายเป็นการกระทำหรือกิจการ
คือกิจการแห่งความเชื่อ

ความบาปพ่ายแพ้ไป (หรือกิจการแห่งความชอบธรรมถูกสำแดง)
เพราะเราได้เปื้อนหน้าหนีจากตัวเองและเพ่งมองที่พระเจ้าและ
อิทธิพลอันทรงพลังต่างๆ ของพระองค์ทั้งหมดในชีวิตเรา

6. พระเยซูทรงได้รับพระเกียรติ

“เพื่อพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้รับพระเกียรติ
เพราะท่านทั้งหลาย” พระเจ้าทรงทำให้ความตั้งใจดีทุกประการ
ของเราสำเร็จ (ด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ โดยทางความเชื่อของเรา)
เพื่อพระนามของพระเยซูจะได้รับพระเกียรติ ข้อความนี้อธิบายว่า
ฤทธิ์เดชของพระเจ้ามาถึงเราเพราะพระเยซู—กล่าวคือ เหตุเพราะ
พระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา ฤทธิ์เดชของพระเจ้าจึงไม่เป็นโทษแก่
เราแต่เป็นคุณแก่เรา ดังนั้น เมื่อฤทธิ์อำนาจนั้นทำให้เราสามารถ
เปลี่ยนความตั้งใจดีของเราเป็นการกระทำแห่งความรัก พระเยซูและ
พระบิดาทรงได้รับพระเกียรติ

7. เราได้รับเกียรติเพราะพระองค์

“เพื่อพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้รับพระเกียรติ
เพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์” ในเมื่อ
พระเยซูทรงรับพระเกียรติโดยพระองค์เองด้วยการประทอนฤทธิ์เดช
ของพระเจ้าแก่เรา เพื่อให้เราเป็นผู้ที่สมควรแก่การทรงเรียก เราก็กำลัง
ได้รับเกียรติเช่นกัน และวันนั้นจะมาถึง ที่กระบวนการอันเชื่อมโยงซ้ำ
ในโลกนี้จะถูกทำให้สำเร็จในชั่วพริบตา และเราจะ “ได้รับความรอด

เพื่อที่จะไม่ทำบาปอีกต่อไป” นี่คือการทรงเรียก ที่เรากำลังถูกทำให้เป็นผู้ที่สมควร เหมาะสม และพอดี เพื่อการทรงเรียกนั้น

8. มันคือพระคุณทั้งหมด

กระบวนการทั้งหมดนี้ในการทำให้เราเป็นผู้ที่สมควรแก่การทรงเรียก การทำให้ความตั้งใจของเราสำเร็จ และการกระทำสิ่งที่ดีด้วยความเชื่อในฤทธิ์เดชของพระเจ้า ล้วนมาถึงเราโดยพระคุณ ดังนั้นข้อ 12 ทั้งหมดเขียนไว้ว่า “เพื่อพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้รับพระเกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเรา และแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” มันคือพระคุณทั้งหมด ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มาถึงเราในทุกขณะ ทำให้ความตั้งใจดีในกิจการแห่งความเชื่อของเราสำเร็จ มันคือฤทธิ์เดชของพระคุณ

ในตอนนี้อย่างผมสรุปรวมสิ่งสำคัญแปดประการโดยเรียงลำดับตามที่มันทำงานเกิดผลจริง ๆ เปาโลจบพระธรรมตอนนี้ด้วยรากฐานของทุกสิ่ง นั่นคือ “พระคุณแห่งพระเจ้าของเรา และแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” เรามาเริ่มด้วยรากฐานนี้และก่อโครงสร้างของชีวิตคริสเตียนด้วยสิ่งสำคัญแปดประการนี้ หากคุณเป็นคริสเตียน นี่คือนิยามของคุณ

1. **พระคุณ:** ทุกสรรพสิ่งเริ่มต้นและถูกสร้างอยู่บนพระคุณของพระเจ้า
2. **ฤทธิ์เดช:** พระคุณนั้นถูกสำแดงโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ลูก ๆ ของพระองค์
3. **ความเชื่อ:** ฤทธิ์เดชที่เปี่ยมด้วยพระคุณนั้นถูกยึดครอง รับไว้ และใช้ประโยชน์ด้วยความเชื่อ

4. **ความตั้งใจดีถูกทำให้สำเร็จ:** ผลลัพธ์ของฤทธิ์เดชนี้ คือการทำให้ความตั้งใจของเราสำเร็จ ดังที่เราเชื่อวางใจพระเจ้าเพื่อผลลัพธ์นี้
5. **กิจการแห่งความเชื่อ:** การทำให้สำเร็จที่ว่ำนั้นเปลี่ยนใจความตั้งใจดีเป็นการกระทำ ความประพฤติ ซึ่งพระคัมภีร์เรียกว่า กิจการแห่งความเชื่อ เหตุฉะนั้น ชีวิตของคริสเตียนเป็นการใช้ชีวิตด้วยความเชื่อ คริสตศาสนาไม่ใช่ศาสนาที่มีเจตจำนงเสรี เรากระทำการสิ่งต่างๆ ที่ตั้งใจ: เราตั้งปณิธาน เราวางแผน เรากำหนดวัตถุประสงค์ แต่ขณะที่เราเพ่งความตั้งใจที่จะทำอะไร เรามองไปที่พระเจ้า และเราเทิดทูนพระองค์ เรารักพระองค์ เราวางใจพระองค์ว่าจะประทานฤทธิ์เดชเพื่อทำให้ความตั้งใจดีของเราสำเร็จ
6. **การถูกทำให้เป็นผู้ที่สมควร:** ด้วยวิถีทางข้างต้นนั้นเอง เราถูกทำให้เป็นผู้สมควรแก่การทรงเรียกของเรา ชีวิตแห่งการเชื่อฟังที่ฟังพาพระเจ้าเป็นชีวิตที่พอดี หรือเหมาะสม หรือสมแก่การทรงเรียกของเราให้เข้าสู่ราชอาณาจักรและพระสิริของพระเจ้า
7. **เราได้รับเกียรติ:** การถูกทำให้เป็นผู้ที่สมควรนี้เป็นขั้นตอนแรกที่เราจะได้รับเกียรติโดยสมบูรณ์ในพระคริสต์
8. **พระเยซูทรงได้รับพระเกียรติ:** ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นนำไปสู่การที่พระคริสต์ทรงได้รับพระเกียรติโดยสมบูรณ์ผ่านทางเรา

ดังนั้น เมื่อคุณถอยออกมาแล้วอ่าน 2 เธสะโลนิกา 1:11-12 เราได้เห็นภาพทัศนียภาพอันน่าตื่นเต้นของชีวิตคริสเตียนและความหมายของการมีชีวิตอยู่ ทุกสรรพสิ่งหลังไหลมาจากพระคุณที่ให้เปล่าของ

พระเจ้าในพระคริสต์ และทุกสรรพสิ่งกำลังมุ่งหน้าไปสู่พระเกียรติอันสมบูรณ์ที่สุดของพระเจ้าในเราและผ่านทางเรา และระหว่างพระคุณอันเป็นรากฐานกับพระเกียรติอันเป็นเป้าหมาย มีฤทธิ์เดชของพระคุณมาถึงชีวิตเราในทุกๆ วัน ผ่านทางความเชื่อซึ่งเปลี่ยนความตั้งใจทุกๆ วัน แผนการทุกๆ วัน และวัตถุประสงค์ทุกๆ วัน ให้กลายเป็นกิจการแห่งความเชื่อ และโดยวิธีนั้นทำให้เราสมควรได้รับเกียรติ จงใช้ชีวิตตามข้อพระคำเหล่านี้!

นั่นคือชีวิตของคุณในฐานะคริสเตียนคนหนึ่ง จงใช้ประโยชน์จากสายธารแห่งพระคุณของพระเจ้าทุกวันและทุกชั่วโมงในการกระตุ้นและทำให้ความตั้งใจของคุณบรรลุผล เพื่อที่ว่าในขณะที่คุณถูกทำให้สมควรแก่การทรงเรียกมากยิ่งขึ้น (เหมาะสมสำหรับราชอาณาจักรและพระเกียรติของพระเจ้า) พระเยซูทรงได้รับพระเกียรติมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะชีวิตของคุณ

สิ่งนี้มีความหมายสำหรับชีวิตประจำวันอย่างไร

ในตอนนี้อย่าลืมว่าภาพอันน่าอัศจรรย์ของชีวิตคริสเตียนนี้ออกมาตามความหมายที่ผมจะสื่อในวลีที่ว่า “การใช้ชีวิตด้วยความเชื่อในพระคุณที่จะมาถึง” ทั้งหมดปรากฏอยู่ในข้อพระคำทั้งสองข้อข้างต้นแล้ว ทั้งโดยชัดแจ้งและโดยนัยแฝง

ในพระคัมภีร์ใหม่ พระคุณไม่ใช่เพียงน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะกระทำให้สิ่งดีเพื่อเราในขณะที่เราไม่สมควรได้รับมัน (พระกรุณาอันไม่พึงได้รับ) พระคุณยังเป็นฤทธิ์เดชจากพระเจ้าที่กระทำการในชีวิตของเราและทำให้สิ่งดีต่างๆ เกิดขึ้นในเราและเพื่อเรา เปาโลกล่าวไว้ในข้อ 11 ว่า เราทำให้ความตั้งใจของเราสำเร็จ “โดยฤทธิ์เดชของพระองค์” และจากนั้นเขาเพิ่มเติมในตอนท้ายข้อ 12 ว่า “ตามพระคุณ

แห่งพระเจ้าของเรา และแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า”
 ฤทธิ์เดชนั้น (ที่ทำงานอยู่จริงในชีวิตของเราเพื่อทำให้การเชื่อฟังที่
 ยกชูพระคริสต์เกิดขึ้นได้) เป็นส่วนต่อขยายของพระคุณของพระเจ้า

คุณยังสามารถเห็นความจริงนี้ได้ ใน 1 โครินธ์ 15:10 ที่ว่า
 “โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่เป็นอยู่นี้ และพระคุณ
 ของพระองค์ที่ประทานแก่ข้าพเจ้านั้น ก็ไม่ไร้ประโยชน์ ตรงกันข้าม
 ข้าพเจ้าตรากตรำมากกว่าพวกเขาทั้งหมด ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเอง
 เป็นคนทำ แต่เป็นพระคุณของพระเจ้าซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าที่ทำ” ดังนั้น
 พระคุณเป็นฤทธิ์อำนาจที่ยังออกฤทธิ์, เป็นปัจจุบัน, นำการเปลี่ยนแปลง
 และอำนาจให้เกิดการเชื่อฟัง

เหตุฉะนั้น พระคุณนี้ (ซึ่งเคลื่อนไหวโดยฤทธิ์เดชจากพระเจ้า
 มาสู่ตัวคุณในช่วงเวลาใดๆ ก็ตาม) เป็นทั้งอดีตและอนาคต มันได้
 กระทำบางอย่างเพื่อคุณหรือในชีวิตคุณ*เรียบร้อยแล้ว* และในแง่ นั้น
 จึงเป็นอดีต และมัน*ใกล้*จะทำบางอย่างในชีวิตคุณและเพื่อคุณ เช่นนั้น
 มันคืออนาคต—ทั้งอีกห้าวินาทีข้างหน้าและอีกห้าล้านปีข้างหน้า

พระคุณของเจ้ากำลังหลั่งไหลลงมาตามน้ำตกแห่งปัจจุบัน
 จากแม่น้ำแห่งพระคุณที่ไม่มีวันแห้งเหือดที่มาถึงเราจากอนาคต ไหล
 เข้าสู่อ่างเก็บน้ำแห่งพระคุณในอดีตที่เพิ่มขึ้นเสมอ ในห้านาทีถัดไป
 คุณจะได้รับพระคุณอันอุดมซึ่งไหลมาถึงคุณจากอนาคต และคุณจะ
 สละพระคุณในอีกห้าวินาทีไว้ในอ่างเก็บน้ำแห่งอดีต

การตอบสนองที่เหมาะสมต่อพระคุณที่คุณได้รับในอดีตคือการ
 ขอบพระคุณ ซึ่งในตัวมันเองเป็นน้ำใจที่ถ่อมและนำการเปลี่ยนแปลง
 อย่างลึกซึ้ง และการตอบสนองที่เหมาะสมต่อพระคุณที่ทรงสัญญาไว้
 กับคุณในอนาคตคือการมีความเชื่อ เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับ
 พระคุณในอดีต และเรามั่นใจในพระคุณที่จะมาถึง นี่คือจุดที่ผม

ได้แนวคิดเรื่องความเชื่อในพระคุณที่จะมาถึง นั่นคือสิ่งที่เปาโลหมายถึงใน 2 โธสะโลนิกา 2:11-12 เราบรรลุความตั้งใจดีของเราด้วยฤทธิ์เดชของพระคุณที่กำลังมาถึง (แบบวินาทีต่อวินาที) ในขณะที่เราวางใจพระเจ้าสำหรับพระคุณนั้นโดยพึ่งพาพระราชกิจของพระคริสต์ ดังนั้น เราจึงใช้ชีวิตในช่วงเวลาเหล่านั้นด้วยความเชื่อในการมาถึงอย่างต่อเนื่องมั่นคงของพระคุณแห่งอนาคต

มันไม่ผิดที่จะกล่าวว่า เราวางใจในพระคุณในอดีต (กล่าวอย่างเจาะจง พระคุณที่พระเจ้าได้สำแดงแก่เราบนทางเขนและในการบังเกิดใหม่ของเรา) แต่สิ่งที่เราหมายถึงก็คือว่า: เนื่องจากกิจการแห่งพระคุณในอดีตต่างๆ เหล่านี้ เราเชื่อว่าแม่น้ำพระคุณแห่งอนาคตจะไม่มียวันหยุดหลังไหลมาถึงเราตลอดนิรันดร์

พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา และยังทรงพระชนม์อยู่เพื่อเรา นอกจากนี้ เพราะว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ชำระทุกสรรพสิ่งและชีวิตของพระองค์ประทานสิ่งสารพัด พระคุณจะไม่มีทางหยุดหลังไหลมาถึงเรา เหตุฉะนั้น การวางใจพระคุณในอดีตหมายถึงการอาศัยการวางใจนั้นหล่อเลี้ยงความมั่นใจในพระคุณที่จะมาถึง พระคริสต์ “ทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่ เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลาเพื่อทูลขอเผื่อคนเหล่านั้น” (ฮีบรู 7:25)

ดังนั้น ความเชื่อของเราตั้งอยู่บนกิจการอันแน่วแน่ของพระคุณแห่งการไถ่ในอดีต และความเชื่อนั้นทำงานอยู่ในปัจจุบันในทุกๆ ขณะเพื่อเปลี่ยนความตั้งใจดีของเราเป็นการกระทำที่บริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยความรัก และวิธีการที่ความเชื่อทำงานก็โดยการทอดสายตาขึ้นไปยังพระเจ้า และไปข้างหน้าเพื่อมองไปยังน้ำพุแห่งพระคุณอันเหลือล้นที่มาถึงเราผ่านสายธารแห่งพระสัญญาทุกช่วงขณะของวัน

เราดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อในฤทธิ์เดชที่มาถึงอย่างสม่ำเสมอ
ของพระคุณแห่งอนาคต

ความเชื่อในพระเยซูหมายถึง การพึ่งพอใจในพระองค์

ในส่วนนี้จะเป็นอีกแง่มุมหนึ่งของคำสอนข้างต้น เมื่อเรากล่าวถึงความเชื่อในพระคุณที่จะมาถึง เราหมายถึงการพึ่งพอใจกับทุกอย่างที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะจัดเตรียมไว้เพื่อเราในพระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “คนที่วางใจในเราจะไม่กระหายอีกเลย” (ยอห์น 6:35) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ *การเชื่อในเราหมายถึง การยอมรับเราในฐานะผู้ดับความกระหายในจิตวิญญาณของพวกท่าน*; การพึ่งพอใจกับทุกอย่างที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะจัดเตรียมไว้เพื่อเราในพระคริสต์

ความเชื่อมิใช่เพียงการเห็นด้วยอย่างจริงจังกับความจริงแห่งพระสัญญาของพระเจ้า แต่ยังเป็นข้อมกอดอันน่าพึงพอใจของพระคริสต์ในพระสัญญาเหล่านั้น เมื่อเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุน เพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 3:8) เขาหมายความว่า ในทุกๆ ขณะ ในทุกๆ สถานการณ์ พระคริสต์ทรงเพียงพอ เปาโลได้พูดว่า “ข้าพเจ้าเรียนรู้ที่จะพอใจในสภาพที่เป็นอยู่ ข้าพเจ้ารู้จักความขาดแคลนและรู้จักความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดหรือในทุกกรณี ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เคล็ดลับในการเผชิญความอิมท้องและความอดอยาก ความอุดมสมบูรณ์และความขัดสนแล้ว ข้าพเจ้าทำได้ทุกอย่างโดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:11-13)

เปาโล “พอใจ” (พึงพอใจ) ในทุกกรณี อย่างไรกันล่ะ? เพราะเขาได้เรียนรู้เคล็ดลับ นั่นคือ การวางใจพระเจ้าผู้ทรงเสริมกำลังเขาในทุกๆ ขณะ “ข้าพเจ้าทำได้ทุกอย่างโดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” พระคุณที่จะมาถึงของทุกอย่างที่พระองค์ทรงเป็นเพื่อเปาโลในพระคริสต์ซึ่งมาถึงทุกๆ ขณะของชีวิตเขา ในทุกกรณี สำหรับทุกสิ่งที่เป็น พระคุณนี้ก็เพียงพอ มันสร้างความพึงพอใจ เขาพอใจ นั่นคือแก่นแท้ของ “ความเชื่อในพระคุณที่จะมาถึง”

ดังนั้น เมื่อเปาโลกล่าวใน 2 เธสะโลนิกา 1:11 ว่าพระเจ้าทรงให้ความตั้งใจดีทุกประการ ของเราสำเร็จด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ ผ่านทางความเชื่อของเราโดยเป็นไปตามพระคุณของพระองค์ เขาหมายความว่า เราเอาชนะบาปและทำสิ่งที่ชอบธรรมด้วยความเชื่อในพระคุณที่จะมาถึง กล่าวคือ ด้วยการพึงพอใจกับทุกอย่างที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะจัดเตรียมไว้เพื่อเราในพระคริสต์ในหนานาที่ข้างหน้า ห้าสัปดาห์ข้างหน้า ห้าเดือนข้างหน้า ห้าปีข้างหน้า ห้าทศวรรษข้างหน้า ห้าศตวรรษข้างหน้า และห้าล้านปีข้างหน้า

หกตัวอย่างของวิธีการที่พระเจ้าทรงให้ความตั้งใจดีของเราสำเร็จ

หากคุณตั้งใจแน่วแน่ที่จะให้อย่างเสียสละและด้วยใจกว้างขวาง ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ให้ความตั้งใจดีสำเร็จนั้นจะมาถึงคุณเมื่อคุณวางใจพระคุณที่จะมาถึงของพระองค์ ซึ่งปรากฏในพระสัญญาต่างๆ คล้ายกับพระสัญญาต่อไปนี้ ประการแรก “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่พวกท่านจากทรัพย์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 4:19) ประการที่สอง “คนที่หว่านมากก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก” (2 โครินธ์ 9:6) และประการที่สาม “พระเจ้าสามารถ

ประทานพรทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลายอย่างเหลือล้น เพื่อว่าเมื่อมีทุกอย่างเพียงพออยู่เสมอ ท่านยังจะมีเหลือล้นสำหรับการดีทุกอย่างด้วย” (2 โครินธ์ 9:8)

หากคุณตั้งใจแน่วแน่ที่จะตอบแทนความชั่วด้วยความดี ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ให้ความตั้งใจดีสำเร็จนั้นจะมาถึงคุณเมื่อคุณวางใจพระคุณที่จะมาถึงของพระองค์ ซึ่งปรากฏในพระสัญญาที่ว่า “เมื่อพวกเขาจะติเตียนข่มเหง และนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายต่างๆ เป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมและยินดี เพราะว่าบำเหน็จของพวกท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์” (มัทธิว 5:11-12)

หากคุณตั้งใจแน่วแน่ที่จะตัดขาดจากสื่อลามก ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ให้ความตั้งใจดีสำเร็จนั้นจะมาถึงคุณเมื่อคุณวางใจพระคุณที่จะมาถึงของพระองค์ ซึ่งปรากฏในพระสัญญาเหล่านี้ ได้แก่ “คนที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้เห็นพระเจ้า” (มัทธิว 5:8) และ “ถึงจะเสียอวัยวะอย่างหนึ่ง ก็ดีกว่าตัวท่านจะต้องลงนรก” (มัทธิว 5:29) มันดีกว่าเดิมเยอะเลย ดีกว่าอย่างน่าอัศจรรย์ ดีกว่าแบบที่สนองความจำเป็นทุกอย่าง

หากคุณตั้งใจแน่วแน่ที่จะป่าวประกาศเรื่องพระคริสต์เมื่อมีโอกาสเหมาะสม ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ให้ความตั้งใจดีสำเร็จนั้นจะมาถึงคุณเมื่อคุณวางใจพระคุณที่จะมาถึงของพระองค์ ซึ่งปรากฏในพระสัญญาที่ว่า “อย่ากังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลานั้น คำที่พวกท่านจะพูดนั้น พระเจ้าจะประทานแก่พวกท่าน” (มัทธิว 10:19)

หากคุณตั้งใจแน่วแน่ที่จะเสี่ยงชีวิตโดยการรับใช้คนขัดสนในดินแดนที่ไม่ปลอดภัย ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ให้ความตั้งใจดีสำเร็จนั้นจะมาถึงคุณเมื่อคุณวางใจพระคุณที่จะมาถึงของพระองค์ ซึ่ง

ปรากฏในพระสัญญาเหล่านี้ ได้แก่ “การมีชีวิตอยู่กับเพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร” (ฟิลิปปี 1:21) และ “อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณ. . . นกกระจาบสองตัวเขาขายหนึ่งอัสซาริอันไม่ใช่หรือ? แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่โปรด นกเหล่านั้นจะไม่ตกลงถึงดินแม้แต่ตัวเดียว ถึงผมของท่านทั้งหลาย ก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น” (มัทธิว 10:28-30)

หากคุณตั้งใจแน่วแน่ที่จะเชิญใครบางคนมาทานมื้อเย็นซึ่งเขาตอบแทนคุณไม่ได้ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ให้ความตั้งใจดีสำเร็จนั้น จะมาถึงคุณเมื่อคุณวางใจพระคุณที่จะมาถึงของพระองค์ซึ่งปรากฏในพระสัญญาที่ว่า “ท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ส่วนท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย” (ลูกา 14:13-14)

ขอพระเจ้าทรงเพิ่มพูนความเชื่อของเราทุกๆ วันในพระคุณที่ไม่สิ้นสุด ที่ได้รับการทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิต และการยกย่องพระคริสต์!

เนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้ชีวิตคริสเตียน จงสร้างชีวิตของคุณบนพระเมตตาของพระเจ้า

ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน—โรม 12:1

นี่คือหนึ่งในจังหวะ “ดังนั้น” ที่พบได้บ่อยๆ หนึ่งในถ้อยคำประเภทว่า “สืบเนื่องจากทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน” ที่ทำหน้าที่เป็นวลีสรุป ชับแน่น และเปลี่ยนผ่าน และในบรรดาทุกสิ่งที่เปาโลสามารถเลือกมาจากสิบเอ็ดบทแรกของพระธรรมโรมเพื่อขับเน้นและชี้จุดเด่นว่าเป็นรากฐานของชีวิตใหม่ของคุณในพระคริสต์ เขาเลือกคำว่า *ความเมตตาจากพระเจ้าของพระเจ้า*

ข้างเป็นถ้อยคำที่น่าอัศจรรย์นัก! โดยที่เขาได้เขียนถึงพระพิโรธ ความชอบธรรม และการพิพากษาของพระเจ้า, และเขียนถึงการล้มลง ความบาป และความตายของเรา, และถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นพระชนม์ของพระคริสต์, และถึงการทรงชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น, และถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณเพื่อการทรงชำระให้บริสุทธิ์และรักษาเราไว้ในความเชื่อ, และถึงอำนาจอธิปไตยสมบูรณ์ของพระเจ้าในความสัตย์ซื่อของพระองค์ต่อผู้ได้รับการทรงเลือกและต่อชนชาติอิสราเอล—โดยที่เขาได้กล่าวถึงทุกอย่างเหล่านั้น เปาโลเลือกความจริงอันยิ่งใหญ่ประการนี้ในฐานะผลรวม (หรือจุดสูงสุด) ของทุกสิ่งอย่าง และกล่าวว่า ดังนั้น โดยเห็นแก่ความเมตตาจากพระเจ้าของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่าน

นี่ไม่ใช่การเขียนแบบไม่เอาใจใส่ ลองดูโรม 15:8-9 “เพราะข้าพเจ้าว่า พระคริสต์ได้ทรงรับใช้มายังพวกยิวเพื่อเห็นแก่ความสัตย์จริงของพระเจ้า เพื่อจะรับรองพระสัญญาที่ประทานไว้กับบรรดาอัครบิดรนั้น และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เพราะพระเมตตาของพระองค์” อยู่ที่นี่ล่ะ เป้าหมายของพระธรรมโรมทั้งเล่มก็เพื่อที่เราจะทำให้พระเมตตาของพระเจ้าดูยิ่งใหญ่ต่อบรรดาประชาชาติ ให้อุบัติคริสเตียน เรามาสรางชีวิตของเราโดยอาศัยพระเมตตาของพระเจ้ากันเถิด มาพูดพร้อมกันเถิดว่า

“เพราะพระเมตตาของพระเจ้าในพระคริสต์ ฉันจะใช้ชีวิตตามพระธรรมโรมบทที่ 12 ถึง 16” คุณรู้ว่านี่คือเส้นทางที่ถูกต้องเมื่อคุณดำเนินผ่านบทที่ 12 และมองไปยังความเมตตาทุกประการที่กำลังจะไหลออกมาจากตัวเราขณะที่เราสร้างชีวิตของเราบนพระเมตตาของพระเจ้า

ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงแสดงด้วยใจยินดี (ข้อ 8)

ขอให้ความรักมาจากใจจริง (ข้อ 9)

จงเห็นอกเห็นใจช่วยบรรพชนเมื่อเขาขัดสน (ข้อ 13)

จงอวยพรแก่คนที่เคียดแค้นท่าน (ข้อ 14)

จงร้องให้กับผู้ที่ร้องไห้ (ข้อ 15)

[จง] ยอมสมาคมกับคนต่ำต้อย (ข้อ 16)

อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ใครเลย (ข้อ 17)

อย่าแก้แค้น (ข้อ 19)

ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำก็จงให้น้ำเขาดื่ม (ข้อ 20)

เมื่อเราเคลื่อนเข้าสู่โรม บทที่ 12-16 เรากำลังเข้าสู่โลกของความเมตตา ทำไมนะหรือ? ก็เพราะว่าในฐานะผู้เชื่อ ชีวิตของเราถูกสร้างบนอะไรบางอย่าง หยั่งรากลงในอะไรบางอย่าง ชีวิตของเราถูกสร้างบนพระเมตตาของพระเจ้า ชีวิตของเราหยั่งรากอยู่ในพระเมตตาของพระเจ้า ชีวิตของเราถูกสถาปนาบนพระเมตตาของพระเจ้า

คำว่า *พระเมตตา* ในที่นี้ ไม่เพียงแต่สื่อถึงการให้อภัยสำหรับผู้กระทำผิด แต่ยังรวมถึงความเห็นอกเห็นใจอย่างอ่อนโยนต่อผู้ที่อับจนและสิ้นหวัง นี่คือนสิ่งที่เราพึงคาดหวังจากพระธรรมโรม บทที่ 1-11 ลองค้นหาคำนี้ในโรม 5:6-8 ที่ว่า “ขณะที่เรายังอ่อนกำลัง พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม อันที่จริงมีน้อยคนนักจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนยอมตายเพื่อคนดีก็ได้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา ขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา”

คุณได้เห็นทั้งสองด้านของพระเมตตาไหม? เราเคยอ่อนแอและอับจน (นั่นด้านหนึ่ง) และเราเคยเป็นคนบาปและมีความผิด (นั่นอีกด้านหนึ่ง) พระเมตตาตอบสนองต่อทั้งสองด้าน พระเมตตา*ให้อภัย* ผู้กระทำผิด และพระเมตตา*เห็นอกเห็นใจ* ผู้ที่อับจน

คุณได้สร้างชีวิตของคุณบนพระเมตตานี้หรือยัง? หรือบางทีผมควรจะถามว่า คุณได้วาดชีวิตคุณด้วยพระเมตตานี้ไหม? พระเมตตาของพระเจ้าที่ได้ช่วยคุณให้รอดได้ซึมซาบไปถึงตรรกกลางและแก่นแกนของชีวิตคุณ จนทำให้คุณกำลังใช้ชีวิตโดยอาศัยน้ำใต้ดินแห่งความสุขที่นำการถ่อมใจและเยียวยายใจชอกช้ำ (ของพระเจ้าแห่งพระเมตตา) หรือไม่?

คุณจะช่วยอธิษฐานเผื่อผมให้ดำเนินชีวิตเช่นนั้นได้ไหม? นี่คือนสิ่งที่ผมปรารถนา เบื้องลึกของสิ่งที่ผมเป็น—ที่เป็นแหล่งที่มาของถ้อยคำ, การแสดงออกทางสีหน้า, เสียงคำราม, และการกระตุกที่เป็นไปตามธรรมชาติของผม—เบื้องลึกของสิ่งที่ผมเป็น ผมปรารถนาจะแหวกว่าย (เหมือนเด็กๆ) ในพระเมตตาที่พร้อมอภัยโทษและเห็นอกเห็นใจของพระเจ้า ผมขออธิษฐานสิ่งนี้เผื่อพวกคุณเช่นกัน

มีวิธีอื่นอีกหรือที่เราจะรักศัตรูของเราที่บ้านและในสนามทำงานพันธกิจ? มีวิธีอื่นอีกหรือที่เราจะตอบแทนความชั่วด้วยความดีเมื่อเราถูกให้ร้ายเพราะจุดยืนของเราเรื่องความไร้ข้อผิดพลาดและสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์, หรือเรื่องความหมายของการแต่งงาน, หรือเรื่องความยุติธรรมทางเชื้อชาติ, หรือเรื่องความเลวร้ายของการทำแท้ง, หรือข้อความที่ว่าไม่มีหนทางอื่นแห่งความรอดนอกจากผ่านทางพระเยซูคริสต์? หากชีวิตของเราไม่ได้ถูกสร้างและเติมเปี่ยมด้วยพระเมตตาของพระเจ้าในพระคริสต์ เราจะยังเป็นผู้มีเมตตาและสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร?

และคุณรู้ใช่ไหมว่า พระเมตตาไม่ใช่ความอ่อนน้อมปวกเปียกให้เราพิจารณาสองประโยคแรกของโรม 12:9 ที่ว่า “ขอให้ความรักมาจากใจจริง จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว”

เกลียดชัง เป็นคำที่รุนแรงเสียจริง เมื่อคุณรักใครอย่างลึกซึ้ง คุณก็จะรังเกียจสิ่งที่ทำร้ายคนที่คุณรักอย่างแรงกล้า แต่พระเมตตาที่มาจากพระเจ้านั้นทำให้แม้กระทั่งขณะที่รังเกียจ ดังนั้น พระเมตตาเกลียดชังความชั่ว แต่ในความสัมพันธ์ส่วนตัวต่างๆ พระเมตตาไม่กระทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ใครเลย (ข้อ 17) พระเมตตาล่วงรู้ว่าการถูกทำให้บาดเจ็บและชุนเคืองเป็นอย่างไร แต่พระเมตตาไม่แก้แค้น (ข้อ 19) พระเมตตาล่วงรู้ว่าการมีศัตรูเป็นอย่างไร แต่กลับกล่าวว่า “ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน” (ข้อ 20)

พระเมตตาไม่ใช่ความอ่อนแอ มันมีกระดูกสันหลังที่ไม่อาจแตกหัก แต่กระนั้นก็แสนจะนุ่มนวลสัมผัส

ขอพระเจ้าเสริมกำลังแก่คุณและช่วยคุณโดยพระวิญญาณของพระองค์ที่จะทำให้คุณสามารถสร้างชีวิตบนพระเมตตาของพระเจ้าที่ถูกสำแดงในพระเยซูคริสต์ จงรับพระเมตตาเหล่านี้เถิด จงฝากชีวิต

ของคุณไว้ในพระเมตตาเหล่านี้ จงโอบรับมันไว้เพื่อการอภัยบาปของคุณและความช่วยเหลือทุกอย่างที่คุณต้องการในการดำเนินชีวิตแห่งความเมตตากรุณา

พระบัญญัติของพระองค์มิใช่ภาระหนัก

คนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ ก็เกิดจากพระเจ้า และคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิด ก็รักคนที่เกิดจากพระองค์ด้วย ²โดยข้อนี้ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นลูกของพระเจ้า คือเมื่อเรารักพระเจ้า และประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ ³เพราะว่าความรักต่อพระเจ้าเป็นอย่างนี้ คือเมื่อเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นภาระหนักเกินไป ⁴เพราะทุกคนที่เกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยเหนือโลก และความเชื่อของเรานี้แหละเป็นชัยชนะที่มีชัยเหนือโลก ⁵ใครล่ะที่มีชัยเหนือโลก? ไม่ใช่ใครอื่น คือคนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้านั่นเอง (1 ยอห์น 5:1-5)

พระธรรมตอนนี้สอนเราว่า พระบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้เป็นภาระหนัก ทำไมนะหรือ? ก็เพราะ “ทุกคนที่เกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยเหนือโลก และความเชื่อของเรานี้แหละเป็นชัยชนะที่มีชัยเหนือโลก ใครล่ะที่มีชัยเหนือโลก? ไม่ใช่ใครอื่น คือคนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้านั่นเอง” นี่คือแผนแม่บทสำหรับการเดินทางของเรา ซึ่งบอกเราว่าจะไปถึงจุดนั้นในชีวิตเราอย่างไร จุดที่พระบัญญัติของพระเจ้ามิใช่ภาระหนัก แต่เป็นความชื่นชมยินดี

ข้อ 4 เขียนว่า มีสองอย่างที่มีชัยเหนือโลก ได้แก่ 1) ทุกคนที่เกิดจากพระเจ้า และ 2) ความเชื่อของเรา โดยที่ข้อ 1 บรรยายถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อกับการบังเกิดใหม่: “คนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ ก็เกิดจากพระเจ้า” ดังนั้น การเกิดใหม่ของเรานำให้เกิดความเชื่อในพระสัญญาของพระคริสต์ ซึ่งความเชื่อนี้มีชัยเหนือโลก และการมีชัยนี้จัดความเป็นภาระหนักของพระบัญญัติของพระเจ้าออกไป

มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน? อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างความเป็นภาระหนักของพระบัญญัติของพระเจ้าและโลก? ดูเหมือนว่าจะมีสองด้านในด้านหนึ่ง พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นภาระหนักสำหรับเราเพราะว่าโลกล่อลวงเราให้เชื่อว่า การเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าไม่น่าพึงพอใจเท่ากับการละเมิดมัน (เราโดยธรรมชาติมักจะเห็นด้วยกับโลก) ในอีกด้านหนึ่ง มีบางอย่างในตัวเราที่ชอบเห็นพ้องกับโลก ก่อนการบังเกิดใหม่พวกเรา “เป็นฝ่ายโลก” (1 ยอห์น 4:5) สิ่งใดก็ตามที่ตรงข้ามกับความปรารถนาของเนื้อหนัง ความใคร่ทางตา และความเย่อหยิ่งในชีวิต เป็นภาระและความโง่เขลาอันยิ่งใหญ่สำหรับมนุษย์ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่

มันเป็นภาระหนักที่จะรักษาความบริสุทธิ์ทางเพศ หากคุณเชื่อในข้อความของโลกที่ว่า การล่วงประเวณีหรือการคบชู้จะให้ความเพลิดเพลินแก่คุณได้มากกว่าจริงๆ

มันเป็นภาระหนักที่จะถือสัตย์เรื่องการชำระภาษีเงินของคุณ หากคุณเชื่อในข้อความของโลกที่ว่า ยังมีเงินมาก คุณยังมีความสุข

มันเป็นภาระหนักที่จะเป็นพยานของพระคริสต์กับเพื่อนร่วมงาน หากคุณเชื่อในข้อความของโลกที่ว่า คริสเตียนเป็นพวกโง่เขลา และเชื่อว่าการถูกทำให้อับอายหรือถูกปาดไข่มูหน้าเป็นสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยงในทุกวิถีทาง

มันเป็นภาระหนักที่จะกล่าวว่า “ฉันขอโทษ ฉันผิดเอง” หากคุณเชื่อในข้อความของโลกที่ว่า เราจะมีความสุขมากขึ้นจากการพยายามปกป้องจนหน้าเราแข็งเกร่ง

แต่ถ้าหากเราสามารถมีชัยเหนือโลกได้ พระบัญญัติของพระเจ้าย่อมไม่เป็นภาระหนัก แต่จะเป็นหนทางสู่ความชื่นชมยินดี สันติสุข และความพึงพอใจ สิ่งใดสามารถมีชัยเหนือการล่อลวงของโลก? สิ่งใดสามารถเปิดเผยคำโกหกของโลก?

พระเจ้าทรงสามารถทำเช่นนั้น และพระองค์ทรงกระทำโดยการให้เราบังเกิดใหม่ เพื่อที่เราจะสามารถเห็นความสูงส่งอันไร้ขีดจำกัดของพระสัญญาของพระคริสต์เหนือสัญญาต่างๆ ของโลก ผลลัพธ์ก็คือว่า เราวางใจในพระคริสต์ และด้วยการวางใจนั้นเรามีชัยเหนือการล่อลวงของโลก

ความเชื่อกล่าวต่อทุกการล่อลวงของโลกว่า “ไม่เอา ไปให้พ้น! เราารู้ว่าจะพบกับความพึงพอใจที่แท้จริงได้ที่ไหน พระเจ้าทรงรักเราด้วยความรักอันไม่มีที่สิ้นสุด พระองค์ทรงสัญญาที่จะให้ทุกๆ สิ่งเกิด ผลดีแก่บรรดาผู้ที่รักพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหวงสิ่งดีอันใดไว้จากบรรดาผู้ที่ดำเนินในความเชื่อสัตย์ ไม่มีสิ่งใดที่คุณเสนอจะสามารถเปรียบเทียบกับความชื่นชมยินดีในการสามัคคีธรรมกับพระองค์ ในปัจจุบันและพระสิริที่จะถูกเปิดเผยในอนาคต โลกเอ๋ย เจ้าสูญเสียฤทธิ์เดชของเจ้าเสียแล้ว เราได้กลายเป็นทาสที่เริงรำขององค์เจ้านาย

ผู้ประเสริฐ แยกของพระองค์ก็พอเหมาะ และภาระของพระองค์ก็เบา”
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสนอสิ่งดีๆ มากมายให้แก่คุณในตอนนี
หากคุณต้องการจะรู้ว่าความรักของคุณสำหรับคนอื่นเป็นจริงและ
ไม่ใช่เพียงการหลอกตัวเอง, หากคุณต้องการฤทธิ์เดชที่จะเชื่อฟัง
พระบัญญัติของพระเจ้า, หากคุณต้องการพบกับชีวิตที่เปี่ยมด้วย
ความรักและในขณะเดียวกันไม่เป็นภาระหนัก, หากคุณต้องการมีชัย
เหนืออำนาจการลวงหลอกของโลก, ก็ขอให้คุณพิจารณาความสูงส่ง
อันไร้ขีดจำกัดของพระบุตรของพระเจ้า และมีความเชื่อวางใจในการ
ทรงอภัยบาปของคุณและพระสัญญาของพระองค์สำหรับอนาคตของ
คุณ คนที่มีพระบุตรก็มีชีวิต!

ฮีบรู 3:12-15

นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ คือใจที่พาท่านหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ¹³ แต่จงหนุนใจกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกกันว่า “วันนี้” เพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านมีใจดื้อรั้นไป เพราะการส่อลวงของบาป ¹⁴ เพราะเรามีส่วนร่วมกับพระคริสต์ ถ้าเราเพียแต่ยึดความมั่นใจที่เรามีอยู่ในตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด ¹⁵ ดังคำกล่าวที่ว่า “วันนี้” ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านดื้อรั้นเหมือนอย่างในการกบฏครั้งนั้น”

บทที่ 8

การยืดหยืดของธรรมิกชน

การเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่และความวุ่นวายโกลาหลในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับโลก ควรถือเป็นสัญญาณเตือนแก่เราว่าวันนั้นจะมาถึง (ไม่ช้าก็เร็ว) ที่ความเป็นปฏิปักษ์ระหว่างมนุษย์จะไม่อาจถูกระงับยับยั้งได้ด้วยพลังอำนาจของมนุษย์เอง มันจะทะลายเขื่อนแห่งการยับยั้งซึ่งใจและไหลท่วมไปยังประตูบ้านของคุณ และคำถามที่เร่งด่วนที่สุดสำหรับผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ทุกคนจะเป็นคำถามเกี่ยวกับความทรหดอดทน ความเชื่อของเราในพระเยซูคริสต์จะยังทนทานอยู่หรือไม่? หรือเราจะยอมจำนนต่อความกลัว ความไม่เชื่อ ความโกรธ และการแก้แค้น?

ผู้เผยพระวจนะดาเนียลบรรยายถึงช่วงเวลาทีหนึ่งในกษัตริย์แห่งยุคสุดท้าย “ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายของคัมภีร์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ” (ดาเนียล 7:25 KJV) และในพระธรรมวิวรณ์ อัครทูตยอห์นอธิบายช่วงเวลานั้นโดยเขียนว่า “คนใดที่กำหนดไว้ให้เป็นเชลย คนนั้นก็จะเป็นเชลย คนใดที่กำหนดไว้

ให้ถูกฆ่าด้วยดาบ คนนั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่แหละคือความทรหดอดทนและความเชื่อที่ธรรมิกชนทั้งหลายจะต้องมี" (วิวรณ์ 13:10)

คำถามสำคัญสำหรับคุณในยุคสุดท้าย และในยุคนี้ ก็คือว่าคุณจะทรหดอดทนหรือไม่ ความเชื่อของคุณจะทนทานต่อการโจมตีต่างๆ ที่กำลังมาถึงหรือไม่? หรือคุณจะ "อดทนระอาใจ" และยอมละทิ้งความเชื่อและคล้อยตามมายาคติแห่งความมั่นคงปลอดภัยแบบผู้ไม่เชื่อ? นี่คือการถามเกี่ยวกับการยืนหยัด คำถามเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยชั่ววินาที

หลังคำสอนนี้ (ซึ่งถูกเรียกในชื่อที่ต่างกันออกไป) มีผลในทางปฏิบัติที่เร่งด่วนจำเป็นสำหรับชีวิตเราทั้งหมดในฐานะคริสเตียน บางคนเรียกมันว่าหลักคำสอนเรื่องความมั่นคงปลอดภัยชั่ววินาที บางคนเรียกมันว่าหลักคำสอนเรื่องการยืนหยัด ไม่ว่าคุณจะเรียกมันว่าอย่างไร มันคือกระบวนการหนึ่งและเป็นงานระดับชุมชน เพราะคุณและผมมีความสำคัญต่อกัน ต้องช่วยเหลือกันและกันในการยืนหยัดในความเชื่อจนถึงที่สุด เพื่อที่เราจะไม่เลือกอีกเส้นทางหนึ่ง นั่นคือ การสูญเสียจิตวิญญาณของเราเหมือนเรืออัปปาง

สามประเด็นเกี่ยวกับการยืนหยัด

ข้อพระคัมภีร์ของหลักคำสอนนี้คือ ฮีบรู 3:12-15 ผมขอใช้โอกาสเขียนถึงศาสนาสากลสามประเด็นแห่งการยืนหยัด โดยอาศัยข้อพระคำสี่ข้อนี้และนัยประยุกต์ของมันต่อชีวิตของคุณ จากนั้นผมจะนำเสนอรากฐานที่กว้างขึ้นสำหรับศาสนศาสตร์นี้จากพระคัมภีร์และความสัมพันธ์ของมันที่มีต่อไม้กางเขนของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การทรงเรียกให้ยืนหยัดมืออยู่จริง

“นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีใครหนึ่งคนใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ คือใจที่พาท่านหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์” (ฮีบรู 3:12) นี่เป็นการทรงเรียกที่ชัดเจนสำหรับผู้เชื่อทุกคน (“พี่น้องทั้งหลาย”) ให้ยืนหยัดในความเชื่อ ไม่ยอมจำนนต่อความไม่เชื่อ ไม่ “อิดหนาระอาใจ” มันคือการทรงเรียกให้ยืนหยัด ให้อดทน ให้อริสาความเชื่อจนถึงที่สุด มันกระตุ้นเตือนเรา: อย่ามีใจชั่วและไม่เชื่อ; อย่าหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ นี่คือการยืนยันที่แท้จริงที่ถูกประกาศต่อคริสตจักร จงขจัดมันทิ้งไปเสียเพราะมันจะเข้ากับหลักคำสอนเรื่องความมั่นคงปลอดภัยชั่ววันวันของคุณไม่ได้ แล้วคุณก็จะทำให้ตัวเองตกอยู่ในอันตรายที่ร้ายแรงที่สุด

เราแต่ละคนเป็นเครื่องมือเสริมสร้างความทรหดอดทนของกันและกัน

“แต่ [ตรงกันข้ามกับการจำนนต่อใจที่ไม่เชื่อ] จงหนุนใจกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกกันว่า ‘วันนี้’ เพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านมีใจชั่วขึ้นไป เพราะการล่อลวงของบาป” (ฮีบรู 3:13) จากนั้นผู้เขียนได้กระทำเพื่อเราในสิ่งที่เขาสอนเราให้กระทำเพื่อกันและกัน เขาได้หนุนใจเราจากพระธรรมสดุดี 95:7-8 “วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านดิ้นรนเหมือนอย่างในการบฏครั้งนั้น” (ข้อ 15)

ดังนั้น หนึ่งในวิธีการสำคัญที่จะไม่ให้จิตใจของเราดิ้นรนเพราะการล่อลวงของบาป—ที่จะไม่มีใจชั่วและไม่เชื่อ—ก็คือ ให้คริสเตียนทำตามแบบอย่างเรื่องการหนุนใจเป็นการส่วนตัว ดังที่ผู้เชื่อคนอื่นๆ รอบตัวคุณประกาศด้วยคำต่างๆ ที่จรรโลงความเชื่อให้เข้มขาบเข้าสู่

ชีวิตของคุณ ทั้งครอบครัวของคุณ เพื่อนของคุณ คริสตจักรของคุณ หรือกลุ่มย่อยของคุณ “จงหนุนใจกันและกันทุกวัน” จงกล่าวถ้อยคำแห่งความจริงที่จรรโลงความเชื่อให้ซึมซาบเข้าสู่ชีวิตของกันและกัน เปาโลสอนให้เราที่จะ “กล่าวคำดีๆ ที่เสริมสร้างและที่เหมาะสมกับความ ต้องการ เพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยิน” (เอเฟซัส 4:29)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในประเด็นที่สองของศาสนศาสตร์แห่งการ ยืนหยัดนี้ก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงออกแบบคริสตจักรของพระองค์เพื่อ ที่สมาชิกจะทรหดอดทนในความเชื่อจนถึงที่สุด โดยพึ่งพาการให้และ รับถ้อยคำที่จรรโลงความเชื่อจากกันและกันเป็นหลัก คุณและผมเป็น เครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อรักษาความเชื่อของลูกๆ ของพระองค์ การรักษาความเชื่อเป็นงานระดับชุมชน เหมือนกับที่พระเจ้าจะไม่ ทรงประกาศข่าวประเสริฐต่อโลกโดยไม่ใช้น้ำเสียงที่ปลุกเร้าความ เชื่อของมนุษย์ พระองค์ย่อมจะไม่ทรงพิทักษ์รักษาคริสตจักรของ พระองค์โดยไม่ใช้น้ำเสียงที่จรรโลงความเชื่อของมนุษย์ นอกจากนี้ ที่ปรากฏชัดเจนจากพระคำที่ว่า “จงหนุนใจกันและกัน” (ข้อ 13) มันหมายถึงเราทุกคน ไม่ใช่แค่นักเทศน์ เราพึ่งพาซึ่งกันและกัน ในการยืนหยัดในความเชื่อจนถึงที่สุด

การยืนหยัดในความเชื่อเป็นหลักฐานว่าเรา อยู่ในพระคริสต์

จงหนุนใจกันและกัน และช่วยกันรักษาความมั่นใจ “เพราะเรามีส่วนร่วม กับพระคริสต์ ถ้าเราเพียงแต่ยึดความมั่นใจที่เรามีอยู่ในตอนต้นไว้ให้ มั่นคงจนถึงที่สุด” (ข้อ 14) นี่คือนัยหนึ่งในข้อพระคำที่สำคัญที่สุดใน พระธรรมฮีบรู เพราะมันยืนยันว่า หากใครสักคนมีส่วนร่วม กับพระคริสต์ ผู้นั้นจะยืนหยัดในความเชื่อจนถึงที่สุดอย่างแน่นอน

ให้เราลองดูที่ตรรกะและกาลของคำกริยาอย่างตั้งใจ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับสิ่งนี้ “เรามีส่วนร่วมกับพระคริสต์ ถ้าเราเพียงแต่ยึดความมั่นใจที่เรามีอยู่ในตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด” (ข้อ 14) สังเกตว่าพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า “ถ้าเรายึดความมั่นใจของเราจนถึงที่สุด” แต่กล่าวว่า “ความมั่นใจที่เรามีอยู่ในตอนต้น” ซึ่งหมายความว่า การยืนยันหยัดจนถึงที่สุดไม่ได้ทำให้คุณได้มีส่วนร่วมด้วยพระคริสต์ มันแสดงให้เห็นว่าคุณมีส่วนร่วมอยู่แล้วกับพระคริสต์ ส่วนร่วมที่คุณได้รับด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ การยืนยันหยัดเป็นหลักฐานของการบังเกิดใหม่ในพระคริสต์ ไม่ใช่เครื่องมือที่นำไปสู่การบังเกิดใหม่

หรือจะกล่าวถึงประเด็นเดียวกันในทางลบ หากคุณไม่ยึดความมั่นใจของคุณในพระคริสต์จนถึงที่สุด มันแสดงถึงอะไร? มันแสดงว่าตั้งแต่แรกคุณไม่ได้ “มีส่วนร่วมด้วยพระคริสต์” ประโยคทางลบของข้อ 14 เขียนได้ว่า “เราไม่ได้มีส่วนร่วมด้วยพระคริสต์ ถ้าเราเพียงแต่ไม่ได้ยึดความมั่นใจที่เรามีอยู่ในตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด”

คุณเห็นไหมว่านี่สื่อนัยอะไรเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยชั่วนิรันดร์? มันสื่อว่าถ้าคุณมีส่วนร่วมด้วยพระคริสต์ (ถ้าคุณบังเกิดใหม่ ถ้าคุณกลับใจเชื่อแล้วจริงๆ ถ้าคุณได้รับการทรงชำระให้ชอบธรรม และการทรงอภัยผ่านทางความเชื่อที่ช่วยให้รอด) คุณจะไม่มีล้มเหลวที่จะยืนยันหยัด คุณจะยึดความมั่นใจในพระคริสต์จนถึงที่สุด

ตรรกะเดียวกันนี้ปรากฏใน 1 ยอห์น 2:19 “พวกเขาได้ออกไปจากเรา แต่เขาก็ไม่ได้เป็นของเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นของเรา เขาก็จะอยู่กับเราต่อไป แต่การที่เขาได้ออกไปนั้นแสดงให้เห็นชัดว่าเขาไม่ได้เป็นของเรา” ประโยคที่ว่า “ถ้าเขาเป็นของเรา เขาก็จะอยู่กับเราต่อไป” โดยแก่นแท้แล้วเหมือนกันกับประโยคที่ว่า “ถ้าพวกท่านมีส่วนร่วมด้วยพระคริสต์อย่างแท้จริง ท่านจะยึดความมั่นใจจนถึงที่สุด”

และนี่คือสรุปศาสนาคริสต์สามประเด็นแห่งการยืนยัน

1. อย่าให้คุณมีใจชั่วและไม่เชื่อ เพราะหากเป็นเช่นนั้น คุณจะหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และพินาชั่วนิรันดร์
2. ในฐานะวิธีการป้องกันและกันจากการมีใจชั่วและไม่เชื่อ จงกล่าวถ้อยคำที่มีชัยเหนือบาปและจรรโลงความเชื่อให้ซบเซาเข้าสู่ชีวิตของกันและกันทุกวัน
3. คำเตือนและคำหนุนใจนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะว่าคนที่เปโตรของพระคริสต์อย่างแท้จริงสามารถหลงหาย แต่เพราะว่าการยืนยันเป็นหลักฐานว่าคุณเป็นของพระคริสต์อย่างแท้จริง หากคุณหลงหายก็ เท่ากับว่าคุณไม่เคยมีส่วนร่วมกับการพระคริสต์แต่แรก และพระเจ้าจะไม่ทรงให้การหลงหายนี้เกิดขึ้นกับบรรดาผู้ที่มีส่วนร่วมกับการพระคริสต์

“บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ก่อนนั้น พระองค์ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ทรงเรียกมานั้น พระองค์ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้น พระองค์ก็ทรงให้มีศักดิ์ศรีด้วย” (โรม 8:30) ระหว่างนิรันดร์กาลอดีตในการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าของพระเจ้า และนิรันดร์กาลอนาคตในการเข้าสู่สภาวะของพระเจ้า ไม่มีใครหลงหาย และไม่มีผู้ได้รับการทรงเรียกจะพลาดจากการทรงชำระให้ชอบธรรม และไม่มีใครที่ถูกชำระให้ชอบธรรมแล้วจะพลาดจากการเข้าสู่สภาวะนี้ คือโซ่เหล็กแห่งความสัตย์ซื่อในพันธสัญญาของพระเจ้าที่ไม่มีวันขาด

ดังนั้น เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้ว่าพระองค์ผู้ทรงเริ่มต้นการดีไว้ในพวกท่าน จะทรงทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 1:6) และเขากล่าวต่อไปว่า พระเจ้า “จะทรงให้พวกท่าน

มันคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระเจ้าทรงเป็นผู้ซื้อสัตย์ พระองค์ทรงเรียกพวกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โครินธ์ 1:8-9) เหล่านี้คือพระสัญญาของพระเจ้าของเราผู้ทรงไม่มั่วสา บรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่ปลอดภัยอย่างที่สุดเช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่ออย่างที่สุด

การยับยั้งและไม้กางเขน

อะไรคือความเชื่อมโยงกันระหว่างความมั่นคงปลอดภัยที่ว่านั้น (การพิทักษ์รักษาผู้เชื่อที่พระเจ้าทรงสัญญา) และไม้กางเขนของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา? ไม่นานนักก่อนที่จะพระเยซูจะทรงหลั่งพระโลหิตเพื่อคนบาปทั้งหลาย พระองค์ทรงยกถ้วยในอาหารค่ำมื้อสุดท้ายและตรัสว่า “ถ้วยนี้ที่เทออกเพื่อท่านทั้งหลาย เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา” (ลูกา 22:20) ความหมายของมันก็คือว่าพันธสัญญาใหม่ที่ถูกลงโทษไว้อย่างชัดแจ้งที่สุดในเยเรมีย์ บทที่ 31 และ 32 ถูกรับประกันและประทับตราโดยพระโลหิตของพระเยซู พันธสัญญาใหม่กลายเป็นจริงเพราะพระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อสถาปนามันขึ้น

แล้วพันธสัญญาใหม่รับประกันอะไรไว้สำหรับทุกคนที่เป็นของพระคริสต์? การยับยั้งในความเชื่อจนถึงที่สุด ลองพิจารณาเยเรมีย์ 32:40 ที่ว่า “เราจะทำพันธสัญญานี้นับครั้งกับพวกเขาว่าเราจะไม่หันไปจากการทำความดีแก่พวกเขา และเราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของพวกเขา เพื่อเขาจะไม่หันไปจากเรา” พันธสัญญานี้นับครั้ง—พันธสัญญาใหม่—ประกอบด้วยพระสัญญาที่ไม่มีความถูกยกเลิกได้ที่ว่า “เราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของพวกเขา เพื่อเขาจะ

ไม่หันไปจากเรา” เพื่อเขาจะไม่: ไม่อาจ, จะต้องไม่ พระคริสต์ทรงประทับตราพันธสัญญานี้ด้วยพระโลหิตของพระองค์ ทรงซื้อความยื่นหยัดของคุณเอาไว้แล้ว

หากคุณกำลังยื่นหยัดในความเชื่อในวันนี้ คุณเป็นหนึ่งในต่อพระโลหิตของพระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์ (ที่กำลังทำงานในชีวิตของคุณเพื่อรักษาความเชื่อของคุณ) ให้เกียรติแก่การชำระหนี้หนี้ของพระเยซู พระเจ้าพระวิญญาณทรงทำงานในชีวิตเราตามสิ่งที่พระเจ้าพระบุตรทรงรับมาเพื่อเรา พระเจ้าพระบิดาทรงจัดเตรียมสิ่งนั้น และพระเยซูทรงซื้อสิ่งนั้น พระวิญญาณทรงปฏิบัติใช้มัน และทั้งสามพระบุคคลของพระตรีเอกานุภาพทรงกระทำพระราชกิจอย่างไม่มีผิดพลาด พระเจ้าทรงรับผิดชอบโดยสมบูรณ์ในเรื่องความมั่นคงปลอดภัยชั่วนิรันดร์ของลูกๆ ของพระองค์ที่ทรงซื้อมาด้วยพระโลหิต

ชุมชนที่ปฏิบัติจริง

ในฐานะการขยายความของประเด็นที่สองข้างต้น ตอนนี้อธิให้เราเน้นย้ำเรื่องการประยุกต์ใช้สำหรับบทนี้ เราเห็นในฮีบรู 3:13 ว่าพระเจ้าทรงเชื่อมโยงเรื่องความแน่นอนของความมั่นคงปลอดภัยกับความสำคัญจำเป็นของชุมชน: “จงหนุนใจกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกกันว่า ‘วันนี้’ เพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านมีใจดี่อริกันไป เพราะการล่อลวงของบาป” อาจกล่าวประโยคก่อนหน้านี้ให้ลึกซึ้งขึ้นได้ว่า “ความมั่นคงปลอดภัยชั่วนิรันดร์ที่ทรงซื้อมาด้วยพระโลหิตเป็นงานระดับชุมชนที่ทรงมาซื้อด้วยพระโลหิต

นั่นอาจฟังดูราวกับว่าความมั่นคงปลอดภัยของเราช่างเปราะบาง เพราะเป็นธรรมดาที่วิถีชีวิตชุมชนของเรามันไม่สมบูรณ์ แต่มันไม่ได้เปราะบาง มันไม่เปราะบางในทำนองเดียวกับที่พระเจ้าสามารถ

สูงสุดของพระเจ้าในการนำคนอื่น ๆ เข้ามาในชีวิตคุณและส่งคุณไปสู่ชีวิตพวกเขา พระเจ้าจะทรงพิทักษ์รักษาทุกคนที่เป็นของพระคริสต์ และพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นผ่านงานรับใช้ที่จรรโลงความเชื่อของผู้เชื่ออื่นๆ เป็นหลัก

สำหรับคู่รักคริสเตียนที่แต่งงานแล้ว นี่หมายความว่าไม่ใช่มนุษย์ (สิ่ง que พระเจ้าทรงผูกพันกันแล้ว) แต่เป็นพระเจ้าที่ได้ทรงตั้งให้คุณอยู่ในครัวเรือนที่ทรงออกแบบมาเพื่องานรับใช้สั่งสอนพระคำแก่กันและกันเป็นประจำทุกวัน ที่จรรโลงความเชื่อและเอาชนะบาปได้—ระหว่างสามีและภรรยา พ่อแม่และลูกๆ

ขอให้ผมได้นำเสนอบางตัวอย่างที่สอนว่าสามีและภรรยาจะปฏิบัติตามฮีบรู 3:13 เพื่อชีวิตของกันและกันได้อย่างไร

สำหรับสามี

จงรักภรรยาของตนอย่างเสียสละและทะนุถนอมภรรยา ในฐานะภาพสะท้อนของความรักของพระคริสต์สำหรับคริสตจักร (เอเฟซัส 5:25, 29) มันจะเป็นการจรรโลงความเชื่อของเธอไว้เมื่อได้รับประสบการณ์เช่นนี้

จงตื่นตัวและสังเกตให้ออกถึงความต้องการจำเป็นทางฝ่ายวิญญาณ ทางอารมณ์ ทางความสัมพันธ์ และทางกายภาพของภรรยา และเพียรพยายามที่จะตอบสนองความต้องการเหล่านั้น ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม (ฮีบรู 3:12-13; 1 เปโตร 3:7)

จงหาโอกาสเสริมสร้างภรรยาของคุณให้มีความรู้ตามพระคัมภีร์ ผ่านถ้อยคำของคุณเองและด้วยการหนุนใจ

ของคุณ และจะช่วยในการนำให้เธอติดสนิทกับคำสอนตามพระคัมภีร์ (ยอห์น 8:32; เอเฟซัส 4:25-30)

จงหนุนใจและช่วยให้ภรรยาของคุณมีส่วนในงานรับใช้ที่คริสตจักรและในโลก (สุภาพิต 31:20; เอเฟซัส 4:11-12; 1 ทิโมธี 5:9-10)

สำหรับภรรยา

จงระแวดระวังสุขภาพฝ่ายวิญญาณของสามีและอธิษฐานเผื่อเขาอย่างจริงจัง (1 ซามูเอล 25:1-35; อีบรู 3:12-13)

จงหนุนใจสามีของคุณด้วยการยืนยันถึงหลักฐานต่างๆ ที่สำแดงถึงพระคุณในชีวิตของเขา (โรม 15:2; เอเฟซัส 4:29; อีบรู 10:24-25) การได้ยืนยันเช่นนี้จะจรรโลงความเชื่อของเขา

จงสนับสนุนเขาในทุกความพยายามเชิงภาวะผู้นำของเขา และตอบสนองไวต่อทุกความพยายามของเขาที่จะเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ (เอเฟซัส 5:21-24; 1 เปโตร 3:1-6)

จงแบ่งปันสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกำลังสอนคุณเกี่ยวกับพระคริสต์และพระมรรคาของพระองค์ จากชีวิตและการไคร่ครวญของคุณ (โรม 15:13-17; 1 เธสะโลนิกา 4:18)

จงร่วมการสนทนาที่จริงจังกับเขาด้วยความเคารพและสติปัญญา (สุภาพิต 31:26; โรม 15:2; 1 เธสะโลนิกา 5:11)

ไม่มีใครรู้จักเขาเหมือนที่คุณรู้จัก ดังนั้นจงแนะนำคนและ
ทรัพยากรต่างๆที่จะเป็นประโยชน์แก่เขา (ปฐมกาล 2:18;
สุภาษิต 31:12; กิจการ 20:32)

จงช่วยเขาอย่างถ่อมใจและมีความหวัง ให้เขาตระหนัก
ถึงพฤติกรรมที่ไม่เป็นประโยชน์หรือบาปต่างๆ ที่คุณ
พบเห็นในชีวิตของเขา (ฮีบรู 3:12-13; ยากอบ 5:16)

ผมรู้ว่านี่เป็นเพียงการสมมุติเอาเองว่าคุณทั้งสองเป็นผู้เชื่อ และคุณ
ทั้งสองมีความตั้งใจ และผมรู้ว่ามันไม่ได้เป็นจริงเช่นนี้กับทุกคู่สมรส
แต่มันเป็นสิ่งที่คุณพระเจ้าทรงเรียกเราให้อธิษฐานขอและมุ่งไปหา เพื่อ
ประโยชน์แห่งการพิทักษ์รักษาความเชื่อของคุณชีวิตและลูกๆ ของเรา
ความมั่นคงปลอดภัยชั่ววันรันดร์เป็นงานของครอบครัว

สำหรับทุกคน

และนี่คือถ้อยคำสำหรับเราทุกคน ทั้งที่โสดและแต่งงานแล้ว พระเจ้า
ไม่ได้ทรงออกแบบการแต่งงานเพื่อมาแทนที่คริสตจักร และพระองค์
ไม่ได้ทรงออกแบบครอบครัวเพื่อมาแทนที่มีรูปภาพ ผู้ชายที่แต่งงาน
แล้วทุกคนต้องการผู้ชายคนอื่นๆ ที่เชื่อพระเจ้าในชีวิตของเขา ผู้หญิง
ที่แต่งงานแล้วทุกคนต้องการผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เชื่อพระเจ้าในชีวิตของ
เธอ คนหนุ่มสาวต้องการคนหนุ่มสาวคนอื่นๆ ที่เชื่อพระเจ้า และ
คนโสดต้องการคนที่สมรสแล้ว รวมถึงคนโสดคนอื่นๆ ในชีวิตของเขา
ครอบครัวไม่ใช่ตัวตายตัวแทนของความสัมพันธ์ใดๆ ข้างต้นนี้

คริสตจักรของพระเจ้าที่ทรงชื่อมาด้วยพระโลหิตเป็นครอบครัว
เหนือธรรมชาติครอบครัวใหญ่ นี่เป็นอีกหนึ่งความจริงอันน่าอัศจรรย์ใจ
ที่พลิกโลกทั้งใบ คนโสด คนสมรสแล้ว คนแก่และคนหนุ่มสาว คนรวย

และคนจน ทุกเชื้อชาติ--ทุกคนสามารถพบพี่ๆ น้องๆ ในคริสตจักร การแต่งงานเป็นของชั่วคราว การเป็นพ่อแม่เป็นสิ่งไม่จีรัง แต่ คริสตจักร (ครอบครัวใหม่) ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์

เนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการยืนหยัด ของธรรมิกชน การสถาปนาความมั่นคงปลอดภัยของเรา ในพระเจ้าเท่านั้น

อุปสรรคประการหนึ่งต่อความรู้สึกความมั่นคงปลอดภัยของเรา ที่มีในพระคริสต์ก็คือ ข้อพระคำที่ยากๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ที่ดูเหมือนจะขัดแย้งกับความจริงนั้น แค่เพียงเราเริ่มต้นรู้สึกว่าการปลอดภัยในความรักของพระองค์ชั่วนิรันดร์ มันก็ตามมาติดๆ ด้วยพระธรรมตอนหนึ่งที่ข่มขู่เราและดูเหมือนจะพรากความมั่นคงปลอดภัยไปจากเรา ผมไม่เชื่อว่าคุณรู้สึกปลอดภัยอันลึกซึ้งและมั่นคงในพระเจ้าจะเกิดขึ้นจนกว่าเราจะยอมรับข้อความเหล่านี้ในพระคัมภีร์และเห็นว่ามันเกี่ยวข้องอย่างไรกับการทรงรับรองถึงความรักและฤทธิ์เดชของพระเจ้า ลองมาพิจารณาตัวอย่างดังต่อไปนี้จากหนังสือเก่าเล่มจากพระคัมภีร์ใหม่

โรม: ชาวอิสราเอลที่ไม่เชื่อ “ถูกหักออก ก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลยแต่จงเกรงกลัว เพราะว่าเมื่อพระองค์ไม่ได้ทรงหวังถึงเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม พระองค์ก็จะไม่ทรงหวังท่านเหมือนกัน” (โรม 11:20-21)

1 โครินธ์: “คนที่คิดว่าตัวเองมันคงดีแล้ว ก็จงระวังไม่ให้ล้มลง” (1 โครินธ์ 10:12) นอกจากนี้ “ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย. . . ท่านจะได้รับความรอดโดยข้าพเจ้าประเสริฐนั้นถ้าพวกท่านยังยึดมั่นในคำที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น นอกจากว่าท่านเชื่อแบบไร้ผล” (1 โครินธ์ 15:1-2)

2 โครินธ์: “จงพิจารณาตัวเองดูว่าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวเอง พวกท่านไม่ตระหนักว่าพระเยซูคริสต์สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายหรือไม่? นอกจากพวกท่านไม่สามารถผ่านการพิสูจน์” (2 โครินธ์ 13:5)

กาลาเทีย: “อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเก็บเกี่ยวในเวลาอันสมควร” (กาลาเทีย 6:9)

ฟิลิปปี: “จงอุตส่าห์ประพฤติอย่างสมกับความรอดของท่านทั้งหลาย ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น” (ฟิลิปปี 2:12)

โคโลสี: “เมื่อก่อนนี้พวกท่านถูกตัดขาดจากพระเจ้า และเป็นศัตรูในใจ. . . [พระคริสต์] โปรดให้คืนดีกับพระองค์เองโดยความตายของพระกายที่เป็นเนื้อหนังของพระคริสต์ เพื่อจะถวายเป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้มลทิน และปราศจากตำหนิ. . . แต่ท่านทั้งหลายต้องดำรงอยู่ในความเชื่ออย่างแน่วแน่ มันคงและไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข้าพเจ้าประเสริฐที่ท่านได้ยิน” (โคโลสี 1:21-23)

ฮีบรู: “จงมุ่งมั่นที่จะได้อยู่อย่างสงบสุขกับทุกคนและที่จะได้ความบริสุทธิ์ เพราะถ้าปราศจากความบริสุทธิ์แล้ว ก็จะไม่มีการได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย” (ฮีบรู 12:14)

1 เปโตร: “ถ้าพวกท่านร้องเรียกพระองค์ว่าพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาอย่างไม่มีอคติตามการกระทำของแต่ละคน พวกท่านก็จงดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงในเวลาที่คุณท่านอยู่ในโลกนี้” (1 เปโตร 1:17)

วิวรณ์: “เจ้าจงซื้อสัตย์จวบจนวันตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า” (วิวรณ์ 2:10)

ข้อความทั้งหมดนี้สอนว่า การทดสอบความจริงแท้ สำหรับคริสเตียน คือ การยืนหยัดในความเชื่อและความบริสุทธิ์ของชีวิต ข้อความเหล่านี้เตือนเราอย่างหนักแน่นไม่ให้คิดเอาเองว่ามีความมั่นคงปลอดภัยชั่วนิรันดร์โดยปราศจากความเชื่อที่ทนทานและชีวิตที่ดำเนินด้วยความรัก การหยิบบั่นความรู้สึกปลอดภัยให้ใครสักคนโดยปราศจากความจริงที่ขาดเสียไม่ได้เหล่านี้เท่ากับการหยิบบั่นความมั่นคงปลอดภัยจอมปลอมโดยต้องจ่ายราคาด้วยความพินาศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

มันคงเป็นความเข้าใจผิดอย่างมหันต์ที่จะคิดไปว่า ข้อพระคำเหล่านี้ตั้งใจจะคุกคามความมั่นคงปลอดภัยของเราในพระเจ้า แต่ความจริงคือตรงกันข้ามเลยทีเดียว ข้อพระคำเหล่านี้เขียนขึ้นเพื่อคุกคามความมั่นคงปลอดภัยของเราในทุกสิ่งยกเว้นในพระเจ้า หากคุณมองหาความมั่นคงปลอดภัยในเรื่องสุขภาพ พระคัมภีร์เป็นภัยคุกคามต่อคุณ ถ้าคุณมองหาความมั่นคงปลอดภัยในเรื่องครอบครัว

หรืองาน หรือเงิน หรือการศึกษาของคุณ พระคัมภีร์เป็นภัยคุกคามต่อคุณ และในการคุกคามรากฐานแห่งความมั่นคงปลอดภัยที่ไม่เพียงพออย่างที่สุดเหล่านี้ พระคัมภีร์ขับเคื่อนเราอย่างไม่หยุดยั้ง และด้วยความรักให้กลับไปยังรากฐานแห่งความมั่นคงปลอดภัยที่ไม่อาจสั่นคลอนหนึ่งเดียวเท่านั้น นั่นคือ พระเจ้า คำข่มขู่และคำเตือนทั้งหมดของพระคัมภีร์ประกาศในเสียงเดียวว่า ความบาปคือความพยายามที่จะรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในสิ่งใดๆ ก็ตามที่ไม่ใช่พระเจ้า

เหตุฉะนั้น เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาในด้านหนึ่งว่า เราต้องละจากการทำบาปไม่เช่นนั้นเราจะตาย และในอีกด้านหนึ่งว่า หากเราารู้สึกมั่นคงปลอดภัยชั่ววินาทีในความรักของพระองค์เราจะมีชีวิต พระองค์มิได้ทรงกำลังตรัสสิ่งสองสิ่งที่แตกต่างกัน ทำไมนะเหรอ? เพราะว่าความบาปเป็นสิ่งที่คุณกระทำเมื่อคุณแทนที่ความมั่นคงปลอดภัยในพระเจ้าด้วยสิ่งอื่นๆ ดังนั้น เมื่อพระเจ้าทรงสั่นคลอนความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยของเราในสิ่งที่เป็นของโลก เพราะว่าพระองค์ทรงประสงค์ให้เราารู้สึกมั่นคงปลอดภัย—อย่างพิเศษสุดและอย่างบริบูรณ์—ในความรักและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ คำข่มขู่และคำสัญญาต่างๆ ในพระคัมภีร์สื่อข้อความสำคัญประการหนึ่ง นั่นคือ จงแสวงหาความมั่นคงปลอดภัยในพระเจ้าเท่านั้น

ความมั่นคงปลอดภัยในพระเจ้าเท่านั้น

เอเฟซัส 1:11-14 เป็นหนึ่งในข้อความที่ชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าที่ประชากรของพระองค์จะแสวงหาความมั่นคงปลอดภัยในพระองค์เท่านั้น ที่เราจะรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในความรักและฤทธิ์อำนาจของพระองค์

ในพระคริสต์ เราก็ได้รับการทรงเลือกด้วย คือถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามพระเจตนารมณ์ของพระเจ้าผู้ทรงทำกิจทุกอย่างตามพระดำริแห่งพระทัยของพระองค์¹² เพื่อเราผู้มีความหวังในพระคริสต์ก่อนผู้อื่นจะอยู่เพื่อยกย่องพระเกียรติของพระองค์¹³ ในพระคริสต์ ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นด้วย คือเมื่อพวกท่านได้ยินสัจวาทีคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และวางใจในพระองค์แล้ว พวกท่านก็ได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่ทรงสัญญาไว้¹⁴ พระวิญญาณนั้นเป็นมัดจำในการรับมรดกของเรา จนกว่าคนของพระเจ้าจะได้รับการไถ่ เพื่อเป็นการยกย่องพระเกียรติของพระองค์

สิ่งแรกและสำคัญที่สุดที่สังเกตเห็นในพระคำสามข้อนี้ก็คือนั่นคือ การยกย่องพระเกียรติพระองค์เอง เราถูกลิขิตไว้และแต่งตั้งให้มีชีวิตอยู่ “เพื่อยกย่องพระเกียรติของพระองค์” (ข้อ 12) พระองค์ทรงดำริประกันการรับมรดกของเรา (อีกครั้งหนึ่ง) “เพื่อเป็นการยกย่องพระเกียรติของพระองค์” (ข้อ 14) ข้อเท็จจริงพื้นฐานที่สุดเกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้านี้คือ พระองค์ทรงมีความตั้งมั่นที่ไม่สั่นคลอนต่อพระเกียรติของพระองค์เอง ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเป็นไปเพื่อยกระดับความเข้มข้นของการที่ประชากรของพระองค์สรรเสริญพระองค์เพื่อพระเกียรติของพระองค์

สิ่งที่สองที่สังเกตเห็นในข้อความตอนนี้ก็คือว่า ประชากรที่พระเจ้าทรงดำริประกันมรดกคือบรรดาผู้ที่เชื่อในข่าวประเสริฐ พวกท่านที่

“วางใจในพระองค์แล้ว พวกท่านก็ได้รับการประทับตรา” (ข้อ 13) มันมีความเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างการเชื่อในพระวาทะของพระเจ้า และการมีชีวิตอยู่เพื่อยกย่องพระเกียรติของพระองค์ หนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดในการให้เกียรติผู้อื่นคือ การวางใจคนๆ นั้น และในเมื่อพระเจ้าทรงยึดมั่นในพระเกียรติของพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด พระองค์ย่อมจะอุทิศพระองค์อย่างที่สุดต่อผู้ที่วางใจพระองค์

เช่นนั้นเอง สิ่งที่สามที่สังเกตเห็นในพระคำตอนนี้ก็คือสิ่งที่คุณคาดหวังเอาไว้ ในเมื่อพระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อเป็นการยกย่องพระเกียรติของพระองค์ และเพราะว่าการเชื่อในพระวาทะของพระองค์ก็เป็นการสรรเสริญพระเกียรตินั้น พระเจ้าทรงดำเนินตามขั้นตอนต่างๆ อย่างแน่วแน่ในการอ้างไว้ซึ่งการยกย่องพระเกียรติของพระองค์ชั่ววันนิรันดร์ และพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นโดยการประทับตราผู้เชื่อด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการรับประกันว่าเราจะได้รับมรดกของเาอย่างครบถ้วนและยกย่องพระเกียรติของพระองค์

พระเจ้าทรงทุ่มเทอย่างลึกซึ้งต่อการมีชนชาติหนึ่งในการครอบครองของพระองค์ ชนชาติหนึ่งที่จะมีชีวิตอยู่ตลอดไปเพื่อยกย่องพระเกียรติของพระองค์ โดยที่พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้จุดหมายปลายทางนิรันดร์ของเราขึ้นอยู่กับอำนาจแห่งเจตนาหรือการกระทำของเราตามธรรมชาติ พระองค์ทรงมอบหมายพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ให้เข้าสู่ชีวิตเราและทำให้เรามั่นคงปลอดภัยชั่ววันนิรันดร์

ได้รับการประทับตราและรับประกันตลอดไป

มันมีคำที่พิเศษสองคำในข้อพระคำเอเฟซัสของเราที่มุ่งจะช่วยให้เรารู้สึกมั่นคงปลอดภัยในความรักและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า นั่นคือ

คำว่า *ได้รับการประทับตรา และ รับประกัน* เรามาดูว่าเราจะสามารถ ทำแหละคำว่า *ได้รับการประทับตรา* คำนี้และสำรวจดูภายในได้ หรือไม่ มันหมายความว่าอย่างไรที่ว่าบรรดาผู้เชื่อ “ได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่ทรงสัญญาไว้” (ข้อ 13)? คำๆ นี้ ถูกใช้ในสามรูปแบบที่ต่างกันเป็นอย่างน้อยในพระคัมภีร์ใหม่

1. ในมัทธิว 27:66 อุโมงค์ฝังพระศพถูกปกป้องโดยการ *ประทับตรา* และจัดทหารยามล้อมไว้ ในวิวรณ์ 20:3 พระเจ้าทรงโยน ซาตานลงไปในบาดาลลึกและ *ประทับตรามันไว้* เพื่อไม่ให้มันหนีไปได้ ดังนั้น ความหมายหนึ่งของ *ประทับตรา* ก็คือการล็อก บางอย่างไว้ ปิดล้อมมันเอาไว้
2. อีกรูปแบบหนึ่งของการใช้คำนี้ถูกพบในโรม 4:11 ซึ่งในข้อนี้ การเข้าสู่หน้ตของอับราฮัมถูกเรียกว่า เครื่องหมายสำคัญและ *ตรา*รับรองความชอบธรรมซึ่งเกิดโดยความเชื่อของเขา และ ใน 1 โครินธ์ 9:2 เปาโลกล่าวว่า ผู้กลับใจเชื่อของเขาเป็น *ตรา* แห่งอัครทูตของเขา ดังนั้น ความหมายที่สองของ *ตรา* คือ เครื่องหมายรับรอง
3. การใช้คำนี้รูปแบบที่สามถูกพบในวิวรณ์ 7:3 ซึ่งในข้อนี้ *ตรา* *ประทับ*ของพระเจ้าถูกประทับไว้บนหน้าผากของบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้า เพื่อปกป้องพวกเขาจากพระพิโรธที่กำลังจะมาถึงโลก ตรงจุดนี้ คำว่า *ตราประทับ*บ่งชี้ถึงเครื่องหมายคุ้มครองที่ แสดงความเป็นเจ้าของ

แล้วเปาโลหมายความว่าอย่างไรในเอเฟซัส 1:13 เมื่อเขากล่าวว่า บรรดาผู้เชื่อได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์? ไม่ว่าคุณ จะเลือกใช้ความหมายใดจากข้างต้นนี้ ความจริงพื้นฐานก็ไม่ต่างกันเลย

1. หากพระวิญญูณ/ประทับตราปิดล้อม พระองค์ทรงประทับตรา ล็อกความเชื่อไว้ข้างใน และประทับตราขัดขวางความไม่เชื่อ และการละทิ้งความเชื่อ
2. หากพระวิญญูณประทับตราเราในฐานะเครื่องหมายรับรอง เช่นนี้พระองค์เองทรงเป็นเครื่องหมายนั้น กล่าวคือการทำงานของ พระวิญญูณในชีวิตของเราเป็นลักษณะเด่นของพระเจ้า กล่าว อีกนัยหนึ่งคือ สถานะความเป็นบุตรนิรันดร์ของเราเป็น ของจริงแท้หากเรามีพระวิญญูณสถิตอยู่ด้วย พระบุคคล ที่สามแห่งตรีเอกานุภาพเป็นเครื่องหมายแห่งความจริงของ พระเจ้าในชีวิตของเรา
3. หากพระวิญญูณทำเครื่องหมายเราด้วยตราประทับของพระเจ้า พระองค์ทรงคุ้มครองเราจากพลังอำนาจที่ชั่วร้าย ซึ่งมันจะ ไม่กล้าเข้าสู่คนที่มีความหมายแห่งการเป็นสมบัติของพระเจ้า

ไม่ว่าคุณจะเข้าใจความหมายที่อยู่ในคำว่า ได้รับการประทับตรา นี้ ว่าอย่างไร มันคือข้อความแห่งความปลอดภัยและความมั่นคงใน ความรักและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า พระเจ้าทรงมอบพระวิญญูณ บริสุทธิมาในฐานะตราประทับแห่งการพิทักษ์รักษาเพื่อปิดล้อม ความเชื่อเราไว้, ในฐานะตราประทับแห่งการรับรองเพื่อพิสูจน์ความ เป็นบุตรของเรา, และในฐานะตราประทับแห่งการคุ้มครองเพื่อ ป้องกันเราจากพลังอำนาจที่เป็นอันตรายต่างๆ ประเด็นก็คือว่า พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรารู้สึกมั่นคงและปลอดภัยในความรักและ ฤทธิ์อำนาจของพระองค์

อีกคำหนึ่งที่เปาโลใช้เพื่อสร้างความกระจ่างในเรื่องนี้ก็คือคำว่า มัดจำ ในข้อ 14 “พวกท่านก็ได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญูณ

บริสุทธิ์ตามที่ทรงสัญญาไว้ พระวิญญาณนั้นเป็นมัดจำในการรับมรดกของเรา” มีครั้งหนึ่งโนเอลกับผมก็นำมันรยนต์หมดในตัวเมืองมินนีแอโพลิส ผมวิ่งไปยังสถานีบริการใกล้ๆ และขอเยี่ยมกระป๋องที่มีน้ำมันราคาสองดอลลาร์ ผมบอกเขาว่าผมจะกลับมาและซื้อน้ำมันอีกสิบห้าดอลลาร์ แต่ผมต้องทิ้งใบขับขี่ของผมไว้ ทำไมล่ะเธอ? เพราะว่ามันเป็นมัดจำว่าผมจะกลับมาและทำธุระให้เสร็จ พวกเขารู้ว่าใบขับขี่ของผมมีค่าเพียงพอสำหรับผมที่ทำให้พวกเขามีความรู้สึกปลอดภัยว่าผมจะกลับมาพร้อมกับกระป๋องของพวกเขา เช่นนั้นแล้วพระเจ้าทรงกำลังตรัสอะไรกับเราเมื่อพระองค์ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์แก่เราและเรียกพระวิญญาณว่าเป็นมัดจำหรือการวางเงินดาวน์? แท้จริงแล้ว พระองค์กำลังตรัสว่า:

ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของเราสำหรับบรรดาผู้ที่เชื่อในเราก็คือ เจ้าจะรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในความรักของเรา เราได้เลือกเจ้าไว้ก่อนการสร้างโลก เราได้กำหนดเจ้าไว้ล่วงหน้าให้เป็นลูกของเรา เราได้ไถ่เจ้าโดยโลหิตของพระบุตรของเรา และเราได้ใส่พระวิญญาณของเราไว้ในเจ้าในฐานะตราประทับและเป็นมัดจำ ดังนั้น เจ้าจะได้รับมรดกและเจ้าจะยกย่องเกียรติแห่งพระคุณของเราตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเราบอกสิ่งนี้กับเจ้าในเอเฟซัสบทที่ 1 เพราะว่าเราอยากให้เจ้ารู้สึกมั่นคงปลอดภัยในความรักและฤทธิ์อำนาจของเรา เราไม่สัญญาว่าเจ้าจะมีชีวิตที่ราบรื่น อันที่จริงเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรของเราโดยต้องผ่านความทุกข์ลำบากมากมาย เราไม่สัญญาว่าจะพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแสดงความโปรดปรานเจ้าเสมอ

แต่จะเตือนเจ้าเสมอด้วยความรักเมื่อใดก็ตามที่เจ้าเริ่ม
แสวงหาความมั่นคงปลอดภัยในสิ่งอื่นๆ ที่ไม่ใช่เรา

ดังนั้น เราจะกล่าวย้ำอีกครั้งว่า: เราได้เลือกเจ้าไว้ เราได้
กำหนดเจ้าไว้ล่วงหน้า เราได้ไถ่เจ้าไว้ เราได้ประทับตรา
เจ้าด้วยพระวิญญาณของเรา มรดกของเจ้าเป็นเรื่อง
แน่นอน เพราะว่าเราหลงใหลทุ่มเทต่อการร่ายกองเกียรติ
แห่งพระคุณของเราในความรอดของเจ้า

มันเหมือนกับว่าพระเจ้าทรงร้องเพลงให้เราฟังและร้อง
แทนเราว่า:

เมื่อความสุขสำราญ ผ่านมาทางใจของเจ้า
เมื่อทุกข์ทรมานพัดผ่านมา
ไม่ว่าเกิดเหตุใด เราสอนให้เจ้าพูดว่า
วิญญาณข้า สุขสบาย สุขหรรษา⁴

4 อิงการแปลนี้จากเนื้อเพลง “จิตใจข้าสุขสบาย” – ผู้แปล

ปฐมกาล 1:26-31

แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้าและฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด” ²⁷พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นและทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง ²⁸พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา ตรัสกับพวกเขาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด” ²⁹พระเจ้าตรัสว่า “ดูนี้ เราให้ธัญพืชที่มีเมล็ดทุกชนิด ซึ่งมีอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน และต้นไม้ผลทุกชนิด ที่มีเมล็ดในผลของมันแก่เจ้า เป็นอาหารของเจ้า” ³⁰ฝ่ายสัตว์ทั้งหมดบนแผ่นดิน นกทั้งปวงบนท้องฟ้าและสัตว์เลื้อยคลานทั้งหมดบนแผ่นดิน คือ สิ่งมีชีวิตที่มีลมหายใจนั้น เราให้พืชเขียวสดทั้งปวงเป็นอาหาร” ก็เป็นดังนั้น ³¹พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูลึ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่หก

บทที่ 9

ความเป็นชาย และความเป็นหญิง ตามแบบพระคัมภีร์

หนึ่งในลักษณะเด่นที่อยู่มาช้านานของคริสตจักรแบปติสต์เบเลเฮมก็คือ การที่คริสตจักรนี้เข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้าว่าด้วยวิถีทางที่ผู้ชายและผู้หญิงมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในครอบครัว คริสตจักร และสังคม ชื่อที่ใช้กันบ่อยที่สุดสำหรับความเข้าใจที่ว่านี้ก็คือคำว่า ผู้ที่เชื่อเรื่องการเติมเต็ม (complementarian) ซึ่งมาจากคำว่า ส่วนเติมเต็ม (complement) ผู้ที่เชื่อแนวทางนี้มีทัศนะที่ว่า เมื่อพูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ การสำแดงถึงพระเกียรติของพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด, และความผลิตเฟลินที่ดีเลิศที่สุดในความสัมพันธ์ของมนุษย์, และการออกผลที่ยอดเยียมที่สุดในงานพันธกิจเกิดขึ้นเมื่อความแตกต่างอันลึกซึ้งระหว่างชายและหญิงถูกน้อมรับและประกาศว่าเสริมสร้างกันและกัน เพราะว่าความแตกต่างเหล่านี้เสริมแต่งและนำความสมบูรณ์แก่กันและกัน

ดังนั้น ผู้ที่เชื่อเรื่องการเติมเต็มใช้คำๆ นี้เพื่อจัดวางมุมมองและวิถีชีวิตของเราระหว่างความผิดพลาดสองแบบ แบบแรกคือ การข่มเหง

ทารุณาต่างๆ ต่อผู้หญิงภายใต้อิทธิพลครอบงำของผู้ชาย และอีกแบบหนึ่งก็คือ การปฏิเสธความแตกต่างทางเพศสภาพทั้งหลายที่เราเห็นว่ามีคามหมายอันงดงาม

นี่หมายความว่า ในด้านหนึ่ง ผู้ที่เชื่อเรื่องการเติมเต็มรับรู้, เสรีโสภ, และคัดค้านการปฏิบัติอย่างเลวร้าย การไม่เคารพ การข่มเหงทารุณ และการแสวงหาประโยชน์ส่วนบุคคลและเชิงระบบที่เกิดกับผู้หญิงและเด็กหญิงในทุกรูปแบบ ในอีกด้านหนึ่ง ผู้ที่เชื่อกลุ่มนี้คร่ำครวญต่อกระแสสตรีนิยมและความเสมอภาคที่ลดทอนความแตกต่างต่างๆ ที่พระเจ้าประทานระหว่างผู้ชายและผู้หญิง เพราะกระแสเหล่านี้มีแนวโน้มจะถอดรั้วระเบียบที่พระเจ้าได้ทรงออกแบบไว้เพื่อความเจริญงอกงามของชีวิตมนุษย์

ผู้ที่เชื่อเรื่องการเติมเต็มต่อต้านกระแสของวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่ที่ครอบงำและข่มเหงทารุณ เช่นเดียวกับกระแสวัฒนธรรมของคนตาบอดทางเพศส่วนใหญ่ ทำให้ค่าของทุกเพศเท่ากัน ไม่แบ่งแยกเพศ และเรามีจุดยืนอยู่ระหว่างวิถีชีวิตสองแบบนี้ ไม่ใช่เพราะทางสายกลางเป็นพื้นที่ปลอดภัย (ไม่ใช่อย่างเด็ดขาด) แต่เป็นเพราะเราคิดว่าเป็นแผนงานที่ประเสริฐของพระเจ้าตามพระคัมภีร์สำหรับผู้ชายและผู้หญิง “ดียิ่งนัก” ดังที่พระองค์ตรัสในปฐมกาล บทที่ 1

อันที่จริง ผมมองว่าความพยายามของลัทธิสตรีนิยมที่จะแก้ไขการข่มเหงทารุณของเพศชายต่อผู้หญิงด้วยการปฏิเสธความแตกต่างทางเพศกลับส่งผลตรงกันข้าม ที่ทำให้ผู้ชายเป็นล้านๆ คนที่ผู้หญิงไม่สามารถมีความสุขด้วยได้เพราะความไม่แมนของเขา หรือไม่สามารถทนเขาได้เพราะความเป็นชายแบบที่บิดเบี้ยว โหดเหี้ยม ตามมุมมองของการเติมเต็ม หากเราล้มเหลวที่จะสอนเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงเกี่ยวกับความจริง ความงดงาม และคุณค่าของความแตกต่าง

ระหว่างพวกเขา และแนวทางการใช้ชีวิตที่สำแดงสิ่งเหล่านี้ออกมา ความแตกต่างเหล่านั้นจะเติบโตขึ้นในแบบที่อันตรายและผิดปกติ ผลลัพธ์ก็คือ อีกกลุ่มหนึ่งของคนหนุ่มสาวที่ไม่รู้ความหมายของการเป็นชายหรือหญิงที่เป็นผู้ใหญ่ ราคาในทางวัฒนธรรมที่ต้องจ่ายสำหรับเรื่องนี้ช่างมหาศาล

จากนี้ผมจะเปลี่ยนประเด็นจากเรื่องทั่วไปเข้าสู่เรื่องเฉพาะเจาะจง โดยนำเสนอคำที่เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ ตัวอย่างเกี่ยวกับความเป็นชายและหญิง และจากนั้นจะเป็นข้อความที่เจาะจงเพื่อแสดงถึงรากเหง้าตามพระคัมภีร์ของแนวคิดเรื่องการเติมเต็ม

ความยิ่งใหญ่ของการเป็นมนุษย์

ในช่วงเย็นของวันที่ 13 กรกฎาคม 1980 วันอาทิตย์แรกของผม ณ คริสตจักรแบปติสต์เบธเลเฮม ผมแบ่งปันคำสอนในหัวข้อ “ชีวิตไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย” โดยในตอนหนึ่งผมกล่าวไว้ว่า:

“บางครั้งบางคราวมนุษย์ทุกคนถวิลหาชีวิตที่ไม่ไหลทิ้ง เร็วราดเหมือนกับก๊อกน้ำที่รั่วซึม คุณทุกคนได้ลิ้มรสความปรารถนาที่ว่า ชีวิตวันต่อวันจะเป็นมากกว่าเรื่องไร้สาระซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันอาจเกิดขึ้นตอนที่คุณกำลังอ่านบทกลอน ตอนที่คุณกำลังคุกเข่าในห้องส่วนตัว ตอนที่คุณกำลังยืนอยู่ริมทะเลสาบตอนพระอาทิตย์ตก มันเกิดขึ้นบ่อยมากๆ ในช่วงเวลาความเป็นความตาย” ผมยังอ้างคำกล่าวของโมเสสจากเฉลยธรรมบัญญัติ 32:46 ที่ว่า “จงใส่ใจในถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะได้บัญชาลูกหลานของท่าน ให้เขาระวังที่จะ

ทำตามถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัตินี้ *เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับพวกท่าน แต่เป็นเรื่องชีวิตของท่านทั้งหลาย*”

ลึกลงไปในจิตใจของมนุษย์ทุกคนที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง ซึ่งเราแต่ละคนติดเหรียญตราแห่งมนุษยภาพตามพระฉายของพระเจ้า มันมีความถวิลหาชีวิตที่ไม่ไร้ความหมาย—ชีวิตที่ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ไร้สาระ ไม่สำคัญ ลองพิจารณาแนวคิดจากนักเขียนนิยายอาชญากรรม อกาธา คริสตี้ (1896-1976) ที่ว่า “ฉันชอบการมีชีวิต บางครั้งฉันตกอยู่ในความทุกข์อย่างบ้าคลั่ง อย่างสิ้นหวัง และอย่างรุนแรง ถูกครอบงำด้วยความเศร้าโศก แต่ตลอดช่วงเวลานั้น ฉันยังตระหนักอย่างแน่แท้ว่า แด่การได้มีชีวิตก็นับเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่”

ผมคิดว่าแนวคิดนี้เป็นจริงอย่างน่าอัศจรรย์ การเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ บางทีคุณอาจจะมีหนึ่งในหลายชั่วขณะที่เกิดขึ้นไม่บ่อยและมีศรัทธาในแบบที่ผมได้ดื่มด่ำเป็นครั้งคราว โดยที่ผมจะยืนอยู่ตรงหน้าต่าง หรือประตู หรือที่ไหนก็ได้ และทันใดนั้น การตื่นรู้ก็มาแบบไม่ทันตั้งตัวและทรงพลัง: *ฉันยังมีชีวิต ฉันยังมีชีวิต ไม่ใช่แบบตันไม้หรือกระต่าย แต่มีชีวิตแบบมนุษย์ ฉันมีความคิด ความรู้สึก ความปรารถนา ความเสียสละ ความเศร้าโศก ฉันมีชีวิต ถูกสร้างตามพระฉายของพระเจ้า และนี่เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่*

แน่นอนว่ามันเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ และส่วนหนึ่งในความยิ่งใหญ่ของการเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตและถูกสร้างในพระฉายของพระเจ้ายิ่งก็คือว่า คุณเป็นชายหรือหญิง “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล 1:27) ไม่มีใครเป็น

มนุษย์ผู้ไร้ซึ่งความโดดเด่น ไร้ซึ่งความแตกต่าง ไม่มีอะไรแบบนั้นเลย และพระเจ้าไม่เคยตั้งพระทัยให้มนุษย์เป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์เพศชายและมนุษย์เพศหญิง และนี่คือเรื่องที่ยิ่งใหญ่

อย่างไรก็ตาม มันเป็นการบิดเบือนที่จะบรรยายถึงธรรมชาติมนุษย์สองสิ่งนี้ราวกับว่า แผนงานของพระเจ้าในการสร้างความแตกต่างทางเพศเป็นไปเพื่อการให้กำเนิดและเลี้ยงดูทารก ความแตกต่างดังกล่าวมีมากมายเหลือเกินและลึกซึ้งเกินกว่าคำอธิบายที่ตื้นเขินเช่นนั้น ผู้หญิงคนหนึ่งเป็นผู้หญิงจนถึงก้นบึ้งความเป็นมนุษย์ของเธอ ผู้ชายคนหนึ่งเป็นผู้ชายจนถึงก้นบึ้งความเป็นมนุษย์ของเขา และนี่เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ ดังนั้นประเด็นแรกของผมก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำเรื่องที่ยิ่งใหญ่ในการสร้างเราเป็นชายและหญิงตามพระฉายของพระองค์ อย่างน้อยคำสิ่งนี้ แต่จขัณขมยินดี ในศักดิ์ศรีแห่งการมีชีวิตในฐานะมนุษย์เพศชายหรือหญิงแบบที่คุณเป็น

อุปมาเรื่องความแตกต่าง

ขอให้ผมได้วาดภาพประกอบเพื่อแสดงให้เห็นถึงส่วนหนึ่งของความแตกต่างระหว่างความเป็นชายและความเป็นหญิง ภาพวาดรูปหนึ่งอาจแทนคำพูดได้เป็นพันคำ แม้จะเป็นภาพจากคำพรรณนาก็ตาม

สมมติว่ามีชายหนุ่มคนหนึ่งและหญิงสาวคนหนึ่ง ณ คริสต์จักรแห่งหนึ่งในชุมชนเมือง ทั้งคู่อายุ 20 ปี กำลังพูดคุยกันก่อนการนมัสการ ชายหนุ่มชอบน้ำเสียงและหญิงที่อยู่ตรงหน้า และกล่าวว่า “มีใครนึ่งกับคุณรีเปล่าครับ?” พวกเขา นั่งด้วยกัน พวกเขาสังเกตวิธีการที่แต่ละฝ่ายมีปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้าระหว่างการนมัสการ

เมื่อการนมัสการจบลง ในขณะที่พวกเขาเตรียมจะแยกย้าย ชายหนุ่มพูดว่า “คุณมีแผนไปทานมื้อเที่ยงที่ไหนรึยังครับ? ผมอยากจะ

เลี้ยงมือเพียงคุณ” ถึงจุดนั้นเธออาจส่งสัญญาณว่าเธอไม่สนใจโดยตอบว่า “ฉันมีนัดอยู่แล้วค่ะ แต่ก็ขอพบใจนะ” หรือเธออาจส่งสัญญาณในทางตรงข้ามว่า “ฉันมีนัด แต่ขอฉันโทรศัพท์ก่อนนะ ฉันว่าฉันเลื่อนนัดนั้นได้ ฉันอยากไปด้วยค่ะ” แล้วเธอก็เลือกทางเลือกที่สอง

ทั้งคู่ไม่มีรถยนต์ ชายหนุ่มจึงเสนอว่าให้เดินด้วยกันไปที่ร้านกาแฟประมาณ 10 นาทีจากคริสตจักร ในขณะที่พวกเขากำลังเดิน ชายหนุ่มพบว่าเธอมีสายคาดเอวสีดำของศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว และพบว่าเธอเป็นหนึ่งในคนที่เก่งที่สุดของมลรัฐ ในขณะที่พวกเขา กำลังจะถึงร้านกาแฟ มีชายสองคนขวางทางพวกเขาอย่างมุ่มร้าย และกล่าวว่า “นายมีแฟนรักนี่หว่า เราอยากได้กระเป๋าดังค์ของเธอ และของนายอะ จริงๆ แล้วเราอยากได้แฟนนายไปด้วยวะ หล่อนสวยดี”

ความคิดดูบหนึ่งแล่นในหัวของชายหนุ่มว่า เธอส่งสอนไ้พวกนี้ได้แน่ แต่แทนที่จะถอยหลบไปอยู่หลังเธอ ชายหนุ่มจับแขนเธอและดึงเธอไปหลบข้างหลังเขา และพูดว่า “ถ้าพวกแกจะแตะต้องเธอก็ต้องข้ามศพฉันไปก่อน” เมื่อพวกคนร้ายขยับตัว ชายหนุ่มพุ่งชนคนร้ายทั้งคู่และบอกเธอให้วิ่งหนีไป

ชายสองคนต่อเขาจนสลบไป แต่ก่อนที่พวกมันจะรู้ตัว หญิงสาวก็จัดการพวกเขาจนหายหลังและมีพื้นวิ่งออกมา ถึงตอนนี้มีคนกลุ่มเล็กมามุงดู และบางคนโทรศัพท์แจ้งสายด่วน 911 เมื่อตำรวจและรถพยาบาลมาถึง เธอขึ้นรถพยาบาลไปกับชายหนุ่ม ซึ่งเพิ่งจะตื่นขึ้นมา ระหว่างทางไปโรงพยาบาลเธอมีความคิดสำคัญอยู่หนึ่งอย่างว่า นี่คือนักชายในแบบที่ฉันอยากจะแต่งงานด้วย

ประเด็นหลักของเรื่องนี้ก็เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่า ความแตกต่างที่ลึกกลงไประหว่างความเป็นชายและความเป็นหญิงไม่ใช่เรื่องของศักยภาพที่ดีกว่าหรือด้อยกว่า แต่มันคือ อุปนิสัย หรือ ทักษะที่เขียน

ไว้ลึกในจิตใจ (แม้ว่ามักจะเป็นไปอย่างบิดเบี้ยวเนื่องจากบาปและการตกในบาป) แต่ขอให้เราสังเกตสามประการที่สำคัญ

ประการแรก ชายหนุ่มเป็นฝ่ายริเริ่ม เขาถามว่าเขานั่งกับเธอได้ไหม ถามว่าเธออยากจะไปทานมื้อเที่ยงด้วยไหม และแนะนำสถานที่รวมถึงวิธีการเดินทาง หญิงสาวเข้าใจอย่างชัดเจนว่าเขากำลังทำอะไร และตอบสนองอย่างอิสระตามความปรารถนาของเธอ เธอเล่นตามน้ำไปด้วย ทั้งหมดนี้ไม่ได้บอกเลยว่าใครมีศักยภาพที่เหนือกว่าในการวางแผน พระเจ้าทรงลิขิตความอยากเป็นผู้นำในหัวใจของผู้ชาย และทรงลิขิตสติปัญญาในการสังเกตเห็นคุณลักษณะนั้นและมีความสุขกับมันในหัวใจของผู้หญิง

ประการที่สอง ชายหนุ่มกล่าวว่าเธออยากจะเลี้ยงมื้อเที่ยง เธอจะเป็นคนจ่าย นี่เป็นการส่งสัญญาณจากชายหนุ่ม รวากับเขากำลังพูดว่า “ผมคิดว่าเป็นส่วนที่ผมต้องรับผิดชอบ ในละครเล็กๆ แห่งชีวิตเรื่องนี้ที่ผมริเริ่ม ผมจะดูแลคุณเอง” หญิงสาวเข้าใจและตอบตกลง เธอสนับสนุนการริเริ่มของเขาและยอมรับข้อเสนอที่เขาจะเลี้ยงเธอด้วยใจถ่อม เธอดำเนินการขั้นตอนต่อไปของการเดินรำนี้อย่างชัดเจน ไม่ได้บอกเลยว่าใครร่ำรวยกว่าหรือหาเงินได้เก่งกว่า มันคือสิ่งที่บุรุษของพระเจ้ารู้สึกว่าเขาต้องทำ

ประการที่สาม เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนร้าย จิตวิญญาณความเป็นชายของชายหนุ่มไม่สนใจเลยว่าหญิงสาวเก่งกว่าเขามากในเรื่องการต่อสู้ป้องกันตัว สิ่งที่แสดงออกมาในช่วงยามแห่งความคับขันก็คือแรงจูงใจแห่งความเป็นชายชาติรื้อนลึกลับซึ่งเป็นของประทานที่ทำให้เขาอยากปกป้องเธอ แน่นอนว่ามันไม่ใช่ศักยภาพที่เหนือกว่าของเขา และมันไม่ใช่ความเป็นลูกผู้ชายที่โง่เขลา แต่มันเป็นเรื่องของความเป็นชายชาติรื้อน ซึ่งหญิงสาวเข้าใจ และเธอไม่ได้รู้สึกว่าได้ดูถูก

แต่รู้สึกเป็นเกียรติ และชื่นชมมัน

หัวใจสำคัญของความเป็นชายที่เติบโตก็คือ สำนึกอันเป็น
ของประทาน (อุปนิสัย, ทศนคติ) ที่ว่า ความรับผิดชอบ
หลัก (ไม่ใช่ความรับผิดชอบโดยลำพัง) เป็นของผู้ชาย เมื่อ
กล่าวถึงเรื่องความริเริ่มในการเป็นผู้นำ การจัดหาดูแล
และการปกป้อง

และหัวใจสำคัญของความเป็นหญิงที่เติบโตก็คือ สำนึก
อันเป็นของประทาน (อุปนิสัย, ทศนคติ) ที่ว่า สิ่งที่ถูกกล่าว
ไปข้างต้นไม่มีตรงไหนสื่อนัยถึงความด้อยกว่าของผู้หญิง
แต่มันจะเป็นสิ่งที่งดงามในการร่วมเคียงข้างผู้ชายที่เป็น
แบบนั้น และให้การยืนยันและโอบรับความเป็นผู้นำ
การจัดหาดูแล และการปกป้องเช่นนั้นด้วยความเต็มใจ

ข้อพระคัมภีร์ว่าด้วยเรื่องความแตกต่างเหล่านี้

สำหรับบรรดาผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดเรื่องการเติมเต็มนี้ คำวิจารณ์
ก็น่าจะเป็นทำนองว่า ความแตกต่างทางเพศที่ผมนำเสนอว่าเป็นมา
โดยกำเนิดอันที่จริงถูกกำหนดตามวัฒนธรรม ไม่ได้เป็นมาโดยกำเนิด
และไม่ได้มาจากพระเจ้า พวกนักวิจารณ์คงจะบอกว่า ผู้ที่เชื่อเรื่อง
การเติมเต็มเพียงแค่งำลั้งสื่อให้เห็นภูมิหลังที่เขาเติบโตมาและอคติ
ในวัยเด็กของพวกเขา

มันอาจเป็นไปได้ตามคำวิจารณ์ข้างต้น ทุกคนนำอคติและ
สมมติฐานต่างๆ มาใช้กับเรื่องนี้ ดังนั้น คำถามที่แท้จริงก็คือ พระเจ้า
ทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ในพระคัมภีร์
หรือไม่?

ก่อนอื่นให้เรามาดูข้อความในพระคัมภีร์ที่พูดถึงเรื่องการแข่งขัน จากนั้นดูข้อความที่พูดถึงเรื่องคริสตจักร ในข้อความทั้งสองเรื่องนั้นผู้ชายที่เป็นเหมือนพระคริสต์ ถ่อมใจ รักผู้อื่น และเสียสละได้รับการทรงเรียกให้มีความรับผิดชอบหลักในการเป็นผู้นำ การจัดหาเลี้ยงดู และการปกป้อง ขณะที่ผู้หญิงได้รับการทรงเรียกให้อยู่เคียงข้างผู้ชาย เหล่านี้สนับสนุนการเป็นผู้นำดังกล่าว และขยายราชอาณาจักรของพระคริสต์ด้วยของประทานต่างๆ ทั้งหมดของพวกเขาตามที่พรณนาไว้ในพระคัมภีร์

ลำดับแรก ข้อความที่พูดถึงเรื่องการแข่งขันและครอบครัว

ส่วนภรรยาจะยอมเชื่อฟังสามีของตน เหมือนยอมเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า ²³ เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยาเหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักรซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ โดยพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ²⁴ คริสตจักรยอมเชื่อฟังพระคริสต์อย่างไร ภรรยาก็ควรยอมเชื่อฟังสามีทุกประการอย่างนั้น ²⁵ ส่วนสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร ²⁶ เพื่อจะทำให้คริสตจักรบริสุทธิ์โดยการชำระด้วยน้ำและพระวจนะ ²⁷ เพื่อพระองค์จะได้คริสตจักรที่มีศักดิ์ศรี ไม่มีตำหนิ รื้อรอย หรือมลทินใดๆ เลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ ²⁸ ในทำนองเดียวกัน สามีต้องรักภรรยาของตนเหมือนรักร่างกายของตัวเอง คนที่รักภรรยาของตัวเองก็รักตัวเองด้วย ²⁹ เพราะว่าไม่มีใครเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนที่พระคริสต์ทรงทำแก่คริสตจักร

³⁰เพราะว่าเราเป็นอวัยวะของพระกายของพระองค์ [จากนั้น อังถึงปฐมกาล 2:24] ³¹“เพราะเหตุนี้เอง ผู้ชายจะละบิดามารดาไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” ³²ความลี้ลับในเรื่องนี้สำคัญ และข้าพเจ้าเข้าใจว่าหมายถึงพระคริสต์และคริสตจักร ³³อย่างไรก็ดี พวกท่านแต่ละคนจงรักภรรยาของตนเหมือนรักตัวเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามี (เอเฟซัส 5:22-33)

นี่คือข้อสังเกตสี่ประการที่ได้จากข้อพระคัมภีร์ข้างต้น

1. การแต่งงานเป็นการจำลองภาพความสัมพันธ์ของพระคริสต์กับคริสตจักรของพระองค์ “ความลี้ลับในเรื่องนี้สำคัญ และข้าพเจ้าเข้าใจว่าหมายถึงพระคริสต์และคริสตจักร” (ข้อ 32)
2. ในละครสมมตินี้ สามีแสดงบทบาทตามพระคริสต์ และภรรยาแสดงบทบาทตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อคริสตจักร “ส่วนสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” (ข้อ 25) “ส่วนภรรยาจงยอมเชื่อฟังสามีของตน เหมือนยอมเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 22)
3. ดังนั้น ความรับผิดชอบหลักในเรื่องการริเริ่มและความเป็นผู้นำในครอบครัวย่อมมาจากสามี ผู้ที่แสดงบทบาทตามพระคริสต์ ผู้เป็นศีรษะ และเป็นที่ชัดเจนแล้วว่านี่ไม่ใช่เรื่องของสิทธิและอำนาจ แต่เป็นเรื่องความรับผิดชอบและความเสียสละ: “เหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” (ข้อ 25) ไม่มีการข่มเหงทารุณ ไม่มีความเจ้ากี้เจ้าการ ไม่มีความเป็นเผด็จการบ้าอำนาจ ไม่มีความหยิ่งผยอง

นี่คือผู้ชายที่ความทะนงตนของเขาได้ถูกทบทวนทำลายด้วยความต้องการผู้ช่วยให้รอดของเขา และเขาเต็มที่จะแบกรับภาระความเป็นผู้นำที่ประทานแก่เขาโดยองค์เจ้านายของเขา ไม่ว่าภระนั้นจะหนักเพียงใด ผู้หญิงที่ยำเกรงพระเจ้าจะมองเห็นสิ่งนี้และชื่นชมยินดี

4. ความเป็นผู้นำเช่นนี้ในครอบครัวเกี่ยวข้องกับสำนึกถึงความรับผิดชอบหลักในการจัดหาเลี้ยงดูและการปกป้องอย่างทะนุถนอม “เพราะว่าไม่มีใครเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง (นั่นคือ ภรรยาของเขา) มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนที่พระคริสต์ทรงทำแก่คริสตจักร” (ข้อ 29) คำว่า *เลี้ยงดู* สื่อนัยถึงการจัดหาเลี้ยงดู และคำว่า *ทะนุถนอม* สื่อนัยถึงการปกป้องอย่างทะนุถนอม ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่พระคริสต์ทรงกระทำเพื่อเจ้าสาวของพระองค์ นี่คือนิสัยที่สามีที่ยำเกรงพระเจ้าสำนึกกว่าเป็นความรับผิดชอบหลักที่ต้องทำเพื่อภรรยาและครอบครัวของเขา

ดังนั้น ผู้ที่เชื่อเรื่องการเติมเต็มสรุปว่า ความเป็นศิรัระตามพระคัมภีร์ของสามีเป็นการทรงเรียกของพระเจ้าให้สามีเป็นผู้รับผิดชอบหลักตามความเป็นผู้นำแบบผู้รับใช้ การปกป้อง และการจัดหาเลี้ยงดูที่เหมือนพระคริสต์ ในครอบครัว และการยอมจำนนตามพระคัมภีร์ของภรรยาเป็นการทรงเรียกของพระเจ้าให้ภรรยาให้เกียรติและยืนยันรับรองความเป็นผู้นำของสามี และช่วยประดับประดาการนำนั้นตามของประทานที่เธอมี ดังที่ปฐมกาล 2:18 เขียนไว้ว่า “ผู้ช่วยที่เหมาะสมกับเขา”

ผมจะไม่ขยายความข้อคิดเห็นข้างต้นว่ามันประยุกต์ใช้กับคริสตจักรได้อย่างไร แต่ผมจะอธิบายสรุปว่าผู้ที่เชื่อเรื่องการเติมเต็มมีมุมมองอย่างไร

ใน 1 ทิโมธี 2:12 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือมีอำนาจเหนือผู้ชาย” ในบริบทที่กว้างกว่านั้นของพระคัมภีร์ เราเชื่อว่าข้อนี้หมายความว่า ความรับผิดชอบหลักในการปกครองและสั่งสอนในคริสตจักรควรจะตกอยู่กับผู้ชายที่มีความอาวุโสฝ่ายวิญญาณ มันมีสองหน้าที่ที่ทำให้ผู้ปกครองคริสตจักรต่างจากมัคทายก ได้แก่ การปกครอง (1 ทิโมธี 5:17) และการสอน (1 ทิโมธี 3:2) ดังนั้น วิธีที่ชัดเจนที่สุดในการประยุกต์ใช้คำสอนนี้ในภาพรวมก็คือ การกล่าวว่าผู้ปกครองของคริสตจักรควรจะเป็นผู้ชายที่มีความอาวุโสฝ่ายวิญญาณ

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในเมื่อคริสตจักรเป็นครอบครัวของพระเจ้า ความจริงเรื่องการเป็นศิรัชะและการยอมจำนนที่เราพบในการแต่งงาน (เอเฟซัส 5:22-33) จึงพบได้ในคริสตจักรเช่นกัน ในพระธรรม 1 ทิโมธี 2:12 คำว่า *อำนาจ* หมายถึงการทรงเรียกของพระเจ้าต่อผู้ชายที่มีของประทานและความอาวุโสฝ่ายวิญญาณให้มีความรับผิดชอบหลักในฐานะผู้ปกครอง เพื่อความเป็นผู้นำแบบผู้รับใช้และการสอนที่เหมือนพระคริสต์ในคริสตจักร และในเอเฟซัส บทที่ 5 คำว่า *ยอมเชื่อฟัง* หมายถึงการทรงเรียกของพระเจ้าต่อสมาชิกคนอื่นๆ ของคริสตจักร ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ให้ยอมเชื่อฟังพระคริสต์ด้วยการให้เกียรติและยืนยันรับรองความเป็นผู้นำและการสอนของผู้ปกครอง เพื่อที่จะรักษาผู้นำเหล่านี้ไว้สำหรับงานพันธกิจหลายร้อยอย่างที่มีพร้อมไว้สำหรับผู้ชายและผู้หญิงในการรับใช้ของพระคริสต์

ประเด็นสุดท้ายข้างต้นมีความสำคัญมาก สำหรับผู้ชายและผู้หญิงที่มีใจแห่งการรับใช้ (ในการช่วยจิตวิญญาณให้รอด เยียวยาชีวิตที่แตกสลาย ต่อต้านความชั่ว และตอบสนองความต้องการของผู้ยากไร้) ขอบเขตแห่งโอกาสมีอยู่อย่างไม่สิ้นสุด พระเจ้าทรงมุ่งหวัง

ให้ทั้งคริสตจักรถูกขับเคลื่อนในงานพันธกิจ ทั้งชายและหญิง ไม่มีใครที่แค่จะอยู่บ้านดูละครน้ำเน่าและการแข่งเบสบอลขณะที่โลกกำลังลุกเป็นไฟ

ภาพของความเป็นชายและความเป็นหญิงตามพระคัมภีร์ คือ การทรงเรียกสำหรับผู้ชายและผู้หญิงให้ตระหนักว่า การเป็นผู้ชายที่ถูกสร้างตามพระฉายของพระเจ้าเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่จริงๆ และการเป็นผู้หญิงที่ถูกสร้างตามพระฉายของพระเจ้านี้ก็เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ไม่ต่างกัน แต่ในเมื่อภาระความรับผิดชอบหลักเป็นของผู้ชาย ต่อจากนี้คือสิ่งที่ผมจะทำหายพวกเขา

บุรุษทั้งหลาย คุณมีวิสัยทัศน์ทางศีลธรรมสำหรับครอบครัวของคุณ มีความกระตือรือร้นเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า มีความมุ่งมั่นอันงดงามในการขยายราชอาณาจักร มีภาพฝันที่ชัดเจนเพื่องานพันธกิจของคริสตจักร และมีความแน่วแน่มุ่งดีที่จะทำให้ฝันนั้นเป็นจริงหรือไม่? คุณไม่อาจเป็นผู้นำของสตรีที่ยำเกรงพระเจ้าได้โดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ เธอเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่!

ทุกวันนี้มีผู้ชายแบบนั้นนับไม่ถ้วนในคริสตจักร แต่จำเป็นจะต้องมีเพิ่มมากกว่านั้นอีก เมื่อองค์เจ้านายเสด็จมายังคริสตจักรของพระองค์และทรงสร้างกองทัพอันเกรียงไกรของผู้ชายแบบพระคริสต์ที่มีความอาวุธฝ่ายวิญญาณ ถ่อมใจ และแข็งแกร่ง ผู้อุทิศตนต่อพระวาระของพระเจ้าและงานพันธกิจของคริสตจักร กองทัพอันยิ่งใหญ่ของผู้หญิงจะขึ้นสมทบติดต่อกับผู้นำของชายเหล่านี้และเข้าสู่ความร่วมมือที่น่าปิติยินดี และนั่นจะเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่

เนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเป็นชาย และความเป็นหญิงตามแบบพระคัมภีร์ ความขัดแย้งและความสับสน ภายหลังจากการตกในบาป

ความจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างเราตามพระฉายของพระองค์ ทั้งชายและหญิง สื่อนัยถึงสิ่งสำคัญหกประการ ได้แก่ ความเท่าเทียมแห่งความเป็นมนุษย์, ความเท่าเทียมแห่งศักดิ์ศรี, ความเคารพซึ่งกันและกัน, ความสมานฉันท์, การเติมเต็มซึ่งกันและกัน, และลิขิตชีวิตร่วมกัน ให้เรามาคูค่านิยามของสิ่งสำคัญเหล่านี้ด้วยกัน

ความเท่าเทียมแห่งความเป็นมนุษย์

ความเท่าเทียมแห่งความเป็นมนุษย์หมายความว่า ผู้ชายไม่ได้มีความเป็นคนน้อยกว่าผู้หญิงเพราะเขามีขนบนหน้าอกเหมือนลิงกอริลลา และผู้หญิงไม่ได้มีความเป็นคนน้อยกว่าผู้ชายเพราะเธอไม่มีขนบนหน้าอกเหมือนปลา พวกเขาท่าเทียมกันในความเป็นมนุษย์และความแตกต่างทั้งหลายของพวกเขาไม่อาจเปลี่ยนความจริงพื้นฐานที่ว่ามัน

ความเท่าเทียมแห่งศักดิ์ศรี

ความเท่าเทียมแห่งศักดิ์ศรีหมายความว่า พวกเขาได้รับเกียรติเท่ากันในฐานะมนุษย์ตามพระฉายของพระเจ้า เปโตรกล่าวว่า “จงให้เกียรติทุกคน” (1 เปโตร 2:17) เราต้องให้เกียรติบุคคลอื่นด้วยเหตุผลง่าย ๆ ว่าพวกเขาเป็นมนุษย์ และแม้กระทั่งอาชญากรที่ชั่วช้าที่สุดเราก็ต้องให้เกียรติ เพราะพวกเขามนุษย์และไม่ใช่อสูร และเกียรติที่มันเป็นของชายและหญิงอย่างเท่าเทียมกัน

ความเคารพซึ่งกันและกัน

ความเคารพซึ่งกันและกันหมายความว่า ผู้ชายและผู้หญิงควรจะกระตือรือร้นอย่างเท่าๆ กันในการเคารพและให้เกียรติซึ่งกันและกัน ความเคารพไม่ควรจะหลังไหลเพียงทิศทางเดียว ในเมื่อถูกสร้างในพระฉายของพระเจ้า ชายและหญิงควรจะมองกันและกันด้วยความยำเกรง--ความยำเกรงที่มีต่อนิพะระบาปแต่มิได้ถูกทำลายด้วยบาป

ความสมานฉันท์

ความสมานฉันท์หมายความว่า ควรจะมีความร่วมมืออย่างสันติระหว่างผู้ชายและผู้หญิง เราควรหาวิธีการในการหยอดน้ำมันใส่พื้นเพื่อแห่งความสัมพันธ์ของเรา เพื่อที่จะเกิดการทํางานเป็นทีม ความปรองดอง ความเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกัน และความชื่นชมยินดี

การเติมเต็มซึ่งกันและกัน

การเติมเต็มซึ่งกันและกันหมายความว่า บทเพลงแห่งความสัมพันธ์ของเราไม่ควรเป็นเพียงแค่เสียงร้องประสานกันเป็นเสียงเดียว มันควรเป็นเสียงร้องที่หลอมรวม ประสานกันของเสียงโซปราโนและเบส เสียงอัลโตและเทเนอร์ มันหมายความว่าความแตกต่างทั้งหลายของชายและหญิงจะได้รับการเคารพ การยืนยันรับรอง และการให้คุณค่า มันหมายความว่าชายและหญิงจะไม่พยายามเลียนแบบกันและกัน แต่จะจับแน่นคุณลักษณะเด่นของแต่ละฝ่ายเพื่อการเสริมสร้างซึ่งกันและกัน

ลิขิตชีวิตร่วมกัน

ลิขิตชีวิตร่วมกันหมายความว่า เมื่อมารับเชื่อในพระคริสต์ ชายและหญิงเป็น “ทายาทร่วมรับชีวิตอันเป็นพระคุณ” (1 เปโตร 3:7) เราถูก

ลิขิตชีวิตเพื่อได้รับความปิติยินดีในการสำแดงพระเกียรติสิริของพระเจ้าอย่างเท่าเทียมกันในยุคที่กำลังจะมาถึง

ในการสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิงตามพระฉายของพระองค์ ตอนนั้นพระเจ้าทรงมีสิ่งดีเลิศบางอย่างในพระดำริของพระองค์ และในปัจจุบันพระองค์ก็ยังทรงดำริถึงสิ่งดีเลิศนั้นอยู่ และโดยทางพระเยซูคริสต์ พระองค์ตั้งพระทัยที่จะไถ่บาปนี้คืนมาจากการย่ำยีของบาป

เข้าใจการสาปแช่ง

ผมอยากให้คุณเข้าใจอย่างดีว่าความขัดแย้งระหว่างผู้ชายและผู้หญิงคืออะไร และความสับสนในปัจจุบันเกี่ยวกับความหมายของการเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงมีมากมายเพียงใด

ให้เรา มาดูปฐมกาล 3:16 ทั้งอาดัมและเอวาได้ทำบาปต่อพระเจ้า พวกเขาสงสัยในความคิดของพระองค์และหันหนีจากพระองค์ในการพึ่งพาสติปัญญาของพวกเขาเองเพื่อแสวงหาความสุข ดังนั้นพวกเขาปฏิเสธพระดำรัสของพระองค์และรับประทานผลไม้จากต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว พระเจ้าทรงเรียกพวกเขามาให้การ และตรัสบอกพวกเขาว่าคำสาปแช่งต่อชีวิตมนุษย์เนื่องจากบาปคืออะไร พระเจ้าตรัสกับหญิงผู้นั้นว่า “เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากมากขึ้นแก่เจ้า

และเมื่อเข้ามีครรภ์ เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด ถึงกระนั้น เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า และเขาจะปกครองตัวเจ้า” (ปฐมกาล 3:16)

นี่เป็นคำอธิบายเกี่ยวกับการสาปแช่ง นี่คือการอธิบายถึงความทุกข์ยาก ไม่ใช่ต้นแบบของชีวิตการแต่งงาน พระเจ้ากำลังตรัสว่า

นี่เป็นวิถีทางที่มันเป็นไปได้ตามประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาเมื่อบาปอยู่ในจุดได้เปรียบ แต่อะไรคือประเด็นที่ใหญ่กว่านั้น? อะไรคือธรรมชาติของความสัมพันธ์ที่ถูกทำลายหลังจากความบาป?

กุญแจสำคัญมาจากการตระหนักถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างคำทำนาย ของปฐมกาล 3:16 และคำทำนาย ของปฐมกาล 4:7 ในข้อหลัง พระเจ้าทรงเตือนคาอินเกี่ยวกับความขุ่นเคืองและความโกรธของเขาต่ออาเบล และตรัสบอกเขาว่าบาปกำลังจะมีอำนาจเหนือกว่าในชีวิตของเขา “บาปก็หมอบอยู่ที่ประตู อยากตะครุบเจ้า เจ้าจะต้องเอาชนะบาปนั้น”

เส้นขนานตรงนี้ระหว่าง 3:16 และ 4:7 ใกล้กันอย่างน่าอัศจรรย์ ถ้อยคำต่างๆ แทบจะเหมือนกันในภาษาฮีบรู แต่คุณ将会เห็นความเหมือนนี้ในภาษาอังกฤษเช่นกัน ใน 3:16 พระเจ้าตรัสกับเอวาว่า “เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า และเขาจะปกครองตัวเจ้า” ใน 4:7 พระเจ้าตรัสต่อคาอินว่า “[บาป] อยากจะตะครุบเจ้า เจ้าต้องเอาชนะบาปนั้น”

นี่เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องสังเกต เพราะมันลำแดงให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าคำว่า *ปรารถนา* ในสองข้อนี้หมายความว่าอย่างไร เมื่อ 4:7 กล่าวว่าบาปก็หมอบอยู่ที่ประตูหัวใจของคาอินดุจสิงโต และกล่าวว่าบาปปรารถนาจะตะครุบเขา นั่นหมายความว่า บาปอยากที่จะมีอำนาจเหนือเขา มันอยากเอาชนะเขา ก่าราบเขา และทำให้เขาตกเป็นทาสของบาป

ถึงตรงนี้เมื่อเรากลับไปยัง 3:16 เรามักจะเห็นความหมายเดียวกันในความปรารถนาที่เป็นบาปของผู้หญิง เมื่อข้อนี้กล่าวว่า “เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า” มันหมายความว่า เมื่อบาปอยู่ในจุดได้เปรียบในใจผู้หญิง เธอจะปรารถนามีอำนาจเหนือ ก่าราบ หรือเอาเปรียบ

ผู้ชาย และเมื่อบาปอยู่ในจุดได้เปรียบในใจผู้ชาย เขาจะตอบสนองในทำนองเดียวกัน และกำราบเธอด้วยกำลัง หรือปกครองตัวเธอ

ดังนั้น สิ่งที่ถูกพรณนาในการسابแข่งตาม 3:16 ก็คือ ความขัดแย้งที่เลวร้ายระหว่างชายและหญิงที่ได้ทิ้งร่องรอยไว้มากมายในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ความเป็นชายตามที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ถูกทำให้เสื่อมทรามและเสื่อมเสียโดยบาป ความเป็นหญิงตามที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ถูกทำให้เสื่อมทรามและเสื่อมเสียโดยบาป แก่นแท้ของความบาปคือการพึ่งพาตัวเองและการยกชูตัวเอง แรกที่สุดในการที่มนุษย์กบฏต่อพระเจ้า และจากนั้นในการเอาวัดเอาเปรียบกันและกัน

ดังนั้น แก่นแท้ของความเป็นชายที่เสื่อมทรามคือ ความพยายามที่สนองประโยชน์ตนเองในการที่จะกำราบ ควบคุม และเอาเปรียบผู้หญิงเพื่อเติมเต็มความปรารถนาส่วนตัว และแก่นแท้ของความเป็นหญิงที่เสื่อมทรามก็คือ ความพยายามที่สนองประโยชน์ตนเองในการที่จะกำราบ ควบคุม และเอาเปรียบผู้ชายเพื่อเติมเต็มความปรารถนาส่วนตัว และความแตกต่างถูกพบในจุดอ่อนต่างๆ ที่ทำให้เราสามารถเอาเปรียบกันและกันได้เป็นหลัก

โดยทั่วไป ผู้ชายมีความแข็งแกร่งดุนมากกว่าผู้หญิง ดังนั้นพวกเขาจึงสามารถข่มขืน ข่มเหงทารุณ ข่มขู่ผู้หญิง รวมถึงนั่งอยู่เฉยๆ และตีดนิ้ว ทุกวันนี้การพูดทำนองนี้ยังเป็นที่นิยม แต่มันก็จริงไม่ต่างกันว่าผู้หญิงเป็นคนบาป เราถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ทั้งชายและหญิง และเราเป็นคนเลว ทั้งชายและหญิง ผู้หญิงอาจไม่มีความแข็งแกร่งดุนเหมือนผู้ชาย แต่พวกเธอรู้วิธีการที่จะกำราบพวกเธอบ่อยครั้งเธอสามารถที่จะปั่นหัวเขาได้ด้วยถ้อยคำต่างๆ และเมื่อล้มเหลวในการใช้ถ้อยคำ เธอรู้จุดอ่อนเรื่องต้นเหตุและความทะนงตนของพวกเธอ

หากคุณสงสัยเกี่ยวกับอำนาจของหญิงคนบาปที่จะควบคุมชายคนบาป ลองใคร่ครวญถึงปัจจัยทางการตลาดอันดับหนึ่งของโลกสักครู่หนึ่ง นั่นคือ ร่างกายผู้หญิง ภาพของผู้หญิงสามารถถูกใช้และถูกใช้เพื่อขายอะไรก็ได้ทุกอย่างให้แก่ผู้ชาย โดยอาศัยจุดอ่อนที่เป็นสากลของผู้ชาย มันเป็นเรื่องจริงว่าการแสวงหาประโยชน์จากผู้หญิงโดยผู้ชายที่เป็นคนบาปเป็นที่สะอิดสะเอียนเพราะมันมักจะโหดร้ายและรุนแรง แต่การใคร่ครวญสักครู่จะทำให้คุณเห็นว่าการแสวงหาประโยชน์จากผู้ชายโดยผู้หญิงที่เป็นคนบาปก็มีอยู่แพร่หลายไม่ต่างกัน ในสังคม ความแตกต่างก็คือว่า สังคมตะวันตกปฏิเสธลงโทษความผิดปกติดั้งแรกและยินยอมกับอันหลัง (และบางสังคมกลับทำในทางตรงข้าม)

ท่วงท่าที่ต่างกันในการเดินรื้ออึงดงาม

นี่ไม่ใช่วิถีที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์จะให้เป็นในช่วงแรกเริ่ม นั่นคือ ก่อนมีความบาป เมื่อตอนที่ชายและหญิงยังคงพึ่งพาพระองค์โดยสมบูรณ์เพื่อการมีชีวิต ความตึงเครียดระหว่างเพศต่างๆ ในทุกวันนี้ เป็นผลของการกบฏต่อพระเจ้า แล้วอย่างนั้นวิถีที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้เป็นอย่างไร? ความสัมพันธ์ระหว่างอาดัมและเอวา ควรจะเป็นอย่างไรก่อนที่บาปจะเข้ามาในโลก? เราได้เห็นบาปส่วนของคำตอบแล้ว นั่นคือ ตามที่เขียนไว้ในปฐมกาล 1:27 พวกเขาถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ดังนั้น ความสัมพันธ์ของพวกเขาควรจะถูกปกครองโดยหลักความเท่าเทียมแห่งความเป็นมนุษย์ ความเท่าเทียมแห่งศักดิ์ศรี ความเคารพซึ่งกันและกัน ความสมานฉันท์ การเติมเต็มซึ่งกันและกัน และลิขิตชีวิตร่วมกัน

แต่นั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของคำตอบทั้งหมด

มันเหมือนกับการพูดกับชายและหญิงที่เป็นนักเดินบัลเลต์ว่า

“จงจำไว้ว่า คุณทั้งสองเป็นนักเต้นที่ประสบความสำเร็จเท่าๆ กัน พวกคุณได้รับความนับถือโดยเพื่อนร่วมวงการเท่าๆ กัน พวกคุณจะต้องแสดงอย่างประสานกลมเกลียว พวกคุณจะต้องเติมเต็มท่วงท่าของกันและกัน และอย่าลืมว่าพวกคุณจะได้รับเสียงปรบมือร่วมกัน”

คำแนะนำข้างต้นสำคัญมากและจะมีผลต่อความงดงามของการแสดง แต่หากนั่นคือทุกอย่างที่นักเต้นมีความรู้เกี่ยวกับการแสดงของพวกเขาที่กำลังจะเกิดขึ้น พวกเขาคงไม่อาจเต้นได้สำเร็จ พวกเขาต้องรู้จักท่วงท่าต่างๆ พวกเขาจะต้องรู้จักตำแหน่งท่าที่แตกต่างกันของอีกฝ่าย พวกเขาจะต้องรู้ว่าตอนไหนใครจะล้มและใครจะคว้าไว้ ใครจะวิ่งและใครจะยืนเฉยๆ มันเป็นแก่นแท้ของนาฏศิลป์และการละครที่ผู้แสดงจะต้องรู้จักท่วงท่าเคลื่อนไหวต่างๆ ที่พวกเขาต้องแสดง

หากพวกเขาไม่ตระหนักถึงบทบาทที่ต่างกันบนเวที การแสดงละครหรือนาฏศิลป์ย่อมไม่เกิดขึ้น

2 โครินธ์ 5:20-6:13

เพราะฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายผ่านทางเรา เราจึงวิงวอนท่านในนามของพระคริสต์ให้คืนดีกับพระเจ้า ²¹พระเจ้าทรงทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์ ในเมื่อเราทำงานร่วมกับพระเจ้า เราจึงขอร้องท่านทั้งหลายว่า อย่ารับพระคุณของพระเจ้าโดยไม่เกิดประโยชน์ ²เพราะว่าพระองค์ตรัสว่า "ในเวลาโปรดปรานเราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอดเราได้ช่วยเจ้า" นี่แน่ะ บัดนี้เป็นเวลาแห่งความโปรดปราน นี่แน่ะ บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด ³เราไม่ได้วางสิ่งกีดขวางบนหนทางของผู้ใดเลย เพื่องานปรนนิบัตินี้จะไม่ถูกติเตียน ⁴แต่เราแสดงตัวเป็นคนปรนนิบัติของพระเจ้าในทุกทาง โดยมีความทรหดอดทนเป็นอย่างมากในความยากลำบาก ความสำเค็มในเหตุวิบัติ ⁵การถูกเขี่ย และการถูกจำคุก ในเหตุการณ์วุ่นวาย ในการตรากตรำ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร ⁶โดยความบริสุทธิ์ ความรู้ ความอดทน และความกรุณา โดยพระวิญญานบริสุทธิ์ โดยความรักอย่างจริงใจ ⁷โดยถ้อยคำสัตย์จริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยการใช้ความชอบธรรมเป็นอาวุธทั้งด้วยมือขวาและมือซ้าย ⁸ทั้งในขณะที่มีเกียรติและขณะที่ไร้เกียรติ ขณะถูกดูหมิ่นและขณะได้รับการยกย่อง เมื่อถูกกล่าวหาว่าเป็นคนหลอกลวง แต่ยังเป็นคนซื่อสัตย์ ⁹ว่าเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่ใครๆ รู้จักดี เป็นคนที่กำลังจะตาย แต่ดูสิ ยังมีชีวิตอยู่ เป็นคนถูกเขี่ยแต่ยังไม่ตาย ¹⁰เป็นคนมีความทุกข์แต่ยังยืนต้อยเสมอ เป็นคนยากจนแต่ยังทำให้คนจำนวนมากมั่งมี เป็นคนไม่มีอะไรเลยแต่ยังเป็นเจ้าของทุกสิ่ง ¹¹ชาวโครินธ์เอ๋ย เราพูดกับท่านทั้งหลายอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็เปิดกว้างต่อพวกท่าน ¹²เราไม่ได้ปิดใจต่อพวกท่าน แต่ความรู้สึกของพวกท่านต่างหากที่เป็นฝ่ายปิด ¹³ขอท่านตอบสนองเราในแบบเดียวกัน ข้าพเจ้าพูดกับพวกท่านเหมือนพูดกับลูกๆ คือขอพวกท่านจงเปิดใจให้กว้างด้วย

บทที่ 10

เป็นคนมีความทุกข์ แต่ยังยืนหยัดอยู่เสมอ

ประเด็นหลักของบทส่งท้ายนี้เรียบง่าย ทรงพลัง และสำคัญ สิ่งในโลก
ต้องได้รับจากคริสตจักรคือ ความชื่นชมยินดีอย่างไม่ย่อท้อของเรา
ในพระเยซูท่ามกลางความทรมานและความทุกข์

สิ่งที่โลกจำเป็นต้องเห็นในชีวิตเรา

ในสมัยที่ผมอยู่คริสตจักรแบปติสต์เบธเลเฮม ผมพยายามที่จะนำ
ผู้คนไปสู่ประสบการณ์ “เป็นคนมีความทุกข์แต่ยังยืนหยัดอยู่เสมอ” ผม
ขอกล่าว้าอีกครั้งในตอนนี้อยู่ในฐานะความจริงประการที่สิบและเป็น
ประการสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้—อีกหนึ่งความจริงที่เลี้ยงไม่เลี้ยง
เยี่ยงสัตว์ป่า, ควบคุมไม่ได้เยี่ยงระเบิด, และสร้างสรรค์อนาคตเยี่ยง
พลังไฟฟ้า ความจริงที่พลิกโลกแบบกลับหัวกลับหาง

มันเป็นเพราะความจริงที่ว่านี่—“เป็นคนมีความทุกข์แต่ยังยืนดิ
ยอยู่เสมอ”—ที่ผมหันหน้าหนีด้วยความหดหู่จากพิธีนมัสการของ
คริสตจักรที่ฟังดูเหมือนรายการพุดคุยทางวิทยุ นั่นคือ การพุดเรื่อย

เปื่อยแบบเฉียวจ้าว ขี้เล่น คึกคัก โดยออกแบบมาเพื่อจะทำให้ผู้คนรู้สึกเบาสมอง สนุกสนาน และมีชีวิตชีวา ผมมองไปยังพินินมัสการเหล่านั้นแล้วกล่าวกับตัวเองว่า คุณไม่รู้หรือว่าผู้คนที่กำลังนั่งอยู่ข้างนอกที่กำลังจะตายด้วยโรคมะเร็ง ที่การแต่งงานของเขาเป็นเหมือนนรกบนดิน ที่ลูกๆ ของเขาทำให้เขาใจสลาย ที่เกือบเอาตัวเองไม่รอดในทางการเงิน ที่เพิ่งจะตกงาน ที่โดดเดี่ยว หวาดกลัว ถูกเข้าใจผิด และหดหู่ใจอยู่? และคุณจะต้องพยายามที่จะสร้างบรรยากาศแห่งการนมัสการที่มีชีวิตชีวา เฉียวจ้าว ขี้เล่น เบาสมอง และสนุกสนานใช่ไหม?

ถึงตอนนั้นบางคนอาจจะอ่านข้อความข้างต้นแล้วคิดว่า อ้อ ดังนั้นคุณกำลังนึกภาพว่า สิ่งที่คุณต้องการคือบรรยากาศแห่งพิธีการที่ชวนบูดบึ้ง เศร้าหมอง โกรธเคือง มีดมน และหนักอึ้งใช่ไหม? แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น ผมกำลังบอกว่า สิ่งที่คุณที่กำลังขาดเจ็บบ้างต้องการก็คือ การได้เห็นและรู้สึกถึงความชื่นชมยินดีอย่างไม่ย่อท้อของเราในพระเยซู ท่ามกลางความทุกข์และความโศกเศร้า “เป็นคนมีความทุกข์แต่ยังยินดีอยู่เสมอ” (ข้อ 10) พวกเขาจำเป็นต้องได้ลิ้มรสว่าชาวคริสต์จักรเหล่านี้ไม่ได้กำลังเล่นเกม พวกเขาไม่ได้กำลังใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแบบเดิมๆ ในการช่วยเหลือนตัวเองให้ตื่นเต้นแบบที่โลกเสนอแนะอยู่ทุกวัน พวกเขาขาดไม่ได้ซึ่งความยิ่งใหญ่และความสูงศักดิ์ของพระเจ้าเหนือศีรษะของพวกเขาพร้อมกับกลุ่มดาวกาแล็กซีแห่งความหวัง พวกเขาขาดไม่ได้ซึ่งพระคริสต์ผู้เกินจะหยั่งถึง ถูกตรึงกางเขน และเป็นขึ้นจากตาย มาโอบกอดพวกเขาด้วยความรักโดยมีพระโลหิตอยู่ทั่วพระพักตร์และพระหัตถ์ และพวกเขาจำเป็นต้องมีศิลากรลึกลับเป็นพันๆ กิโลเมตรแห่งพระวอนของพระเจ้าภายใต้เท้าของพวกเขา พวกเขาจำเป็นต้องได้ยินเราร้องเพลงด้วยทั้งหัวใจและจิตวิญญาณของเรา

ธรรมิกชนผู้นำเกรงขาม นำความกล้าใหม่
 เมฆที่คลุมกลัวมาก
 ยิ่งใหญ่ด้วยความเมตตา และจะแหวกสลาย
 ด้วยพรบนิสรีระของคุณ
 จุดประสงค์ของเขาจะสูงงอมอย่างรวดเร็ว
 แฉทุกชั่วโม่ง
 ดอกตูมอาจมีรสขม แต่ดอกจะหวาน

ถ้าคุณถามผมว่า “โลกที่ยังไม่ได้รับความรอดไม่ได้จำเป็นต้องมองเห็นว่า คริสเตียนเป็นผู้มีสุขหรือหอกหรือ ในการที่จะได้ล่วงรู้ถึงความจริงแห่ง ความเชื่อของเราและถูกดึงดูดเข้าหาพระผู้ช่วยให้รอดผู้ยิ่งใหญ่?” คำตอบของผมคือ “ใช่ใช่ใช่” และพวกเขาจำเป็นต้องมองเห็นว่า ความสุข ของเราเป็นการทรงงานอย่างไม่ย่อท้อของพระคริสต์ท่ามกลางความ ทุกข์ของเรา—ความทุกข์ที่น่าจะลึกซึ้งกว่าความทุกข์ใดๆ ที่พวกเขา เคยประสบมา ซึ่งเรามีชีวิตอยู่กับมันทุกวัน พวกเขาจำเป็นต้องเห็น ภาพของ “คนมีความทุกข์ แต่ยังยินดีอยู่เสมอ”

ดังนั้น ในตอนนี้ขอให้เราวางศิลาเหล่านั้นบางส่วนได้ทำของ เรา—ศิลาแห่งพระวณะของพระเจ้า ขอให้เราไปดูที่พระคัมภีร์และ พิจารณาว่าประเด็นถัดจากนี้เป็นไปตามที่ผมเสนอหรือไม่

การขจัดสิ่งกีดขวางและการพิสูจน์งานรับใช้

ทำไมผมถึงให้ความสำคัญต่อสิ่งที่โลกต้องได้รับ? ทำไมผมจึงตั้ง ประเด็นหลักของบทนี้ว่า “สิ่งที่โลกต้องได้รับจากคริสตจักรคือ ความ ชื่นชมยินดีอย่างไม่ย่อท้อของเราในพระเยซู ท่ามกลางความเจ็บปวด และความทุกข์” คำตอบอยู่ในข้อ 3 และ 4 ของพระธรรมที่เราได้อ้างถึง

ข้างต้น เปาโลกล่าวว่า “เราไม่ได้วางสิ่งกีดขวางบนหนทางของผู้ใดเลย เพื่องานปรนนิบัตินี้จะไม่ถูกติเตียน แต่เราแสดงตัวเป็นคนปรนนิบัติของพระเจ้าในทุกทาง”

เปาโลกำลังจะสื่อว่า “สิ่งที่เรากำลังจะทำในบทนี้ก็คือ การขจัดสิ่งกีดขวางและการพิสูจน์งานรับใช้ของเรา—นั่นคือ ชีวิตและข้อความของเรา เราไม่ต้องการให้คริสตจักรในเมืองโครินธ์ (และโลก) ละเลยเรา เดินจากเราไป เข้าใจผิดเกี่ยวกับตัวตนของเรา สิ่งที่เราสอน และผู้ที่ส่งเรามา เปาโลต้องการชนะใจพวกเขา

สิ่งที่เขาได้กระทำข้างต้นช่างน่าอัศจรรย์ นักสื่อสารผู้เชี่ยวชาญเรื่องการเติบโตของคริสตจักรจำนวนมากคงจะไม่มีการจัดประเภทสำหรับวิธีการขจัดสิ่งกีดขวางและการพิสูจน์ความเชื่อคริสเตียนเช่นนี้ อันที่จริงแล้ว บางคนอาจกล่าวว่าเปาโลไม่ได้กำลังขจัดสิ่งกีดขวาง แต่กำลังสร้างมันต่างหาก แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ไม่ใช่แม้แต่ชนิดเดียว

ความทุกข์ยาก อุปนิสัย และความอ่อนแอ

เรามาดูเปาโลขณะที่เขาขจัดสิ่งกีดขวางและพิสูจน์งานรับใช้ของเขา ซึ่งเขาทำเช่นนั้นในสามวิธีการ

เปาโลอธิบายความทุกข์ยากที่เขาอดทนเพื่อพระคริสต์

เราไม่ได้วางสิ่งกีดขวางบนหนทางของผู้ใดเลย เพื่องานปรนนิบัตินี้จะไม่ถูกติเตียน แต่เราแสดงตัวเป็นคนปรนนิบัติของพระเจ้าในทุกทาง โดยมีความทรหดอดทนเป็นอย่างมากในความยากลำบาก ความลำเค็ญ ในเหตุวิบัติ การถูกเขียน และการถูกจำคุก ในเหตุการณ์วุ่นวาย ในการตรากตรำ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร (2 โครินธ์ 6:3-5)

การกระทำข้างต้นมันขัดสิ่งกีดขวางอย่างไรกัน? มันพิสูจน์งานรับใช้ของเขาอย่างไร? ทำไมมันถึงไม่ได้ผลสักไรแต่กลับดึงดูดผู้คนเข้าหา? เก็บความคิดนั้นไว้ก่อน

เปาโลอธิบายอุปนิสัยที่เขาพยายามจะแสดงออกมา

โดยความรู้ ความอดทน และความกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักอย่างจริงจัง โดยถ้อยคำสัตย์จริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยการใช้ความชอบธรรมเป็นอาวุธทั้งด้วยมือขวาและมือซ้าย (2 โครินธ์ 6:6-7)

การกล่าวถึงอาวุธของเปาโลน่าจะหมายถึงดาบแห่งพระวิญญาณในมือขวา และโล่แห่งความเชื่อในมือซ้าย (เอเฟซัส 6:16-17) ดังนั้นเราเห็นในข้อพระคำข้างต้นว่า เปาโลไม่ได้รู้สึกขมขื่น หงุดหงิด โกรธ หรือขุ่นเคืองใจเพราะความลำบาก ความลำเค็ญ เหตุวิบัติ การตรากตรำ และการอดหลับอดนอนทั้งหลายทั้งปวง จิตวิญญาณของเขาไม่ได้แตกสลายเพราะความเจ็บปวดจากงานรับใช้ของเขา ตรงกันข้าม โดยพระคุณของพระเจ้า เขาได้สำแดงความอดทน ความกรุณา และความรัก โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาได้พบทรัพยากรต่างๆ ที่จะมอบให้คนอื่นและไม่พริ้วปน อดทนในจังหวะเวลาของพระเจ้าแทนที่จะสงสารตัวเอง และแสดงความกรุณาแทนที่จะระบายอารมณ์ใส่คนอื่น

เปาโลอธิบายความยั่งยืนของชีวิตคริสเตียน

ทั้งในขณะมีเกียรติและขณะไร้เกียรติ ขณะถูกดูหมิ่นและขณะได้รับการยกย่อง เมื่อถูกกล่าวหาว่าเป็นคนหลอกลวง แต่ยังเป็นคนซื่อสัตย์ ว่าเป็นคนที่ไม่มีความรู้สัก แต่ยังเป็นคนที่ใครๆ

รู้จักดี เป็นคนที่กำลังจะตาย แต่ดูสิ ยังมีชีวิตอยู่ เป็นคนถูก
เขียนแต่ยังไม่ตาย เป็นคนมีความทุกข์แต่ยังยินดีอยู่เสมอ เป็น
คนยากจนแต่ยังทำให้คนจำนวนมากมั่งมี เป็นคนไม่มีอะไรเลย
แต่ยังเป็นเจ้าของทุกสิ่ง (2 โครินธ์ 6:8-10)

เมื่อคุณดำเนินในความสว่างและรับใช้ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ และประกาศความจริงโดยความบริสุทธิ์ ความรู้ ความอดทน
ความกรุณา และความรัก (ข้อ 6) บางคนอาจให้เกียรติคุณและบางคน
อาจไม่ให้เกียรติคุณ (ข้อ 8ก) บางคนอาจดูหมิ่นคุณ และบางคนอาจ
ยกย่องคุณ (ข้อ 8ข) และการไม่ให้เกียรติและการดูหมิ่นนั้นอาจมา
ในรูปแบบของการเรียกคุณว่าเป็นคนหลอกลวง (ข้อ 8ค) “คุณมัน
ไม่ใช่ตัวจริง คุณก็แค่คนหน้าซื่อใจคดทางศาสนาคณหนึ่ง”

ลองนึกถึงที่พระเยซูกล่าวไว้ว่า “วิบัติเมื่อทุกคนบอกว่าท่านดี
เพราะบรรพบุรุษของเขาก็ทำอย่างนั้นกับพวกผู้เผยพระวจนะเท็จ
เหมือนกัน” (ลูกา 6:26) ซึ่งหมายความว่าในความคิดของเปาโล
การตอบรับที่หลากหลาย (บางคนให้เกียรติและยกย่อง บางคนไม่ให้
เกียรติและดูหมิ่น) เป็นส่วนหนึ่งของการพิสูจน์งานรับใช้ของเขา มัน
ขัดสิ่งกีดขวางที่กล่าวไว้ว่า “ชัดเจนว่าท่านไม่สามารถเป็นผู้เผย
พระวจนะแท้ เนื่องจากทุกคนบอกว่าท่านดี”

นั่นจึงเกิดความย้อนแย้งเพิ่มอีกหกประการ หากคุณไม่ระวังให้ดี
คุณอาจถือว่าข้อความเหล่านี้หมายความว่าเปาโลกำลังแก้ไขความ
เข้าใจผิดต่างๆ เกี่ยวกับคริสเตียน แต่มันไม่ใช่เช่นนั้นเสียทีเดียว
ทุกมุมมองของคนนอกที่เขาอ้างถึงนี้มีความจริงอยู่ในนั้น แต่เปาโล
กำลังชี้ให้เห็นในแต่ละกรณีว่า สิ่งที่เห็น แม้อาจจะจริง แต่ไม่ใช่
ความจริงทั้งหมด หรือไม่ใช่แม้กระทั่งความจริงหลัก

ท่านมองเราว่า “เป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก แต่ [เรา] ยังเป็นคนที่ใครๆ รู้จักดี” (ข้อ 9ก) ใช่ เราเป็นคนไม่สำคัญในจักรวรรดิโรมัน เป็นขบวนการเล็กๆ ซึ่งติดตามพระราชอาชญากรตรึงกางเขนและเป็นขึ้นจากตาย แต่โอ้ เราเป็นคนที่พระเจ้าทรงรู้จัก และนั่นเป็นสิ่งสำคัญ (1 โครินธ์ 8:3; กาลาเทีย 4:9)

ท่านมองเราว่า “เป็นคนที่กำลังจะตาย แต่คุณ ยังมีชีวิตอยู่” (ข้อ 9ข) ใช่ เราตายทุกวัน เราถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์ พวกเราบางคนถูกจองจำและเข่นฆ่า แต่โอ้ เรายังมีชีวิตอยู่เพราะตอนนี้พระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเรา และพระองค์จะทรงทำให้เราเป็นขึ้นจากตาย

ท่านมองเราว่า “เป็นคนถูกเขียนแต่ [เรา] ยังไม่ตาย” (ข้อ 9ค) ใช่ เราอดทนต่อการลงโทษและการตีสอนจากเบื่องบนมากมาย แต่พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากความตายซ้ำแล้วซ้ำเล่า และพระองค์จะทรงช่วยเราจนกว่าการงานของเราจะสำเร็จ

ท่านมองเราว่า “เป็นคนมีความทุกข์แต่ [เรา] ยังยินดีอยู่เสมอ” (ข้อ 10ก) ใช่ เราเป็นคนมีความทุกข์ มีเหตุผลนับไม่ถ้วนให้หัวใจเราแตกสลาย แต่เหตุการณ์เหล่านั้นทั้งหมด เราไม่หยุดที่จะชื่นชมยินดี และนี่คือหนึ่งในความย้อนแย้งประการสำคัญที่สุดของชีวิตคริสเตียน!

ท่านมองเราว่า “เป็นคนยากจนแต่ [เรา] ยังทำให้คนจำนวนมากมั่งมี” (ข้อ 10ข) ใช่ เราเป็นคนยากจนในความ

มั่งคั่งของโลก แต่เราไม่ได้มีชีวิตเพื่อมั่งมีในวัตถุสิ่งของ
เรามีชีวิตเพื่อทำให้ผู้คนมั่งคั่งในพระเยซู

ท่านมองเราว่า “เป็นคนไม่มีอะไรเลยแต่ [เรา] ยังเป็น
เจ้าของทุกสิ่ง” (ข้อ 10ค) ในสำนึกของเรา เราถือว่า
ทุกสิ่งเป็นการขาดทุน เพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการ
ได้รู้จักพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 3:8) แต่อันที่จริงแล้ว
เราเป็นลูกของพระเจ้า และถ้าเราเป็นลูกแล้ว เราก็คือเป็น
ทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วม
กับพระคริสต์ (โรม 8:17) ในความเป็นจริง เปาโลกำลัง
กล่าวต่อคริสเตียนทุกคนว่า “ทุกสิ่งเป็นของท่านทั้งหลาย
ไม่ว่าจะเป็นเปาโล หรืออปอลโล หรือเคพาส หรือโลก หรือ
ชีวิต หรือความตาย หรือปัจจุบัน หรืออนาคต ทุกสิ่งนั้น
ล้วนเป็นของท่าน และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์
และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 3:21-23)

การขจัดสิ่งกีดขวางสำคัญ

ถึงตอนนี้ให้เราย้อนกลับไปและระลึกถึงถ้อยคำของเปาโลในข้อ 3
ที่ว่า “เราไม่ได้วางสิ่งกีดขวางบนหนทางของผู้ใดเลย เพื่องาน
ปรนนิบัตินี้จะไม่ถูกติเตียน แต่เราแสดงตัวเป็นคนปรนนิบัติของ
พระเจ้าในทุกทาง” จากนั้นในข้อพระคำเจ็ดข้อเขาขจัดสิ่งกีดขวาง
ความเชื่อและพิสูจน์ความจริงและคุณค่าของงานรับใช้ของเขา—
นั่นคือ ชีวิตของเขา ข้อความของเขา และพระผู้เป็นเจ้าของเขา และ
เขากระทำเช่นนี้ในทางตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับวิถีทางของลัทธิ
“ชาวประเสริฐแห่งความมั่งคั่ง”

อะไรคือสิ่งที่คิดขวางสำคัญที่เปาโลขจัดไป? ข้อเท็จจริงที่ว่าบางคนอาจคิดว่าเขาอยู่ในงานรับใช้เพื่อเงินทอง หรือเพื่อความสะดวกสบายทางโลก เขานำเสนอหลักฐานทุกอย่างที่เขานึกได้เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้เป็นคริสเตียน (และเขาไม่ได้อยู่ในงานรับใช้) เพราะผลประโยชน์ทางโลกที่การเป็นคริสเตียนอาจนำมาให้ ทุกวันนี้มีศิษยาภิบาลมากมายที่มีมุมมองเกี่ยวกับเรื่องนี้ในทางตรงกันข้ามเลย พวกเขาคิดว่าการมีบ้านใหญ่โต รถแพงๆ เสื้อผ้าหรูๆ เป็นสิ่งพิสูจน์งานรับใช้ของพวกเขา นั่นไม่ใช่สิ่งที่เปาโลคิดแม้แต่บ่อย เขาเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งกีดขวาง

ทำไมนะหรือ? เพราะว่าหากวัตถุสิ่งของเหล่านั้นสามารถล่อใจใครก็ตามเข้าหาพระคริสต์ นั่นคงเป็นเหตุผลที่ผิด มันคงจะเป็นเพราะพวกเขาคิดว่าพระเยซูทรงทำให้ผู้คนร่ำรวย ว่าพระองค์ทรงทำให้ชีวิตสบายและราบรื่น ไม่มีใครควรเข้าหาพระคริสต์ด้วยเหตุผลเช่นนั้น การชักนำผู้คนเข้าหาพระคริสต์ด้วยวิถีชีวิตที่มั่งคั่ง หรือด้วยการหยอกล้อแบบเจี้ยวจ้าว มีชีวิตชีวา เบาสบาย และตื่นชื่น (เสแสร้งว่าเป็นความยินดีในพระคริสต์) จะดึงดูดบางคนได้ แต่มันจะไม่ใช้การดึงดูดผู้คนด้วยการสำแดงพระคริสต์อย่างถูกต้องในพระสิริของพระองค์และด้วยการนำเสนอชีวิตคริสเตียนอย่างถูกต้องว่าเป็นดังถนนคัลวารี การกลับใจเชื่อเทียมเท็จจำนวนมากเกิดขึ้นในลักษณะนี้

ดังนั้น เปาโลพิสูจน์การรับใช้ของเขา—นั่นคือ ชีวิตของเขา ข้อความของเขา พระผู้เป็นเจ้าของเขา—โดยการสำแดงว่า*การรู้จักพระคริสต์ เป็นที่รู้จักโดยพระคริสต์ และมีชีวิตนิรันดร์ร่วมกับพระคริสต์* นั้นประเสริฐกว่าความมั่งมี ความมั่งคั่ง และความสะดวกสบายทางโลกทั้งมวล

สองรูปภาพแห่งการ “เป็นคนมีความทุกข์ แต่ยังยืนต่ออยู่เสมอ”

เราพิศุจน์ชีวิตและงานรับใช้ของเราผ่านความยากลำบากต่างๆ เราพิศุจน์ชีวิตและงานรับใช้ของเราผ่านเหตุวิบัติต่างๆ เราพิศุจน์ชีวิตและงานรับใช้ของเราผ่านการอดหลับอดนอน มันหมายความว่าอย่างไร? มันหมายความว่าพระคริสต์ทรงมีอยู่จริงสำหรับเรา และพระคริสต์ทรงล้ำค่าไม่มีสิ้นสุด เป็นที่น่าปรารถนามากกว่าความร่ำรวยหรือความสะดวกรสบายในโลกนี้ นี่คือฉันทามติของเรา: เมื่อจิตวิญญาณของเรายอมจำนน พระองค์ทรงเป็นความหวังทั้งหมดของเราและดำรงอยู่สืบไป ต่อจากนี้คือสองรูปภาพที่อธิบายสารข้างต้นในพระคัมภีร์ แม้ว่าจะมีมากมายเกินกว่านั้นก็ตาม

เกลือและความสว่าง

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูตรัสว่า “เมื่อพวกเขาจะติเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายต่างๆ เป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมและยินดี เพราะว่าบำเหน็จของพวกท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์” (มัทธิว 5:11-12) คุณคิดว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญไหมที่พระองค์ตรัสต่อไปว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก. . . ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก”?

ผมไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญ ผมเชื่อว่ารสเข้มข้นของเกลือที่โลกจะต้องได้ลิ้มลอง และความสว่างของแสงที่โลกจะต้องได้เห็น คือความชื่นชมยินดีอย่างไม่ย่อท้อท่ามกลางความทุกข์ที่เรากล่าวถึงในบทนี้

ความชื่นชมยินดีท่ามกลางสภาพที่ตีเหวอ? ความชื่นชมยินดีท่ามกลางความมั่งมีและสะดวกรสบายเหวอ? และเมื่อทุกคนพูดถึง

คุณในทางที่ดีหรือ? ทำไมสิ่งเหล่านั้นจะมีค่าสำหรับโลกล่ะ? โลกมีสิ่งเหล่านั้นอยู่แล้ว แต่ความชื่นชมยินดีอย่างไม่ย่อท้อท่ามกลางความทุกข์—แม้ในยามถูกตีเตียนข่มเหง และนินทาว่าร้าย—ที่โลกไม่มีต่างหาก โลกไม่สามารถชื่นชมยินดีและเบิกบานใจในสิ่งเหล่านี้ ในฐานะคริสเตียน เราเป็นคนมีความทุกข์อยู่บ่อยครั้ง “เป็นคนมีความทุกข์แต่ยังยินดีอยู่เสมอ” ความชื่นชมยินดีท่ามกลางความทุกข์—นี่แหละเป็นสิ่งที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อประทานแก่โลกที่ลุ่มจม เต็มไปด้วยความเจ็บปวด และทนทุกข์ทรมานในบาป

หรือลองพิจารณาประสบการณ์แห่งความปวดร้าวทรมานของเปาโลในเรื่องการลงโทษของหมู่ญาติชาวยิวของเขา จงระลึก ณ ที่นี้ว่าเปาโลเขียนไว้เองว่า “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่าจงชื่นชมยินดีเถิด” (ฟิลิปปี 4:4) แต่เขาก็ได้เขียนด้วยว่า “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความเจ็บร้อนในใจเสมอ พร้อมทั้งจะถูกสาป และถูกตัดขาดจากพระคริสต์เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือเชื้อชาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” (โรม 9:2-3) อย่าได้มองข้ามภาระอันยากลำบากของคำว่าเสมอ “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความเจ็บร้อนในใจเสมอ” เพราะว่าหมู่ญาติของข้าพเจ้ากำลังพินาศเพราะความไม่เชื่อ ถูกตัดขาดจากพระเมสสิยาห์

เปาโลกำลังไม่เชื่อฟังคำสั่งของตนเองที่ให้ชื่นชมยินดีทุกเวลาหรือเปล่า? ไม่เลย เพราะว่าประสบการณ์แห่งความชื่นชมยินดีและประสบการณ์แห่งความทุกข์ถูกผสมผสานเข้ากันโดยปฏิทรรศน์ในพระธรรม 2 โครินธ์ 6:10 ที่บอกว่าเรา “เป็นคนมีความทุกข์แต่ยังยินดีอยู่เสมอ”

โลกจำเป็นต้องได้รับสิ่งนี้

นี่ไม่ใช่สิ่งที่โลกจำเป็นต้องได้รับจากหรรอกหรือ? ลองนึกภาพว่า ตัวคุณเองอยู่ที่ร้านอาหารร้านโปรด นั่งตรงข้ามโต๊ะกับใครบางคนที่คุณห่วงใยมากๆ ซึ่งไม่ได้เป็นผู้เชื่อ คุณเคยแบ่งปันข่าวประเสริฐกับเขามาก่อนและที่ผ่านมาเขาไม่ตอบสนอง คราวนี้พระเจ้าประทานโอกาสแก่คุณให้ได้แก้ตัว และพระองค์ทรงสำแดงพระคุณโดยให้คุณหลั่งน้ำตา โดยคุณพูดไปว่า “ฉันอยากให้เขาเชื่อและเป็นผู้ติดตาม พระเยซูไปกับฉันเหลือเกิน ฉันอยากให้เขามีชีวิตนิรันดร์ ฉันอยากให้เขาอยู่กับพระคริสต์ด้วยกันตลอดไป ฉันอยากให้เขาได้ร่วมในความชื่นชมยินดีที่รู้ว่าบาปของเขาได้รับการอภัยและรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นมิตรสหายของเธอ และฉันคงรับไม่ได้ที่จะต้องสูญเสียเธอไป มันรู้สึกเหมือนมีหินหนักๆ อยู่ในอกฉัน”

นั่นไม่ใช่สิ่งที่โลกจำเป็นต้องได้รับจากเราหรรอกหรือ? ไม่ใช่แค่คำเชื่อเชิญสู่ความชื่นชมยินดี ไม่ใช่เพียงการแสดงออกอย่างเจ็บปวดถึงความห่วงใย แต่เป็นความเจ็บปวดและความชื่นชมยินดีที่มาพร้อมกันในแบบที่พวกเขาไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน พวกเขาไม่เคยได้รับความรักแบบนี้ พวกเขาไม่เคยพบกับความชื่นชมยินดีอย่างไม่ย่อท้อในพระเยซูท่ามกลางความทุกข์ และโดยพระคุณของพระเจ้า สำหรับพวกเขา มันอาจมีรสชาติเหมือนกับเกลือแห่งโลก และอาจดูเหมือนความสว่างของโลก

ความชื่นชมยินดีอย่างไม่ย่อท้อในพระเยซูท่ามกลางความทรมานและความทุกข์—นี่เป็นการพิสูจน์ตนเองในงานรับใช้ของเปาโล มันอาจเป็นการพิสูจน์ตนเองของเราในพระคริสต์ มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่เปาโลสรุปพระธรรมบทที่ยอดเยี่ยมที่สุดในพระคัมภีร์—นั่นคือโรม บทที่ 8—ด้วยถ้อยคำต่างๆ ที่ออกแบบมาอย่างเจาะจง

เพื่อจรรโลงความชื่นชมยินดีของคุณและของผมท่ามกลางความ
 ทรमानและการสูญเสีย

ถ้าอย่างนั้น สิ่งเหล่านี้เราจะว่าอย่างไร? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่
 ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้? พระองค์ผู้ไม่ทรงหวง
 พระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเรา
 ทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เรา
 ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ใครจะฟ้องคนที่พระเจ้าได้ทรง
 เลือกไว้? พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาเป็นคนชอบธรรมแล้ว
 ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก? พระเยซูคริสต์หรือ? ผู้สิ้นพระชนม์
 แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมา
 จากความตาย พระองค์สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของ
 พระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราด้วย แล้วใครจะให้
 เราขาดจากความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์
 หรือความยากลำบาก หรือการเคี่ยวเข็ญ หรือการกัณดาร
 อาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโอบกอด หรือการถูก
 คมดาบหรือ? ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “เพราะเห็นแก่
 พระองค์ ข้าพระองค์จึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่า
 เป็นแกะสำหรับเอาไปฆ่า” แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้
 เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะ
 ข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดา
 ทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือ
 สิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง
 หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อันที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่
 สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ใน
 พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ (โรม 8:31-39)

เหตุฉะนั้น คริสเตียนเอ๋ย จงให้โลกได้ลิ้มลองความชื่นชมยินดีอย่าง
ไม่ย่อท้อของคุณในความทรงमानและความทุกข์เกิด

เนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับความชื่นชมยินดี ท่ามกลางความทุกข์ หกเหตุผลที่จะชื่นชมยินดีเสมอไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าแปลกใจกับความทุกข์ยากแสน
สาหัสที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกท่าน เพื่อทดสอบพวกท่าน
นั้น รวากับว่าสิ่งประหลาดเกิดกับพวกท่าน แต่จงชื่นชม
ยินดีเสมอ ที่ได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์
เพื่อว่าเมื่อพระสิริของพระองค์ปรากฏ พวกท่านก็จะ
ชื่นชมยินดีจนเนื้อเต้น—1 เปโตร 4:12-13

ตรงนี้เราพบว่ามีคำสั่งอยู่เรื่องหนึ่ง: “จงชื่นชมยินดีเสมอ ที่ได้มี
ส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์” เมื่อคุณถูกโยนเข้าไปใน
ห้องใต้ดินแห่งความทุกข์ยาก จงชื่นชมยินดีเสมอ เมื่อคุณจมอยู่ใต้
ท้องทะเลแห่งความยากลำบาก จงชื่นชมยินดีเสมอ อันที่จริง จงชื่นชม
ยินดีเสมอไม่ใช่แม้ว่าจะมีความยากลำบาก แต่จงชื่นชมยินดีเพราะ
ความยากลำบาก

นี่ไม่ใช่เทคนิคการใช้ชีวิตง่ายๆ เกี่ยวกับพลังของการคิดบวก
นี่เป็นแนวทางที่สุดขั้ว แปลกประหลาด และเหนือธรรมชาติสุดๆ
ในการตอบสนองต่อความทุกข์ยาก มันไม่ได้เกิดขึ้นโดยกำลังของเรา
เองหรือเพื่อเกียรติของเราเอง ตรงกันข้าม มันคือวิธีการที่ผู้พลัดถิ่น
และชาวต่างด้าวฝ่ายวิญญาณใช้ชีวิตบนโลกเพื่อพระเกียรติสิริของ

พระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

“พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านพบกับการทดลองใจต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดียิ่ง” (ยากอบ 1:2) เป็นคำแนะนำที่ดูโจ่งเหลา เว้นแต่เป็นไปเพื่อสิ่งๆ หนึ่ง—นั่นคือ พระเจ้า ในข้อพระคำที่ยกมาข้างต้น เปโตรให้เหตุผลที่เราสามารถชื่นชมยินดีเสมอเมื่อความทุกข์ยากมาเยือน ซึ่งทุกเหตุผลเกี่ยวข้องกับพระเจ้า

จงชื่นชมยินดีเสมอเพราะว่าความทุกข์ยากไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นแผนงานของพระเจ้า

ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าแปลกใจกับความทุกข์ยากแสนสาหัสที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกท่าน เพื่อทดสอบพวกท่าน
นั่น รวากับว่าสิ่งประหลาดเกิดกับพวกท่าน (ข้อ 12)

การทดลองใจนั้นไม่ใช่เรื่องประหลาด มันไม่ได้เป็นเรื่องไร้เหตุผล มันไม่ใช่เรื่องไร้ความหมาย แต่เกิดขึ้นอย่างมีวัตถุประสงค์ มันเกิดขึ้นเพื่อทดสอบคุณ ในไม่กี่ข้อถัดจากนั้นเปาโลกล่าวว่า “ขอให้คนทั้งหลายที่ทนทุกข์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝากวิญญาณจิตของตนไว้กับพระผู้สร้าง ผู้ชื้อสัจย์” (1 เปโตร 4:19) ทนทุกข์. . . ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฉะนั้น ความทุกข์ยากไม่ได้อยู่นอกพระประสงค์ของพระเจ้า แต่อยู่ในพระประสงค์ของพระองค์มันเป็นเรื่องจริงแม้ในยามที่ซาตานอาจเป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์ยากนั้น พระเจ้าทรงครอบครองสูงสุดเหนือทุกสรรพสิ่ง ซึ่งรวมถึงความทุกข์ยากของเรา และรวมถึงซาตานด้วย

แต่ทำไมล่ะ? เพื่อวัตถุประสงค์อะไร? เปโตรตอบคำถามนี้ในสองทาง ความทุกข์ยากเกิดขึ้น “เพื่อทดสอบพวกท่าน” (ข้อ 12) และจากนั้นเขาพูดกล่าวเกี่ยวกับความทุกข์ยากว่า “ถึงเวลาแล้ว ที่การ

พิพากษาจะเริ่มต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าเริ่มต้นที่พวกเรา ก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้น ที่ไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐของพระเจ้า จะเป็นอย่างไร? และ ‘ถ้าคนชอบธรรมจะรอดได้อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน?’” (ข้อ 17-18) ประเด็นหลักก็คือว่า การพิพากษาของพระเจ้ากำลังเคลื่อนผ่านโลก คริสตจักร ไม่ได้พ้นจากการพิพากษา แต่ผลลัพธ์มันต่างออกไปสำหรับพวกเรา เมื่อเพลิงไฟแห่งการพิพากษาแผดเผาคริสตจักร มันคือไฟแห่งการทดสอบ พิสูจน์ และชำระให้บริสุทธิ์ แต่เมื่อมันแผดเผาโลก มันจะเป็นไปเพื่อปลุกเร้าหรือทำลาย

ผู้เชื่อต้องผ่านเข้าสู่เพลิงไฟแห่งการทดสอบของการพิพากษาของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงรังเกียจเรา แต่เพราะว่าทรงรักเราและประสงค์ให้เราบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงเกลียดชังบาปอย่างมาก และทรงรักลูกๆ ของพระองค์มากถึงขั้นที่พระองค์จะไม่ละเว้นเราจากความเจ็บปวดเพื่อที่จะกำจัดสิ่งที่ทรงเกลียดให้พ้นจากเรา

ดังนั้น เหตุผลประการแรกของการเปโตรว่าทำไมเราสามารถชื่นชมยินดีเสมอเมื่อเผชิญความทุกข์ยากก็คือว่า ความทุกข์ยากไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันเกิดจากการวางแผน มันเป็นการทดสอบ มันเป็นเพลิงไฟที่ชำระเราให้บริสุทธิ์ มันพิสูจน์และเสริมสร้างความเชื่อแท้ และมันกลั่นกิน “ความเชื่อแบบแสดงละคร”

อเล็กซานเดอร์ ไชลเซนต์ชิน ประทับใจในขันติและความอดทนของผู้เชื่อชาวรัสเซีย คีนหนึ่ง ณ เรือนจำแห่งหนึ่งในไซบีเรีย หมอชาวยิวชื่อว่า บอริส คอห์นเฟลด์ นั่งอยู่กับไชลเซนต์ชินและเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องราวการเปลี่ยนมารับเชื่อพระคริสต์ ในคีนเดียวกันนั้น คอห์นเฟลด์ถูกทุบตีจนตาย ไชลเซนต์ชินกล่าวว่าคำพูดสุดท้ายของคอห์นเฟลด์ก็คือ “มอบข้าพเจ้าไว้เป็นมรดกเถิด. . . เมื่อข้าพเจ้านอนอยู่บนฟาง

ที่กำลังเนาเปื่อยในเรือนจำเท่านั้นที่ข้าพเจ้าสัมผัสได้ถึงแสงแรกแห่งความดีงามในตัวข้าพเจ้า. . . ขอพระเจ้าอวยพรเจ้า, เรือนจำเอ๋ย, ที่เคยมีส่วนในชีวิตของข้า"

เราสามารถมีความหวังอันแรงกล้าว่า ความทุกข์ยากของเราในปัจจุบันจะนำความบริสุทธิ์และชีวิตไปสู่คนมากมาย และปลุกคนจำนวนมากให้ตื่นขึ้น ความทุกข์ยากไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันเกิดขึ้นอย่างมีวัตถุประสงค์

**จงชื่นชมยินดีเสมอเพราะว่าความทุกข์ยากของคุณ
ในฐานะคริสเตียนเป็นหลักฐานของการที่คุณ
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระคริสต์**

แต่จงชื่นชมยินดีเสมอ ที่ได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของ
พระคริสต์ (ข้อ 13)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความทุกข์ยากทั้งหลายของคุณไม่ได้เป็นของคุณเท่านั้น แต่เป็นของพระคริสต์ด้วย นี่เป็นเหตุให้เราชื่นชมยินดีเพราะว่ามันหมายความว่า คุณเป็นหนึ่งในพระคริสต์ โจเซฟ ชันติสมาภิบาลชาวโรมาเนียผู้ลุกขึ้นต่อต้านการกดขี่ปราบปรามคริสตศาสนาโดยรัฐเผด็จการเซาเซสคู ได้เขียนไว้ว่า

การเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระคริสต์นี่เป็นสิ่งที่งดงามที่สุดในชีวิตคริสเตียน มันหมายความว่าผมไม่ได้เป็นนักสู้คนเดียว แต่ผมเป็นส่วนขยายของพระเยซูคริสต์ เมื่อผมถูกทุบตีในโรมาเนีย พระองค์ทรงทนทุกข์ในร่างกายของผม มันไม่ใช่ความทุกข์ยากของผม ผมเพียงได้รับเกียรติในการมีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระองค์ (ไม่ปรากฏปีพิมพ์, "A Theology of Martyrdom")

จงชื่นชมยินดีเสมอ เพราะว่าความทุกข์ทั้งหลายของคุณในฐานะคริสเตียนไม่ได้เป็นของคุณคนเดียว แต่เป็นของพระคริสต์ด้วย และเป็นหลักฐานของการที่คุณเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระคริสต์

จงชื่นชมยินดีเสมอ เพราะว่าความชื่นชมยินดีนี้จะเสริมสร้างความมั่นใจของคุณว่า เมื่อพระคริสต์เสด็จมาในพระสิริ คุณจะชื่นชมยินดีร่วมกับพระองค์ตลอดไป

แต่จงชื่นชมยินดีเสมอ ที่ได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อพระสิริของพระองค์ปรากฏ พวกท่านก็จะชื่นชมยินดีจนเนื้อเต้น (ข้อ 13)

หลักการก็คือว่า เราจะต้องชื่นชมยินดีเสมอในปัจจุบันนี้ เพื่อที่เราจะชื่นชมยินดีในยุคหน้า ความชื่นชมยินดีของเราตอนนี้ (ผ่านความทุกข์ยาก) เป็นวิธีการในการได้มาซึ่งความชื่นชมยินดีของเราในยุคหน้า พันเท่าทวีคูณในพระสิริ

ในตอนแรกมีความทุกข์ยาก จากนั้นมีสง่าราศี เปาโลกล่าวว่า พระวิญญาณ “ทรงบอกล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และพระสิริที่จะมาภายหลังความทุกข์เหล่านั้น” (1 เปโตร 1:11; เทียบกับ 5:1) และเปาโลกล่าวว่า หากเรา “ทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์” เราจะ “ได้ศักดิ์ศรีด้วยกันกับพระองค์” (โรม 8:17) เริ่มต้นด้วยความทุกข์ยาก และตามด้วยสง่าราศี—ทั้งสำหรับพระเยซูและบรรดาผู้ที่เป็นอย่างเดียวกับพระองค์

หากเราสู้กับชีวิตและความเจ็บปวดที่ชีวิตมอบให้เรา เท่ากับเราไม่ได้เตรียมตัวที่จะชื่นชมยินดีในการเปิดเผยพระสิริของพระคริสต์ จงชื่นชมยินดีเสมอในความทุกข์ยากในปัจจุบัน เพื่อที่ว่า คุณจะชื่นชมยินดีด้วยความลึกลับในการเปิดเผยพระสิริของพระองค์

**จงชื่นชมยินดีเสมอในความทุกข์ยาก เพราะว่าเมื่อนั้น
พระวิญญาณแห่งพระสิริและพระวิญญาณของพระเจ้า
สถิตอยู่กับคุณ**

ถ้าพวกท่านถูกด่าเพราะพระนามของพระคริสต์ พวกท่าน
ก็เป็นสุข เพราะว่าพระวิญญาณแห่งพระสิริคือ
พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับพวกท่าน (ข้อ 14)

นี่หมายความว่า ในช่วงการทดลองอันหนักหนาที่สุดก็มีการปลอบโยน
อันสำคัญยิ่ง ในความทุกข์ยากสาหัสบนโลกมีการเกื้อหนุนอย่างดี
จากสงฆ์สวรรค์ ตอนนี้คุณอาจคิดว่าคุณคงไม่สามารถอดทนต่อมัน
ได้ แต่หากคุณเป็นของพระคริสต์ คุณจะสามารถอดทนต่อความทุกข์
ยากได้ เพราะพระองค์จะเสด็จมาหาคุณและสถิตอยู่กับคุณ ตามที่
คุณรูเธอร์ฟอร์ดได้กล่าวไว้ พระมหากษัตริย์ทรงเก็บเหล่าอุนขึ้นแลศ
ที่สุดไว้ในห้องใต้ดินแห่งความทุกข์ยาก พระองค์ทรงไม่นำมันออกมา
เพื่อเสวยกับชนมขบเคี้ยวในช่วงบ่ายที่แดดจัด แต่เก็บมันไว้เพื่อ
เหตุการณ์พิเศษสุด

และสิ่งนี้คืออะไร? อะไรคือพระวิญญาณแห่งพระสิริและ
พระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตอยู่กับพวกคุณในความทุกข์ยาก?
คำตอบง่ายๆ ก็คือว่า คุณจะเข้าใจเมื่อคุณต้องพึ่งพาพระองค์
พระวิญญาณจะทรงเปิดเผยพระสิริและพระเจ้าอย่างเพียงพอเพื่อที่
จะทำให้จิตวิญญาณคุณพึงพอใจและประสงค์ให้คุณผ่านพ้นไปได้

จงพยายามเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ จงพยายามประกาศความจริง
จงพยายามที่จะเป็นพยาน และอย่าหลบเลี่ยงความเสี่ยง และไม่ช้า
ไม่นานคุณก็จะมีประสบการณ์กับพระวิญญาณแห่งพระสิริและ
พระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตอยู่กับพวกคุณในความทุกข์ยาก

จขึ้นชมยินดีเสมอในความทุกข์ยากเพราะว่าสิ่งนี้ ถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ถ้า [ผู้ใด] ทนทุกข์ฐานเป็นคริสตชน ก็อย่าให้คนนั้น
ละอายเลย แต่ให้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะ
ชื่อนั้น (ข้อ 16)

การถวายเกียรติแด่พระเจ้าหมายถึงการแสดงออกโดยการ
กระทำและท่าทีของคุณว่า สำหรับคุณแล้วพระเจ้าทรงเปี่ยมด้วย
พระสิริ—และพระองค์ทรงมีค่า เลอค่า น่าปรารถนา น่าพึงพอใจ และ
วิถีทางที่ยอดเยี่ยมที่สุดในการแสดงออกว่าใครสักคนทำให้คุณอับ
อายก็คือ การขึ้นชมยินดีเสมอในบุคคลนั้นเมื่อการเก้อหงุนอื่นๆ
ที่ทำให้คุณพึงพอใจกำลังสูญสิ้นไป เมื่อคุณขึ้นชมยินดีเสมอใน
พระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ยาก มันแสดงให้เห็นว่าพระเจ้า (ไม่ใช่
สิ่งอื่นๆ) ทรงเป็นแหล่งที่มาของความชื่นชมยินดีอันดีเลิศของคุณ

พอล แบรนต์ ศัลยแพทย์มิชชันนารีในอินเดีย เล่าเรื่องราวของ
แม่ของเขาซึ่งเป็นมิชชันนารีในอินเดียและมีชีวิตที่สะท้อนถึงการอุทิศ
ตนเพื่อพระสิริของพระเจ้าผ่านความทุกข์ยาก

สำหรับคุณแม่ ความเจ็บปวดเป็นเพื่อนที่มาเยี่ยมเยียน
บ่อยๆ ความเสียสละก็เช่นกัน ผมกล่าวเช่นนั้นอย่างกรุณา
และด้วยความรัก แต่ในวัยชราคุณแม่มีความสุขงาม
ภายนอกเหลืออยู่น้อยเต็มที สุขภาพที่ได้ยวดีเดียวร่าย
บวกกับการหกล้มแบบคนชราเปและการต่อสู้ของแม่กับโรค
ไข้ไทฟอยด์ โรคบิด และมาลาเรีย ทำให้คุณแม่กลายเป็น
ผู้หญิงที่ผอมและหลังโก่ง การตากแดดตากลมเป็นเวลา
หลายปีทำให้ผิวหนังของแม่หนาขึ้นเหมือนเครื่องหนัง
และทำให้ผิวหนังเกิดรอยยับและรอยตีนกาซึ่งร่องลึก

และเยาะที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมาบนใบหน้ามนุษย์. . .
 คุณแม่รู้สิ่งเหล่านั้นดีเหมือนกับคนอื่นๆ ทำให้ในช่วง
 20 ปีสุดท้ายของชีวิต คุณแม่ปฏิเสธที่จะเก็บกระดูกไว้ใน
 บ้านของเธอ (*Christianity Today*, 10 มกราคม 1994,
 หน้า 23)

ยี่สิบปีแห่งการรับใช้โดยปราศจากกระดูก คุณเข้าใจไหม? เธอเป็น
 กระดูกนั้น และพระเจ้าทรงเป็นแสงสว่างและสง่าราศี

**จงชื่นชมยินดีเสมอในความทุกข์ยากเพราะว่าพระผู้สร้าง
 ของคุณทรงสถิตย์ชื่อในการดูแลจิตวิญญาณของคุณ**

ดังนั้น ขอให้คนทั้งหลายที่ทนทุกข์ตามพระประสงค์ของ
 พระเจ้าฝากจิตวิญญาณของตนไว้กับพระผู้สร้าง ผู้สถิตย์
 และทำดีต่อไป (ข้อ 19)

ระดับของความทุกข์ทรมานและรูปแบบของความทุกข์ยากของเรา
 แต่ละคนย่อมแตกต่างกัน แต่มีสิ่งหนึ่งที่เราทุกคนมีร่วมกันจนกว่า
 พระเยซูจะเสด็จกลับมา นั่นคือความจริงที่ว่า เราทุกคนจะต้องตาย
 เราจะมีโอกาสใคร่ครวญเรื่องนี้ในเวลาที่เหมาะสม เมื่อเรามีเวลาที่
 พิจารณาและสะท้อนคิด คุณอาจจะเห็นชีวิตทั้งหมดของคุณถูกเปิด
 ออกมาวางต่อหน้าเมื่อคุณกำลังซึ้งน้ำหนักว่าคุณใช้ชีวิตที่ผ่านมา
 อย่างคุ้มค่าหรือไม่ คุณอาจตัวสั่นต่อความจริงอันสุดจะพรรณนาที่ว่า
 อีกไม่นานคุณจะต้องเผชิญหน้ากับพระเจ้า และคุณไม่อาจเปลี่ยนแปลง
 จุดหมายปลายทางของจิตวิญญาณของคุณได้

ถึงตอนนั้นคุณจะชื่นชมยินดีหรือเปล่า? คุณจะชื่นชมยินดีหาก
 คุณฝากจิตวิญญาณไว้ในการดูแลของพระผู้สร้างผู้สถิตย์ชื่อ พระองค์

ทรงสร้างจิตวิญญาณของคุณเพื่อพระสิริของพระองค์ พระองค์ทรง
เชื้อสัต์ย์ต่อพระสิริดังกล่าวและต่อทุกคนที่รักและใช้ชีวิตเพื่อพระสิริ
นั้น ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่คุณจะสำแดงว่าขุมทรัพย์ของคุณอยู่ที่ไหน
—บนสรวงสวรรค์หรือบนโลกนี้ ตอนนี้เป็นเวลาที่คุณจะเปล่งประกาย
ด้วยพระสิริของพระเจ้า จงวางใจในพระองค์ และจงชื่นชมยินดีเสมอ.

ผู้เขียน

จอห์น ไฟเฟอร์ เป็นผู้ก่อตั้ง desiringGod.org และเป็นอธิการบดีของวิทยาลัย Bethlehem College & Seminary ในเมืองมินิแอโพลิส เขาเคยรับใช้เป็นระยะเวลา 33 ปีในฐานะศิษยาภิบาลของคริสตจักรแบปติสต์เบรลแฮม และเป็นผู้แต่งหนังสือมากกว่า 50 เล่ม โดยคำเทศนาและบทความต่างๆ ของเขาในระยะเวลามากกว่า 30 ปีสามารถเข้าถึงได้ที่เว็บไซต์ desiringGod.org

พันธกิจ

เกรซบณาสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมิชชั่นพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาที่คริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนาเรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ได้ที่:

www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan

[@gracebannasan](https://line.me/@gracebannasan)

instagram/gracebannasan

เปลี่ยนโลกทัศน์ของคุณโดยสิ้นเชิง

เป็นเวลามากกว่าสามสิบปีที่ จอห์น ไฟเฟอร์ เป็นศิษยาภิบาลท่ามกลางสภาพความจริงอันรุ่มรวยโกลาหลของใจกลางเมืองมินนีแอโพลิส เทศนาผู้คนของเขาผ่านความลุ่มๆ ดอนๆ ของชีวิตอาทิตย์ละครึ่ง เมื่อเป็นเรื่องของการจับเน้นยุคสมัยแห่งความชื่นชมยินดีในคำเทศนาชุดสุดท้ายชุดหนึ่ง เขาอาศัยความจริงอันโดดเด่นสิบประการเพื่อส่งเข้าไปก้องกังวานในหูของพี่น้องสมาชิกของเขา

สิบประการเหล่านี้เป็นความจริงที่เขายำโลก—แต่ละประการมีความน่าอัศจรรย์ใจในแบบของมันเอง ในตอนแรกความจริงเหล่านี้พลิกโลกทั้งใบของไฟเฟอร์ให้กลับหัวกลับหาง และต่อมาก็เกิดขึ้นกับคริสตจักรของเขา ความจริงเหล่านี้จะพลิกโลกทั้งใบต่อไปเรื่อยๆ ในขณะที่ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ก้าวหน้าไปทั้งในแง่ระยะทางและระดับความลึก ดังที่ไฟเฟอร์ได้เขียนไว้ หลักคำสอนอันน่าประหลาดใจเหล่านี้ “เลื่องไม่เชื่องเยี่ยงสัตว์ป่า, ควบคุมไม่ได้เยี่ยงระเบิด, และสร้างสรรค์อนาคตเยี่ยงพลังไฟฟ้า”

ให้เรามีส่วนร่วมกับการเขียน ศิษยาภิบาล และผู้นำคริสเตียนอาวุโส มากประสบการณ์ ขณะที่เขาจับเน้นความจริงสิบประการที่น่าอัศจรรย์ใจ, เปี่ยมด้วยเมตตา, ให้ชีวิต, ปลุกเร้าความชื่นชมยินดี และจรรโลงความหวัง ซึ่งชัดเจนในทุกอย่างในชีวิตของเขาไว้ด้วยกัน

